DENG MİNG DAO

KELEBEĞİN RÜYASI

GEZGİN TAOCU
1. KİTAP

Türkçesi: Güneş Tokcan

BİR TAOCU USTANIN GİZLİ YAŞAMI

DHARMA®

Yayın Tarihi: Ekim 2001 (1. basım)

KELEBEĞİN RÜYASI

GEZGİN TAOCU
1. KİTAP

BİR TAOCU USTANIN GİZLİ YAŞAMI

DENG MİNG DAO

Türkçesi: Güneş Tokcan

DHARMA

İçindekiler

Teşekkür 9
Giriş 11

bir: *Gezgin Taocu*

1. Taishan Festivali 21
2. Beklenmedik Şans 30
3. Guan Ailesinin Kalesi 39
4. Yaramaz Öğrenci 45
5. İki RahipYamağı İle Yolculuk 59
6. Başka Bir Dünyaya Giriş 68
7. Yüce Dağlar 73
8. Doğal Dünyadan Öğrenme 83
9. Ölümsüzler 96
10. On İkiYaşında Dönüm Noktası 107
11. Wudangshan 116
12. Büyük Usta Saihung'a Meydan Okuyor 125
13. Tek Başına Alınması Gereken Bir Karar 138
14. İçsel Simya 151
15. Savaş 167
16. Eve Dönüş 178
17. Labirent 184
18. Yolu Şaşırmak ve Bilgi 193
19. İçe Bakış 207

Teşekkür

1982'de bu kitabı yazmaya başladığımda, Elizabeth Lawrence Kalashnikoff' dan son derece değerli öğütler almıştım. Daha sonraki kariyerim boyunca, benim için bir cesaret, destek ve harika bir öğüt kaynağı olmaya devam etti. Bu kitabı göremeden aramızdan ayrıldığı için çok üzgünüm; ona duyduğum minnet hiç eksilmeyecek.

Yıllar boyunca bana son derece büyük yardımlarda bulunan sayısız insan oldu.

Clayton Carlson, Mark Salzwedel ve Amy Hertz, kitabın düzeltilmesi ve düzenlenmesinde çok değerli katkılarda bulundular.

Singapur'dan Lien Fung, Guangzhou'dan Su Yung Li ve Li Hsi-Chih, Şangay ve Du Yueshen hakkındaki kişisel koleksiyonları topladılar. John Service ve Frederick Wakeman bu anıları tarihi ve bilimsel görüşleri ile zenginleştirdiler.

Yvonne Eastman ve Peggy Gee, ilk yazıların daktilo edilmesinde bana yardım ettiler.

Ailem ve arkadaşları ise, bu projeye sayısız şekilde yardım ederek bana sürekli destek oldular.

Son olarak, Taocu ustalarından kalan mirası biraz gerçek biraz da kurgu ile karışık olarak açıklayarak bu kitaba konu olan esas malzemeyi sağlayan Kwan Saihung'un kendisi oldu.

Giriş

ÇOĞU İNSAN GİBİ ben de Taoculuk hakkında bölük pörçük bilgilere sahiptim. Benim için sıradışı ve toplumun şartlandırmalarına uymayan kişilerin uyguladığı ezoterik bir ruhsal gelenekti. Beat kuşağı şairlerinden bazıları Taocu şiirleri İngilizce'ye çevirmiş ve bunlardan esinlenmişti. Düşünsel özelliklerinin çoğunu doğadan alıyordu. Taoculuk'ta yaşamı uzatmak için gizli çalışmalar vardı. "Tao Te Ching" adlı eser ise, çoğu kişi tarafından Taoculuğun son derece derin fakat anlaşılması o derece güç anahtarıydı.

Benim için en şaşırtıcı olan, Taoculuk'ta insanı hayrete düşürecek kadar geniş bir sanat yelpazesine sahip olduğunu farketmekti. Kehanetten ileri düzey meditasyonlara, savaş sanatlarından güzel yazı sanatına kadar pek çok sanatı içinde barındıran bu gelenek içimde büyük bir merak uyandırmıştı.

Fakat yapılması gereken şey belliydi. Meditasyon, Tao'yu kavramanın temel yoluydu. Meditasyon öğrenmek için ise doğrudan doğruya bir ustadan eğitim almak gerekiyordu.

Bunun doğru olduğundan emindim, çünkü çeşitli kitaplardan yöntemler öğrenip bunları uygulama denemelerimde başarısız olmuştum. Ayrıca, bağdaş kurarak oturup tütsü yakmayı sıkıcı buluyordum. Tüm büyük ruhsal gelenekler içinde Taoculuğun, meditasyonu bazı yöntemler yoluyla öğrenilebilecek bir şey olarak görmesi de Taoculuk hakkında-

ki merakımı artırdı. Fakat Taoculuğun benim için en merak uyandırıcı yanı -parkta bir T'ai Chi Ch'uan ustasının yaptığı garip hareketleri hayranlıkla izlediğimden beri- Taoculuğun savaş sanatları yoluyla öğrenilebildiğinin söylenmesiydi.

Bunların hepsi de ilgimi çekmesine karşın o zaman dek T'ai Chi Ch'uan çalışmanın ötesine pek geçememiştim. İki arkadaşımın altmışbeş yaşındaki bir savaş sanatları ustasını ziyarete gideceklerini duyduğumda yaşlı bir adamla karşılaşacağımı düşündüm. Arkadaşlarımın duydukları ilgiyi ben de paylaştığım için onlarla gittim; belki de bu usta İngilizce konuşamıyor olabilir ve ben de çeviri konusunda onlara yardımcı olabilirdim. Sabah erken bir saatte, ustanın ders verdiği özel bahçeye gittik. Çalışma alanı boştu. Beklerken çalışmak için başka bir bölüme geçtik ve T'ai Chi'nin *İten Eller* çalışmasına başladık, bu sırada çalılıkların arasından iri yarı bir adam belirdi.

Otuz yaşlarında görünüyordu, orta uzunlukta siyah saçları ve inanılmaz derecede geniş omuzları vardı. Gri bir sweatshirt ve kahverengi bir eşofman giymişti, hareket etmeden durdu ve hiç çekinmeden dikkatle bize baktı. Sinirlenmiştim.

Tıpkı insanları kışkırtmak için yüzünde alaycı bir gülümseme taşıyan kolejli bir öğrenci gibi bakıyordu. Eğer, Bay Kwan'ın öğrencilerinden biriyse etrafta gizli gizli dolaşmak yerine neden gidip saygıyla ustasını beklemiyordu ki? Adam ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra da Bay Kwan'ın öğrencilerinden biri bize ustanın geldiğini haber verdi. Tepeden aşağı doğru inerken, bize, öğretmeninin çok iyi olduğunu fakat çok geleneksel ve "çoksıradışı" biri olduğunu söyledi.

Biz vardığımızda, sınıf, ch'i kung çalışıyordu. Hareketlerdeki kuvvet ve çeşitlilik beni hemen etkilemişti. Duruşlar

güçlü ve dengeliydi. Fakat, çalılıkların arasından çıkan adamın sınıfı yönetiyor olması beni şaşırtmıştı.

Bize rehberlik eden öğrenciye dönerek, "O, kıdemli öğrencilerden biri mi?" diye sordum.

Kız, "Hayır, o Bay Kwan'ın kendisi," diye yanıtladı.

"Onun altmış yaşlarında olduğunu sanıyordum."

"Evet, öyle."

Ona daha da yakından baktım. Bay Kwan'ın saçlarında çok az kır vardı ve bunu görebilmek için bile çok dikkatli bakmak gerekiyordu. Geniş yüzünün derisi yumuşak ve parlaktı, ışıldayan gözlerinden çevresinde olup biten her şeyin farkında olduğu belli oluyordu. Bu adam, yaşlı, çökmüş bir ustaya hiçbir şekilde benzemiyordu. *3

Ders arasında kendisine tanıştırıldık. Bay Kwan utangaç birine benziyordu, bizi selamladıktan sonra, öğrencilerini izlemek için çekildi. Dersin sonunda, öğrencilerinden kendisine yaklaşılabileceği yolunda güvence alarak onunla konuşmaya gittim.

Asya geleneğinde, bir ustanın ne kadar iyi olduğu ekolünün geçmişine göre değerlendirilirdi. Kendisine bu konuda soru sorduğumda, öğretmenlerinden bazılarının Çin'in en ünlü ustaları arasında olduğunu öğrenerek şaşkına dönmüştüm. Dediğine göre, Yang Chengfu ve Chen Weiming ile T'ai Chi Ch'uan, Sun Lutang ile Hsing I, Fu Zhensong ve Zang Zhaodong ile Pa Kua ve Wang Ziping ile de Mizhongyi çalışmıştı. Çok geçmeden de, aralarında Shaolin, Taocu, Maymun, Kartal, Turna Kuşu, Yılan ve Kaplan formları gibi stillerin olduğu pek çok değişik savaş sanatı stilini çalıştığını öğrendim. Ayrıca, Bay Kwan'ın tüm dünyayı dolaştığını, yoga ve diğer meditasyon sistemlerini öğrenmek için

Hindistan ve Tibet'e gittiğini, askerlik yaptığını, sirkte çalıştığını, Pekin Operası'nda oyunculuk, Pekin Üniversitesi'nde Siyasal Bilimler öğretmenliği ve Zhou Enlai'nin müsteşarlığını yaptığını öğrendim.

Savaş sanatlarındaki alt yapısı çok etkileyiciydi. Günümüz eğitmenlerinin pek çoğu sadece bu ünlü ustaların öğrencileri ile çalışmıştı, fakat ben bu ustalar tarafından eğitilen ilk kuşağı temsil eden bir adamla karşılaşmıştım. Onunla çalışmak için sabırsızlanıyordum, eğitimin nasıl olduğunu merak ettim.

Bay Kwan'ın biraz utanmış olduğu görülebiliyordu. Para işlerinde kendisini pek rahat hissetmediği belli oluyordu. Biraz tereddüt ederek, ücretin ayda 35 dolar olduğunu söyledi. Sonra durdu. Bu paraya, öğrencinin onunla birlikte haftada dört hatta isterse beş kez çalışabileceğini ekledi. Tekrar sustu. Sanki, bu ücreti almaya yeterince hakkı olmadığım düşünüyor gibi, bu paranın ne için kullanıldığını açıklamaya başladı.

35 dolar'm sadece 10 dolar'ını kendisine ayırıyordu. 10 dolar'ı gelecekte yapılacak bir okul için ayrılıyor ve kalan 15 dolar da ustasına destek olmak için Çin'e gönderiliyordu.

Hangi ustadan bahsettiğini sordum. Adını saydığı tüm ustalar ölmüştü, bu ustanın nasıl biri olduğunu hayal etmeye çalışıyordum.

Bay Kwan, "Taocu ustam," diye yanıt verdi.

"Taocu ustanız mı?" heyecanlanmıştım. "Çok yaşlı olmalı."

Bay Kwan, gönülsüzce, "Evet, yaşlıdır," dedi. "Uzun beyaz saçları ve sakalı var, şu anda 142 yaşında."

"142 mi? Bu mümkün mü?"

"Elbette. O bir Taocu."

"Peki, siz?"

"Ben de Taocu bir münzevîyim. Aslında savaş sanatlarını öğretmek benim için sadece bir yan uğraş."

Bay Kwan gidene dek bir süre daha konuştuk. Derslerini birkaç kez daha ziyaret ettim ve kısa süre sonra onun öğrencisi oldum. Öğrettiği bu nadir rastlanan ve özgün savaş sanatlarıyla olduğu kadar izlediği Taocu yolla da ilgileniyordum. Onun öğrencisi olmak çok hoşuma gitmişti, kendisini Sifu olarak kabul ettim.

Fakat içimdeki sonsuz kuşkular ve belirsizlikler nedeniyle Sifu'ma ardı ardma sorular sorup duruyordum. Genellikle derin ve son derece anlamlı yanıtlar veriyordu. Fakat bazen de bana o sorunla tek başıma yüzleşmem gerektiğini söylüyordu. Bu, hiçbir zaman, tartışmak istemediği bir konudan kaçınmak gibi görünmüyordu. Rehberliği konusunda çok cömert biri olmasına karşın, beni her zaman kendi hayatınım sorumluluğunu elime almam için dürüstçe yönlendiriyordu.

Taoculuk hakkında pek çok kitap okudum fakat Sifu ile olan ilişkim derinleştikçe Taoculuğun da kitaplardaki bilgilerin ötesine geçen tam ve yaşayan bir gelenek olduğunu görmeye başladım. Sifu için Taoculuk bir din ya da bir felsefenin ötesinde bir yaşam tarzıydı. Özünde, Taoculuk, ruhsal ilerleme için doğal bir şekilde yaşama ve tam bir kendini arındırma disipliniydi. Bu nedenle, her ne kadar Taoculuk içinde büyücülük, dinsel uygulamalar ve inanılmaz derecede geniş bir panteona sahip dinsel inanışları banndırsa da, Sifu, Taoculuğun kişinin cehalet ve acıdan kendini kurtarması için uygulanan ve kimi zaman da bir kaçınık olmayı gerektiren bir yol olduğunu vurguluyordu.

Bu hedef doğrultusunda, tabii ki, hakkında pek çok şey okuduğum doğanın gözlenip incelenmesi ve barışçıl, çatışmalara düşkünlük gösterilmeyen bir görünüm sergilenmesinden de bahsediyordu; fakat temel olarak ele aldığı tema, arınma ve mükemmelleşmek için kişinin kendini adamasıydı. Bu da basit olarak, kendimizi, bedenimizi, diğer insanların ve çevremizdeki dünyanın bozmasından kaçınmayı hedeflemek anlamına geliyordu.

"Tanrılar bizi sınavdan geçirirler," demişti Sifu. "İstesek de istemesek de, açgözlülüğü ve kendimizi alçaltmayı seçmek yerine kendimizi adamaya ve diğer taraftaki aydınlanmaya ulaşmaya ne kadar istekli olduğumuzu sınarlar. Beden, Tanrının tapmağıdır, ruh ise Tanrının ta kendisi. Eğer bedenini kirletir ve zayıf düşürürsen, beynin de ait olduğu bütünden ayrılır, doğal olarak da Tanrı bedenini terk eder. Fakat kendini yeterince adamayı bilirsen, bunun ödülü olarak belli bir aşamaya da ulaşırsın. Böylece, sana, 'hoş', yapması kolay ve 'eğlenceli' gelen her şeyden vazgeçer ve sonuçta bedenini arındırmaya başlarsın. İşte bu, Tanrının içeri girmesini beklerken tapınağı temizlemek ve tekrar boyamaktır."

Bedenin bozulmasından kaçınmak, düzenli bir diyet uygulamak, alkol, uyuşturucu almamak, sigara içmemek ve cinsel aşırılıklardan uzak kalmaktı. Şehrin gürültüsü, hava kirliliği ve gerilimden kaçınmak gerekliydi. Sifu'nun bunun en iyi örneği olduğunu gördüm. Bekar yaşıyordu, yediklerine dikkat ediyordu, ne sigara içiyor ne de uyuşturucu kullanıyordu, çok seyrek olarak tek bir bardak şarap içtiği oluyordu; her gün antrenman yapıyor ve aksi bir dış görünümü olmasına karşın öğrencilerine karşı dikkatli ve koruyucuydu.

Pek çok insan, ruhsallığın günümüz dünyasında var olup olmayacağını merak etmektedir. Savaşlar, nükleer felaket, çevre kirliliği, suç oranı, ırkçılık, toplumsal çürüme, sahtekâr

dinsel liderler ve kişisel tembellik, ruhsallığı olanaksız kılıyor gibi görünmektedir. Sonsuz engeller ve insanın aklını çelen pek çok etken böylesi sert bir yolu izlemek isteyen kişinin cesaretini kırabilir. Fakat Taoculuk, yöntemli ve aşama aşama ilerleyen bir sistemdir. Kişisel anlamda esnek ve evrensel anlamda da her şeyi içerebilecek bir özelliği vardır. Bedensel olandan ruhsal olana yaklaşımı, ruhsal olmayan bir kişiden bile dindar birinin ortaya çıkabileceğini belirtir. Kişinin tek yapması gereken, samimiyet ile doğru tutumu geliştirmesidir.

Taoculuk hakkındaki bilgiler Sifu'ya aktarıldığı sırada, Çin büyük bir kargaşanın içindeydi. Savaş sırasında, ruhsal ve dinsel değerlerin gözden düştüğü bir toplum yapısı içinde inancını korumayı öğrenmişti. Bu da onu, en zor zamanlarda bile kişinin ruhsal biri olarak kalabileceğinin kanıtı yapmaktadır. *7

Bizi cesaretlendirip desteklemek için, sık sık, kendi yaşadığı deneyimleri anlatırdı. Katıldığı ve bazen zafer bazen de yenilgi ile biten yarışmalardan söz ederdi. Ustasının bilgeliğinden ve sertliğinden söz ederdi. Ayrıca, diğer boyutlara gidebilme, büyü yapabilme ya da kendilerine meydan okuyan tüm rakiplerinden daha iyi dövüşme becerisine sahip olan başka ustalar hakkında büyüleyici hikayeler anlatırdı. Doğal olarak da, kısa süre içinde, Sifu hakkında, anlattığı mesel tarzı hikayelerden daha fazlasını öğrenmek istemeye başladık.

Fakat, biz ne zaman onun kişisel geçmişi hakkındaki ayrıntıları araştırmaya kalksak Sifu bilerek bu konuyu kapatıyordu. Çünkü Taocu bir usta asla doğumgününü, doğum yerini ya da diğer kişisel bilgileri açığa vurmazdı. Yine de, bize daha iyi eğitim verebilmek için geçmişte yaşadığı deneyimlerden pek çok örnek verdiği ve tıpkı çocuğunun bitmez tükenmez soruları karşısında sonunda teslim olan bir baba gibi bize yanıt verdiği için, yavaş yavaş da olsa, geçmişi hakkında bazı bilgileri açığa vurmak zorunda kaldı.

GİRİŞ

Taoculuk hakkındaki klasikleri ve şiirleri okumak sadece bu büyük ruhsal gelenek hakkında bazı bilgilerin edinilmesini sağlar. Kişi ne kadar okursa okusun, bu yolu yaşamayı seçen kişileri hayal etmek çok zordur. Kitaplardaki bilimsel yazıları okuyarak Taoculuğun duygusal yanmı algılamak, herhangi birinin zaman zaman nasıl Taocu olduğunu görmek de zordur. *Kelebeğin Rüyası* adlı bu kitap, Taoculuğa iyi bir giriş olabileceği gibi, ölümsüzler ve turna kuşları hakkındaki efsanevi hikayelerin ardmdakinin görülmesine de yardımcı olabilir.

Sifu'nun anlattığı hikayelerin ondan aldığım eğitimin bir parçası olması gibi, bu sıradışı insanın yaşadıklarının, insanlara geniş yelpazeye yayılan Taoculuğun nasıl tek ve uzun bir yol olduğunu görmelerine yardımcı olacağına inanıyorum. Bu sayede insanların, zorlukları bilmelerine karşın, kendi ruhsal yolculuklarına başlayacak esini bulmalarını umuyorum.

1. kitap

GEZGİN TAOCU

bir:

Taishan Festivali

1929'da, Kwan Saihung*, ailesiyle birlikte Taishan'ın merdivenli yamacında, hac yolunu yürüyordu. Yeşim zı İmparator Festivali için, dağm zirvesindeki Zümrüt Bulut Tapınağı'na doğru yol almaktaydılar. Bu dinsel olay, tapınağın bahçesinde, karnavalı andıran bir atmosferde düzenlenen ve haftalar süren dinsel törenler ve dualardan oluşurdu. İnanılmaz zenginliğe sahip savaşçı bir klanın üyeleri olan Guan ailesi de, Taoculuğun sadık koruyucularıydılar ve Shaanxi Eyaleti'ndeki evlerinden Shandong Eyaleti'ne kadar olan yediyüz kilometreden fazla tutan, uzun ve çetin bir yolu kat etmişlerdi. Bir ay boyunca tapmakta konuk edileceklerdi.

Taishan'ın son yamacı tahtırevanla çıkıldığı için çok yavaş ilerleniyordu. Taishan'ın uçurumlarla çevrili sarp yamaçları bir günde çıkılamazdı. Çam ağaçlarının arasında bulunan sade barınaklarda geceleyerek tırmanılırdı ve bu barınaklarda arınmak için yıkanma olanağı bulunabilirdi. Barınaklarının hepsinde de vejetaryen yemekler verilirdi. Bedeni hayvansal gıdalardan temizlemek ve düşüncelere dalmak, hacıların zihnini sakinleştirirdi.

Dağ, insanların öbür dünya hakkında düşüncelerini tamamlamaktaydı. Taishan, Çin'deki beş kutsal dağm en önemlisiydi. Shandong Eyaleti'nde, geniş düzlüğünde dimdik

*** Kwan ve Guan, aynı adın çeşitli biçimde söylenişleridir.**

ve tüm diğer dağ sıralarına tepeden bakarak yükselirdi. Göksel bir gücü, tanrılara özgü bir inziva havası vardı. Zirvesinden bakıldığında insanlık kayıp gibiydi. Yüksek kayalık uçurumlarını çevreleyen soğuk ve ince havası ile Taishan, Yeşim İmparator'un yalnız basma kalabileceği mükemmel bir yerdi.

İster ölümsüz ister ölümlü olsun, bir imparator, sıradan insanlara asla görünmezdi. O, bir gizemdi, erişilmez fakat egemen bir güçtü. Fakat her yıl yapılan festival sırasında, Yeşim İmparator, bu kuralı bir kereliğine bozar ve uyruğundakilerin dua ve ricalarını kabul etmek için dünyadaki bu evine inerdi.

Dokuz yaşında, enerji dolu, yaramaz ve meraklı bir çocuk olan Saihung ise, bu olayın dinsel yanı yerine daha çok eğlence kısmıyla ilgileniyordu. Büyükbabası Guan Jiuyin, büyükannesi Ma Sixing ve halası Guan Meihong bunu anlayışla karşılıyorlardı. Saihung'u bazı kurallara uymak için zorlamak istemeseler de onun ilk hac yolculuğunu yapmasının zamanının geldiğini düşünmekteydiler. Aile üyeleri, kafalarında bu tür düşüncelerle, Taishan'a gelmeden önceki son kısım olan On Sekizinci Büküm Patikası'na yaklaşmaktaydı.

Bu patika, dolambaçlı yollardan geçilen yüksek bir yardan sonra varılan ve yedi bin taş basamaktan oluşan dar bir şerit gibi uzanmaktaydı. İnatçı fundalıklar ve ağaçlarla sağlama alınmış sert granit uçurumlarla karşılaştırıldığında, bu patika son derece dayanıksız görünüyordu. İnsan yapısı bir şey olarak, doğanın yaptıklarının yanında son derece önemsiz kalıyordu. Yetişkinler, yukarıya tahtırevanlarında çıkarılıyorlardı, fakat Saihung, uşaklardan birinin sırtında yukarı çıkarılma şansı olmasına karşın, heyecanla merdivenleri tırmanmaktaydı.

Sabah erken saatlerde hava berrak ve soğuktu, Saihung'a onu sıcak tutacak, kestane rengi kalın pamuklu bir giysi ve

üzerine de içi kürklü, yüksek yakalı, dağ aslanı derisinden bir palto giydirmişlerdi. Kısa pantolonu, dizindeki beyaz tozlukların üzerine düğmelenmişti ve her iki ayakkabısı ve para kesesine ipek ile çeşitli süsler işlenmişti. Tabanında keçe olan ayakkabılarının yanları mavi ve beyaz bulutlarla süslenmiş ve parmak uçlarına parlak renkli aslan başları yapılmıştı. Paltosunun kenarından zorlukla görülen para kesesi ise neşeli bir aslan şeklindeydi. İyi talih getirmesi için, boynunda tılsım olarak bir kaplan dişi asılıydı. Saihung'un giysileri, kötü ruhları defetmek üzere tasarlanmıştı.

Bu görünümü tamamlayan iki parça daha vardı ve Saihung her ikisinden de nefret ediyordu. Önce şapkasını çıkardı başından. Bu da dağ aslanın derisinden yapılmıştı, kulaklarını kapayan kanatları ve tam tepede birleşen iki dekoratif aslan kulağı vardı. Bu çıkıntılar, Saihung'un en hoşlanmadığı şeylerden biriydi, bu nedenle de bu şapkayı fırlatıp atmıştı. Ayrıca nefret ettiği ikinci şey olan, tek parmaklı eldivenlerini de çıkarmıştı. Onu ne kadar sıksalar da bunları atmak olanaksızdı. İpek iplerle sıkı bir şekilde, paltosunun kollarına dikilmişlerdi. Yine de, şapka gitmiş ve eldivenler sarkar bir şekilde merdivenlerden yukarı koşarken, sonunda kendisini bu engellerden kurtulmuş hissediyordu. Alnında kare şeklinde bırakılmış alan dışında tamamen tıraş edilmiş kafası, diğer hacıların arasında hızla hareket ederken göze çarpabilirdi.

Basamaklar sanki sonsuz gibiydi. Ailesinin maiyeti ona yetiştiğinde Saihung, kenarda dinlenmek için durmuştu. Öndeki tahtırevanın kafes gibi işlenmiş pencereleri, büyükbabasının tıpkı bir gölge gibi görünmesine neden oluyordu. Buna karşılık büyükbabası ise onu çok iyi görebilmekteydi, çünkü kafesin ardından derin sesinin gürlemesi duyulmakta gecikmedi.

"Saihung! Şapkan nerede?"

Saihung ona masum bir bakış fırlattı. "Handa bırakmış olmalıyım, Büyükbaba."

Tahtırevanın içinde sabırlı bir iç çekiş duyuldu. Hizmetçilerden biri şapkayı getirmişti. Saihung ona yüzünü ekşitti ve tam bacağına doğru bir tekme atmaya hazırlanıyordu ki, büyükbabası ona sertçe çıkıştı. Saihung, suratını asarak, şapkasını başına geçirdi.

Tekrar kafilenin başında koşmaya başlayan Saihung sırıtıyordu. Büyükbabasının onu ne kadar çok sevdiğini ve sert de olsa, hoşgörülü ve bağışlayıcı olduğunu biliyordu.

Aile, tapınağın kapısına ulaştığında, baş rahip onları şahsen karşılamaya çıktı. Eski bir dost olarak, kalacakları süre boyunca kullanmaları için Guan ailesine tapınağın içindeki büyük köşklerden birini hazırlamıştı.

Tahterevanından ilk önce Guan Jiuyin indi. Yetmişli yaşlarının ortasında olmasına karşın etkileyici derecede yapılı ve kaslı biriydi. Boyu 1,85'in üzerindeydi ve yalnızca beden yapısı bile onu diğer insanlardan ayırmaya yetiyordu. Giysisinin zenginliği ve belirgin karizması, alışılmadık görünümünü tamamlıyordu. İçi kürklü tunik tarzı elbisesi, siyah brokar yeleği, üzerinde yeşil elma şeklinde bir yeşim taşı olan şapkası, kar beyazı sakallan ve örülmüş saçları, bir savaşçının sakin fakat her zaman uyanık ifadesini tam anlamıyla vurguluyordu.

Kocasından bir yaş daha genç ve sadece 10 santimetre kadar daha kısa olan Ma Sixing ise, onun hemen ardından başrahibi selamlamıştı. Küçük ayaklarına karşın, kimsenin yardımı olmadan yürüyordu. İnce uzun bedeni, pahalı brokarlar ile örtülüydü. İçi kürklü tuniği ve pantolonunun üzerine parlak renkli ve metalik ipliklerle elle süslenmiş uzun bir önlük ve pelerin giymişti. Güller, krizantemler, küpe çi-

çekleri, şakayıklar ve irisler karmaşık ve göz kamaştırıcı bir görüntü oluşturuyordu. Uzun, kalın, geriye doğru taranmış ve değerli taşlarla süslü iğnelerle toplanmış beyaz saçları, çıkık elmacık kemiklerini ve yarım ay şeklindeki yüzünü iyice belirginleştiriyordu. Büyük, badem biçimli gözlerinde tıpkı dişi bir geyikteki gibi yumuşak pırıltılar vardı; fakat bu nazik görünüm aslmda içteki vahşiliği saklıyordu.

İleri yaşına karşın, çekicilik ve zarafet onu terk etmemişti; festival sırasında onu gören her kadın, kesinlikle kıskanıyordu. Fakat bu geleneksel süslerin yanı sıra, her zaman sol omzuna sarılı duran uzun bir kamçı taşırdı. Bu, onun özel silahıydı.

Saihung'un halası, Gaun Meihong ise annesine göre daha sade ve daha koyu tenli biriydi. Ellili yaşlarındaydı, mavi kadifeden bir elbise giymişti. Onun da önlüğü ve pelerinine süsler işlenmiş olsa da, daha basit zevkleri vardı ve genellikle kasvetli şeyler giyinirdi. Kadınların, ayaklarını küçültmek için kullandıkları geleneksel ayak bağlarını yakın zamanda açmıştı ve onun için yürümek, bir bastonla bile olsa, acı vericiydi.

Saihung, başrahibe tanıtıldığında, görevini bilir bir şekilde, iyice eğilerek selamlarını sundu. Fakat, yetişkinlerin konuşmayı başka yönlere çevirdiğini görünce, tapınağın kapıları arasında kayboldu.

Tapınağın avlusu cıvıl cıvıldı, her tarafta coşku dolu etkinlikler ve parlak renkler görülüyordu. Tapmağın bronz kaplı damı ve yıpranmış kırmızı tuğladan duvarlarının oluşturduğu bir dekorun önünde, elle boyanmış binlerce ipek fener, fırıldak ve minik çan, minik bölmeler halindeki odaların, meydanların ve insan kalabalığının üzerinde sallanıyordu. Müzisyenler, akrobatlar, kuklacılar, sihirbazlar ve aşırı gelişmiş kaslara sahip oyuncular tüm avlu boyunca gösteri-

lerini sunuyorlardı. Gri cüppeler giymiş rahipler tütsüler, tılsımlar ve adak olarak kullanılan eşyalar satarak insanların arasında geziniyorlardı. Bazıları öğütler veriyor bazıları da insanlara gelecekleri hakkında kehanette bulunuyorlardı. Fakat Saihung'un en çok ilgisini çeken, üzerinde buharda pişmiş, taze vejetaryen yiyeceklerin ve tatlı meyvelerin bulunduğu yiyecek sergileriydi.

Saihung için yemek yemek, yaramazlık yapmaktan çok daha harika bir şeydi ve her ikisine de büyük bir düşkünlüğü vardı. Her ne kadar festivalde neler olup bittiğini öğrenmek istese de, güzel kokular saçan yiyeceklerin çekiciliğine
*6 dayanması çok zordu. Bir sürü ve değişik türde şekerler aldı, bir kısmını hemen, o anda yerken geri kalanını da ceplerinde sakladı. Ancak en sevdiği çeşit olan, bir çöpe geçirilip sonra da bala batırılmış minik elmaları bulduktan sonra festival ile ilgilenmeye başladı.

Pantolon ve eteklerin oluşturduğu sık "giysi ormanı" içinde avlunun ortasına doğru zorlukla ilerledi. Yüksek bir platform üzerinde, koyu elbiseler giymiş müzisyenler, operalar, popüler şarkılar ve klasik eserlerden oluşan geniş bir repertuar sunuyorlardı. Lavta, arp, keman, flüt ve diğer üflemeli çalgılar, gonglar, ziller ve davullar gibi çok çeşitli enstrümanlar çalıyorlardı. Bu muhteşem orkestrayı oluşturan müzisyenler ise, festivalin süregiden karmaşasıyla hiç ilgileri yokmuş gibiydiler. Yüksek perdeden ve tiz bir şekilde çalıyorlar, bir şarkının her bölümünü zilleri, gongları şiddetle birbirine vurarak bitiriyorlardı.

Başka bir sahnede gösteriye hazırlanan bir grubun üyeleri, harika bir gösteri ve inanılmaz bir ustalıkların seyredileceğini bildirerek seyyar satıcılar gibi yüksek sesle bağırmaktaydılar. Bir sihirbazın söyledikleri, Saihung'un ilgisini çekmişti.

"Haydi, gelin! Dayılar, yengeler! Kardeşler! Yaşlılar! Çocuklar! Gelin! Durmayın! İnanılmaz şeyler, tanrıları bile kıskandıran sihirler, gözlerinize inanamayacağınız şeyler görmek istiyorsanız hemen gelin!"

Saihung, uzun boylu, esmer, yay gibi kaşları ve abartılı bir şekilde parlayan gözleri olan adamı görmek için yerinden fırladı. Kırmızı ipek bir elbise giymiş olan adam, kendini beğenmiş bir havayla, sahnenin kenarına doğru geldi ve hiçbir ön hazırlık yapmadan, ellerinden ipek eşarplar çıkarıp onları kaybetmeye başladı; küçük bir çiçek demetinin altından yelpazeler, kâseler ve vazolar çıkarıyor ve elbiselerinin kollarından alevler fırlatıyordu. Fakat kısa süre sonra, sanki bunlarm basit el çabuklukları olduğunu göstermek istercesine tüm bu dekorları küçük görür gibi fırlatıp attı. Kalabalığa doğru konuşmaya başladı.

"Yaşlılar, dayılar, teyzeler, çocuklar! Elli yıldır sihirbazlık yapıyorum. Ölümsüzleri ve rahipleri, büyücüleri ve münzevîleri tanıdım. İnanılmaz sırlar öğrendim, fakat hiçbiri hipnoz kadar inanılmaz değildi."

Çabucak, kalabalık arasından bir gönüllü buluverdi; bu, çiçekbozuğu yüzündeki kuşkuculuğu açıkça okunan şişman bir adamdı. Sihirbaz, bakışlarını, çok kararlı bir ifadeyle kollarını kavuşturmuş olan adam üzerinde yoğunlaştırdı. Kalabalık sessizdi. Adamın kollan yavaşça aşağı doğru indi.

Sihirbaz, "Seni baş belası balkabağı!" diye bağırdı. "Sen gerçekte bir tavuk olarak doğmalıydın!" Adam, birdenbire, anlamsızca kollarını çırpmaya, zıplayıp gagalar gibi hareketler yapmaya başladı. Herkes kahkahalarla gülüyordu.

Başka bir sahneden gelen bağnşmalar diğer bir gösteriyi haber veriyordu.

"Gelin! Moğolistan'dan gelen kaslı adamları görün! Gelin bu muhteşem güç gösterisine tanık olun!"

Saihung, kabaca sırıtıp homurdanan bu kaba saba adamların olduğu yöne doğru koştu. Birbirlerini dürtükleyerek, kahkahalar atıyorlar, aralarında şakalaşıyorlardı. En iri olanı öne doğru çıktı; kaim çizmeler, beyaz pamuk bir pantolon ve geniş gövdesine de kırmızı, içi kürklü bir ceket giymişti. Kaslarını sıkınca, bronz tenli göğsü ve kolları anormal bir biçimde şişti.

Orada bulunanlardan kimsenin eğemeyeceği kadar kalın

bir demir çubuk aldı. Sonra onu eğip, tekrar düzeltmeye başladı. Bir alkış koptu. Adale yığını adam, ağzındaki kırık san dişlerini göstererek kasıla kasıla güldü. Elini yukarı kaldırarak, kalabalığa sessiz olmalarını belirten bir hareket yaptı. Sonra, bir grup tuğlanın önüne doğru yürüyüp, uygun bir duruş aldı. Boğazından gelen bir çığlık atarken başı da aşağı doğru hızlı indi ve tuğla yığınını parçalara ayırdı.

Saihung, alkışlar sona ermeden önce, sonuncu elma şekerini de bitirmişti. Bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı. Sırada akrobatlar, Maymun Kral'ın kukla gösterisi, Üç Krallığın Hikayesi gösterileri ve daha yiyecek pek çok şey vardı. Birisi başına vurduğu sırada ne yapacağını düşünmeye devam ediyordu. Öfkeyle geriye döndü, fakat sopayı gördüğü anda yüz ifadesi de değişiverdi.

Halası, "İşte buradasın, nereye kayboldun?" dedi.

"Ah, halacığım, kas yığını adamları gördün mü?"

"Saihung! Konuyu değiştirmeye çalışma. Tek başına dolaşmaman gerektiğini biliyorsun! Birisi, senin zengin, soylu bir ailenin çocuğu olduğunu anlayabilir. Etrafta senin gibi çocukları kaçırmaya hazır bir sürü haydut var."

Saihung, ilgisiz bir ifadeyle baktı.

Halası, "Daha dikkatli olmalısın, Saihung!" diyerek onu uyardı. "Belki bıçak taşıyan adamlardan korkmuyor olabilirsin, fakat şeytanları unutma!"

Saihung, bakışlarını aniden halasına doğru kaldırdı. Evdeki amcalarının ona anlattığı hikayeleri hatırlamıştı. Ondaki bu zayıf yön, halasının gözünden kaçmamıştı.

"Evet, Saihung. Gölgelerin arasında saklanarak, senin gibi tombul, yaramaz çocukları beklerler. Başıboş dolanan bir tanesini gördüklerinde ise, torbalarına atarak, büyük bir kazanda pişirilmeye hazır olana dek mağaralarında başaşağı asılı tutarlar."

Saihung, henüz güneşin tepede olmasından ve bu nedenle de çok az gölge olmasından hoşnut bir şekilde, halasının yanına yanaşıp elini tuttu. Fakat, öyle pek de kolay uslanacak bir çocuk değildi.

"Halacığım," dedi, üzüntüyle bakarak, "Eğlencenin geri kalanını da görmek istiyorum."

"Henüz zaman var, Saihung. Daha çok zamanımız var."

"Fakat şimdi görmek istiyorum."

"Büyükannen ve büyükbaban seni merak ediyorlar. Geri dönmeliyiz, yolda daha pek çok şey görebilirsin."

"Peki, ... fakat halacığım..."

"Evet?"

"Yiyecek bir şeyim kalmadı. Bana bir şeyler alır mısın?"

İki:

Beklenmedik Şans

SONRAKI GÜNLERDE, Saihung, halasınm gözetiminde de olsa, festivali izlemek için fazlasıyla zaman buldu. Tapınak onun için bir oyun bahçesi, panayır, lokanta ve sonsuz eğlence fırsatları sunan bir mekâna dönüşmüştü. Başka çocuklarla tanışıp onlara arkadaş olmuştu. O ve yeni arkadaşları beraberce yeni oyunlar oynamışlar, atıştırmışlar ve pek çok gösteri izlemişlerdi.

Fakat Taishan Festivali dini bir olaydı. Tüm festival boyunca her gün dini törenler yapılıyordu. Bunların en önemlisi ise, Büyük Ayı Dansı idi.

Bu tören, kırkdokuz gün boyunca, bu iş için özel olarak ayrılmış bir avluda sahneleniyordu. Bu dansın amacı, Büyük Ayı takımyıldızını oluşturan yedi yıldızda oturan tanrıları dünyaya çağırarak insanlığın evren ile birleşmesini sağlamaktı.

Bu yıldızlar mükemmel yerlerdi ve tanrıların bu yerleri bırakıp da insanların yaşadığı dünyaya isteyerek gelmeleri olanaksızdı. Fakat, dans ederek ve dualar okuyarak çağınlabilirler, böylece tanrılar da kutsama ve tanrısal yardımda bulunmak için gelirlerdi. Yalnızca bu tanrıların varlığı sayesinde festivalin ruhsal bir anlamı olabilirdi.

Rahipler, kendilerini arındırmak için yedi gün boyunca oruç tutmuşlardı. Tapınağın ana avlusuna üç direk ve bir sunak yerleştirmişlerdi. Tütsülükler, kırmızı mumlar, çiçekler, yağ lambaları ve adaklar masanın üzerine yerleştirilmiş ve masanın çevresine büyük bir daire çizilmişti. Bu dairenin içine de Büyük Ayı takımyıldızını temsil eden yedi nokta yapılmıştı.

Saihung bu töreni izlemeye gittiği gün, özenle işlenmiş giysileri içindeki bir rahip tapınaktan dışarı çıktı. Bu festival sırasında dolaşan rahiplerin çoğu gri, yıpranmış, üzeri yamalarla kaplı elbiseler giyiyorlardı fakat bu yüksek dereceli rahip kusursuz derecede özenli giyinmişti. Uzun saçını siyah kumaştan bir şapkanın altından sarkıtmıştı; üzerine yin ve yang sembolleri ile I Ching heksagramları işlenmiş bir cüppe giymişti. "Rüzgar tutan kol yenleri" o kadar uzundu ki, ellerini örtüyordu. Üzerinde kendi özel büyüsünün yazılı olduğu hurma ağacından bir levha ve söğüt ağacından yapılmış bir kılıç taşıyordu. Topukları on santimetre kalınlığındaki siyah kadife ayakkabılar üzerinde zarifçe yürüyerek, kutsal çemberin içine adımını atmadan önce her sunakta adakta bulundu.

Hacılar, içinde savaş hareketleri ve kılıç oyunları olan bu dansı daha yakından görebilmek için, çemberin çevresi boyunca sıkıştılar. Rahip, yıldızları temsil eden her nokta üzerinde sırayla durdu. Ölümlülerin tanrılara bakmaya hakkı olmadığı için levhayı yüzünün önünde tutarak, uzun dualar okudu ve her tanrıyı adıyla çağırdı.

Saihung, bu dansın çok eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Fırlayıp kutsal çemberin içine girdi ve rahibin arkasına geçerek onunla aynı ritmi tutturdu ve dönerek attığı adımlan taklit etmeye başladı. Çevrede toplanmış olan inananlardan bir mırıltı yükseldi.

Dehşet içindeki halası, "Saihung!" diye bağırdı. Ve elinden geldiğince ihtiyatla çembere girdi. Bastonuna dayanıp minik ayaklarının üzerinde sallanarak, çabucak Saihung'u kalabalığın arasına çekti.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye azarladı. "Çemberin içine girmek kutsal şeylere saygısızlıktır. Hareketlerine dikkat et. Bazen öyle baş belası oluyorsun ki, keşke seni haydutlar kaçırsa diyorum!"

Çevredekilerin dik dik bakmalarına ve fısıldanmalarına aldırmayarak Saihung'un elini sıkıca tuttu ve tekrar töreni izlemeye devam etti.

"Hala, göremiyorum."

Halası yanıt vermedi. Saihung ince bir sesle tekrar seslenmeyi denedi, fakat halasını daha fazla kızdırmayı göze alamadı. Ona dönüp bakmamıştı bile; halasının kendininkini tutan eli Saihung'a onunla birlikte kalmasını gerektiğini hatırlatıyordu. Saihung o an için sakinleşmişti. Acaba halası bu kez ona gerçekten kızmış mıydı? Haydutların onu kaçırmalarını istediğini söylerken ciddi miydi?

Bir süre sonra, halasının onu tutan eli gevşedi ve yüzünde tekrar sevimli ve gülümser bir ifade belirdi. Bastonunu Saihung'u tutan eline geçirmek için çocuğun elini bıraktığında, ona ortadan kaybolmamasını hatırlatmayı ihmal etmedi. Fakat kısa süre sonra dansı izlemeye daldığı için, Saihung sessizce sıvışıverdi.

Sandal ağacı tütsüsünün yakılmasıyla gelen güçlü bir koku Saihung'un dikkatini çekti. Tapınakta kaldığı süre boyunca bu kokuyu sürekli duymuştu, fakat bugün özellikle güçlüydü. Bu kokuyu kaynağına dek izlemeye karar verdi.

Saihung, tapınağın ana binasına geldi, burası avlunun üzerinde neredeyse üç kat kadar yükselen, çatısı göz kamaştırıcı bronz levhalarla kaplı, sağlam bir yapıydı. Saihung, üzerine özenle ejderhalar, Anka kuşları ve diğer motiflerin kazınmış olduğu renkli saçakları görebiliyordu. Koyu ahşap plakalar üzerindeki altın sarısı yazılar ve kırmızı vernikli sütunlar, soğuk, karanlık bir iç mekâna açılan girişi çevreliyordu. Tütsü kokuları küçük bulutcuklar halinde yavaş yavaş ona doğru geliyordu.

Saihung, taş basamaklardan çıkıp, kapı eşiğinde durdu. İçerisi çok karanlıktı. Burasının küçük çocukları yiyen şeytanlar için ideal bir yer olduğundan kuşkulandı. Dikkatle çevreye bakındı. Saihung'un bir şeytanın neye benzediği hakkında hiç fikri yoktu, fakat içeride sadece birkaç hacı görünce içeri girmeye cesaret edebildi.

Binanın merkezine giden yolu izledi. Yüksek, altın kaplamalı bir sunağın üzerinde, Yeşim İmparator'un insan boyunda bir heykeli vardı. Yeşim İmparator'un sol yanında Ana Kraliçe ve sağında da Gökteki Bulutların Prensesi bulunuyordu. Bu üçü, üzerinde tapınma için gerekli tüm malzemenin olduğu büyük, oymalarla süslü tik ağacından bir masanın arkasında duruyorlardı. İçinde tütsüler olan büyük bir vazo, mumlar, yağ kandilleri, porselen çiçek vazoları, içinde pirinç, çay, şarap, meyve, tatlı ve beş elementi ve beş yönü simgeleyen siyah, kırmızı, san, yeşil ve beyaz renklerdeki beş tane içi bitki dolu tabak, göklerin altında varolan her şeyin tannlara sunulduğunu anlatmaktaydı. Her hacı, büyük bir saygı ile tapınıyor, büyük vazoların içine tütsü çubuklarını yerleştiriyor ve her figürün önündeki dua minderlerine diz çöküyorlardı.

Kimse dışan çıkmadan, Saihung da sunağa doğru yürüdü ve diz çöktü.

Doğrudan Yeşim İmparator'a baktı; Yeşim İmparator'a, üzerine imparatorluk ejderhaları işlenmiş sarı ipekten tören elbiseleri giydirilmişti. Başlığı, bir şapkanın üzerine yatay olarak yerleştirilmiş düz bir levha idi, şapkadan, başının önüne ve arkasına onüçer tane boncuk dizisi sarkıyordu. Yeşim İmparator, bir kaplan postu üstüne oturtulmuştu ve elinde İmparatorluk yasa kitabını tutuyordu. Porselenden yapılmış elleri ve yüzü mükemmeldi ve saçı ile sakalı da gerçekti. Heykeldeki sanatçılık o kadar kusursuzdu ki, Saihung, Yeşim İmparator'un iyilik dolu bakışları ile karşılaştığında neredeyse bir heykelin karşısında olduğunu unutuyordu.

Ana Tanrıça'ya geçmeden önce, Saihung yavaş ve uzun bir hareketle eğildi. Tanrıçanın yanakları pembe ve dudakları ise kırmızıydı, saçma değerli mücevherler ignelenmişti. Tanrıların ölümsüzlük şeftalileri yediği ziyafet sofrası önünde oturuyordu. Her şeftalinin olgunlaşması üç bin yıl sürüyordu ve şeftaliden alınan tek bir ısırık yaşamı on bin yıl uzatıyordu.

Saihung daha sonra, Gökteki Bulutların Prensesi önünde eğildi. Yeşim İmparatorun kızı olan Prenses, parlak ipek giysiler içindeydi ve üzerinde kanatları açık üç kuş bulunan bir miğfer giymişti. O, kadınları ve çocukları koruyan tanrıçaydı; çocuk sahibi olmak isteyen kadınlar ona dua ederlerdi.

İster şifa, ister iyi bir ürün ya da çocuk sahibi olmak için dua etmeye gelsinler, burada tapman herkes dua etmek için Taishan'ın dik yamacını tırmanmak zorundaydı. Ancak, isteklerini doğrudan söyleyerek ve sunularını yaparak hacıların bir yanıt alması mümkün olurdu. Saihung'un o sırada bir isteği olmamasına karşın, çevrede biriken dindarların arasında o da dua eder gibi yapıp dualarını neşeyle tamamladı.

Sunaktan tam ayrılıyordu ki, bir figür grubu daha farketti. Ortadaki figür, uzun boylu, yaşlı, nazik bir ifadeye sahip, sa-

kaili, gümüş rengi saçları tek bir iğne ile tutturulmuş tepe düğümüyle sarılmış bir Taocu idi. Eski beyaz giysilerin üzerine sade siyah bir cüppe giymişti. Arkasındaki iki genç Taocu rahip adayı ise gri cüppeler giymiş ve saçları da tepe düğümleri ile toplanmıştı. Tüysüz yüzleri sakin ve barışçıldı.

Saihung bu figürlere doğru ilerlerdi, diz çöktü ve alnı yere değene dek önlerinde eğildi.

Yumuşak, alaylı bir kahkaha ile irkildi. Hemen dikilip çevresine bakındı. Görebildiği tek şey, sunağın önündeki hacıların gölgeleri idi. O gülüşü tekrar duydu. Saihung önünde eğildiği kişilerin yüzlerine baktı. Duyduğu utançtan kıpkırmızı olmuştu, kendisini kandırdığı için yaşlı adama tekme atmak üzere hemen ayağa fırladı. İki genç yardımcı, onu tutmak için öne atıldılar. Saihung ise, öfke içinde mücadele ediyor ve hiç durmadan onlara tekmeler atıyordu.

Kapının önünde çılgınca bir çığlık duyulana dek, orada tapınan kişiler bu sahneyi farketmediler bile. Saihung'un kaçırılmaya çalışıldığından korkan halası, tapınağın ana salonuna hızla girdi. Yoldan çıkmış rahipler, sık sık, dağlardan inip, fidye almak ya da köle olarak kullanmak için çocukları kaçırırlardı.

"İmdat! Polis! Polis!" diye bağırırken bir yandan da Saihung'u onların elinden almak için mücadele ediyordu. Öfkeyle yaşlı rahibe doğru döndü ve ona vurmak için sopasını kaldırdı.

Yaşlı rahip yalnızca hafifçe güldü. Uzun, akar gibi hareket eden kolunu nazikçe kaldırdı ve elini kadının yüzünün önünden geçirdi. Saihung'un halası o anda transa girmişti.

Rahip gülümseyerek, şaşkınlıkla bakan Saihung'a doğru döndü. Bu adamın kim ve ne olduğunu anlayamamıştı, festivale gelmiş bir sihirbaz mı, bir şeytan mı, bir haydut mu yok-

sa gerçekten bir rahip miydi? Saihung, tıpkı halası gibi kendisinin de hareket edemediğini farketti, fakat yine de bilinci yerindeydi. Zaman kavramını ve olaylara karar verme yeteneğini kaybetmiş gibiydi. İkisi arasında bir iletişim, bir gizem vardı; her ne kadar sürdüyse bu an sırasında başka hiçbir şey yok gibiydi. Saihung derin, yakıcı ve sessiz bir şey hissediyordu.

Yavaşça, tapmağın ana salonunda olduğunun farkına varmaya başladı. Mumların titrek san ışığı altında, halasının yüzüne tekrar renk gelmeye başladığını gördü. Sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi, transtan çıkmıştı. Saihung'un elini yakalayarak, tapınaktan dışarı doğru koştu.

Saihung ve halası geldiklerinde, Guan Jiuyin ve Ma Sixing'i yandaki odalardan birinde çay içerken buldular. Saihung'un halası hemen, dimdik oturan annesini ve büyükbabasının heybetli bedenini tanıdı, fakat içeride başkaları da vardı. Zihninde tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Bunlar aynı rahip ve yardımcıları idi.

Guan Jiuyin, şüphe ile yaklaşan kızına, "Meihong," dedi. "Her şeyi duyduk. Bir yanlış anlama olmuş. Bu, benim dostum ve ruhsal öğretmenim, Shaanxi Bölgesi'ndeki Huashan'ın Büyük Ustası'dır." Rahibe dönerek, "Da Shi (Büyük Usta), kızım size saldırdığı için özür dilerim," dedi.

Meihung hemen diz çöktüyse de, rahip onu kaldırdı.

"Bu tümüyle önemsiz bir olay," diyerek güldü. Saihung'a dönerek uzun bir süre ona baktı. Bakışı düşünceliydi ve kimse araya girmeye cesaret edemiyordu.

"Jiuyin."

"Evet, Da Shi."

"Bu senin torunun mu?"

"Evet, Da Shi."

"Alnında mavi bir yıldız var. Bu, onun özel biri olduğunu işaret ediyor."

Saihung hiçbir şey demedi. Ne geçen konuşmaları ne de büyükbabasının rahibe gösterdiği alışılmadık saygıyı anlayamıyordu, fakat Büyük Usta'nın kocaman gülümsemesi ve iyilik dolu gözleri ile büyülenmişti.

Aile üyeleri sessizce, Büyük Usta'nın devam etmesini bekliyordu.

Büyük Usta, dakikalar sonra "Ruhu tekrar bu berbat dünyaya dönmek zorunda değildi," dedi. "Buraya isteyerek dönmüş. Fakat geriye dönmek için gönüllü olanların yerine getirmeleri gereken bir görevleri vardır. Eğer bu görevi tamamlayacaksa, uzun bir eğitime gerek duyacak."

"Da Shi," dedi Guan Jiuyin, "Bu eğitimi üstlenmek ister misiniz?"

Büyük Usta, gözlerini yukarıya dikti. Berrak, parlak gözleri, parlak öğleden sonra ışığını yakalayıp mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. "Belki, belki," dedi yavaşça. "Fakat yıllar önce dünya işlerinden elimi eteğimi çektim ve her şeyle olan ilişkimi kestim. Artık bir öğrenci almam çok zor, özellikle de bu kadar gençse. O, genç, hem de çok genç."

Ertesi sabah, Saihung, büyükanne ve büyükbabasına, Taishan'daki Güneşi İzleme Zirvesi denilen ve manzaranın çok güzel olduğu bir noktaya giderken eşlik etmek için şafaktan önce kalktı. Bu nokta, gün doğumunu izlemek için en iyi yer olarak ün yapmıştı.

KELEBEĞİN RÜYASI

Shandong Bölgesi, karanlıklar ve bulutlar arasında uzanıyordu. Sadece dalgalanan, dönen bulutların soluk bir ışıkta aydınlanan tepeleri görünüyordu. Kısa süre sonra bu ışık kırmızılaştı ve sanki parlak bir güneş topu aniden geceyi yakıp yok etmiş gibi bulutların arasından ışık demetleri görünüverdi.

Saihung, festival boyunca tüm yaşadıklarını düşündü. Aklından şatafatlı gösterileri, törenleri, Büyük Usta'yı geçirdi. Taishan Festivali'nin tüm o zengin görüntülerini zihninde döndürüp durdu, fakat söken şafağın aleviyle bu görüntüler eriyip gittiler.

üç:

Guan Ailesinin Kalesi

GUAN AİLESİ'NİN, Shaanxi eyaletinde bulunan kalesi, altmış kişilik bir klanın merkeziydi. Bir dağın yamacına yapılmış ve çevresi, aileye ait 800 hektardan fazla çiftlik ve ormanlık arazi ile çevrili olan bu malikâne sanatsal çevre düzenlemesi ile klasik Çin mimarisinin bir karışımıydı. Pek çok ayrı binadan meydana gelen bu kompleks, burayı gerçek bir kaleye dönüştüren yüksek duvarlarla korunuyordu.

Bu kale, Guan Ailesi'nin ait olduğu savaşçı sınıfı yansıtıyor olsa da kasvetli ya da korkunç bir yer değildi. Savaşçı sınıfına ait olmasına karşın, Guan Ailesi'nde devlet adamları, bilgin ve sanatçılar da vardı. Ağaçların gölgesi altında derelerin şırıldayarak aktığı, çiçeklerin açtığı bahçeleriyle bu kale, bir kutsal alan, sakin bir sığmaktı. Burası, hünerli ellerin süslediği lüks köşkler ve bronz ya da altından yapılmış çatı kaplamalarının mekânıydı, insanların yaşadıkları yerler, kafes şeklinde zarif pencerelerle süslenmişti, iç mekânlar ise, her biri birer şaheser olan mobilyalar ve değerli antikalarla doluydu.

Dört nesilden daha yaşlı olan ve her tarafına tarih sinmiş bu yapılar kompleksinin ise kendine özgü bir şekli vardı: Da-

ğın yamacı boyunca bir yılan gibi dalgalanarak uzanıyordu. Saldırılara karşı çelikle desteklenmiş bir kapısı olan tek bir duvarı öne çıkararak stratejik bir avantaj sahip olmasının yanı sıra, Guan Ailesi'ni evi, bir yerleşim alnını kurarken uygulanan kurallar ve inanışları içeren Taocu jeomansiyi* de yansıtıyordu. Burayı kuran Guan Ailesi'nin atası, en iyi yeri ve fiziksel şekli belirlemesi için Taocu bir rahibi görevlendirmişti. Geleneklerine bağlı hiçbir Çinli, coğrafya ve yönler ile rüzgar, su, arazi ve kaderin kozmik güçleri arasında meydana gelen karmaşık etkileşimleri ölçen bir jeomansi ya da Feng Shui ustasına danışmadan evini kurmazdı. Yeni bir ev inşa eden herkes, ailesini evrenle ile uyumlu bir konuma yerleştirmeye çalışır ve doğal güçlerin akışını izleyerek de, klanını korumayı ve onu zenginleştirmeyi amaçlardı. Guan Ailesi için evin planlarını oluşturan Taocu, dağ yamacının en uygun yer olduğunu ve burasının yerleşilecek araziler içindeki en ideal şekil olan ejderha şeklini verdiğine karar vermişti.

Sonrasında ise, ailenin yaklaşık altmış üyesi ve yüz kadar hizmetçi, dağ sıralarının çevresini sardığı ve geniş çatılan göğe doğru uzanan bu ejderha biçimli kalede yaşamaya başlamıştı. Ejderhanın başı, -burada kendi basma bir kale olan yer- şimdiki aile reisi olan Guan Jiuyin ve ailesinin eviydi. Klanın çoğunluğu ile hizmetçiler kuyruk bölümünde yaşıyorlardı; ahırlar, sınıflar ve savaş sanatlan çalışılan salonlar sırtı ve karnı oluşturuyordu. Çatılann çoğu, buraya bakan birinin sadece sonsuz gibi görünün yeşil kiremitler görebileceği şekilde inşa edilmişlerdi. Bu çatılar da ejderhanın pullarını temsil ediyordu. Yeşil renkli çatılar ve ağaçların sağladığı kamuflaj sayesinde, Guan Ailesi'nin evi olan bu mekân uzun mesafeden bakıldığında neredeyse fark edilmez olmuştu.

Guan Jiuyin, Qing Hanedanlığı'nm 1911'de yıkılmasıyla bu kapalı ve kendine dönük dünyaya çekilmişti. Bir zaman-

*** Feng Shui.**

lar İmparator Dowager'ın eğitim bakanı olmasının yanında bir Çin klasikleri uzmanı, devlet adamı, beş eyalette saygı duyulan bir bilge ve usta bir savaş sanatçısı olan Guan Jiuyin artık yalnız kalmak istiyordu. Zamanını güzel sanatlara ayırmayı, resim, şiir ve Taoculuk ile ilgili araştırmalar yapmayı arzuluyordu. Fakat o, zengin, güçlü, soylu bir klanın reisiydi ve dış dünya ona dinlenme fırsatı tanımamıştı. Evindeyken bile Guan Jiuyin, Çin'i içine alan karmaşadan kaçamamıştı.

Evleri, sürekli olarak haydutlar, ailenin rakipleri ya da sözde katillerin saldırısına uğruyordu. Çin, 1920'lerde, henüz karmaşa ve kanunsuzluk içindeydi. Büyük haydut çeteleri düzenli olarak köyleri ve varlıklı evleri yağmalıyordu. Guan Ailesi'nin hemen her üyesinin ve hizmetçilerinin savaşçılık konusunda eğitilmelerinin nedenlerinden biri de buydu; kendileri de savaş sanatlarında uzman olan suçlulara karşı savaşabilmekti. Ateşli silahlar o sırada pek fazla kullanılmıyor ve kişinin dövüşteki ustalığı da yaşamda kalmayı belirlemeye devam ediyordu.

Güçlü liderler ve klanlar arasındaki rekabet yaygındı; herhangi bir şekilde üstünlük sağlanamadığında ise entrikalara başvuruluyordu. Guan Jiuyin emekli olmuş olmasına karşın, sosyal yaşamda etkin olduğu dönemlerde sözünü sakınmayan bir avukattı ve bu nedenle de hâlâ ona karşı nefret besleyen pek çok kişi vardı. Ne zaman iki klan, zenginlik, güç ya da prestij konusunda rekabete girseler, üstünlük sağlamak amacıyla yaygın olarak başvurulan yollardan biri de suikast oluyordu.

Guan Ailesi'nin çeşitli nedenlerden ötürü pek çok rakibi vardı. Savaşçı bir aile olarak, Çin'in büyük bir çeşitlilik gösteren ve karmaşık, savaşçı yeraltı dünyasının da üyeleriydiler. Bu dünyanın kendine özgü kuralları ve töreleri vardı. Yeraltı dünyasının üyeleri, kimin daha usta olduğuna karar

vermek ve böylece de konumlarını yükseltmek için sık sık birbirlerine meydan okurlardı. Yenilen rakibin prestiji ne kadar büyükse zafer de o kadar büyük olurdu. Guan Jiuyin gibi bir klan reisi ise, en büyük hedeflerden biriydi.

Fakat, Guan Jiuyin, Çin'deki sosyal kargaşayı, herhangi bir fiziksel saldırıdan çok daha rahatsız edici buluyordu. Dövüşmesini bilen korumalar ve hizmetçiler vardı ve kendisi de ustalığına güveniyordu. Tüm bu fiziksel saldırılar onun için tam anlamıyla yok etmeye yönelik ve savuşturulabilecek basit çabalardı. Fakat, toplumsal çürüme, modernleşmenin getirdiği baskı ve sıkıntılar, Batı'dan gelen emperyalist işgal, milliyetçiler ve komünistler arasındaki iç savaş, yerel diktatörlerin saldırıları ve gençlerin değer yargılarındaki değişimler gözardı edilemeyecek kadar önemli ve tek bir kişi tarafından çözülemeyecek kadar da karmaşık çıkmazlara yol açıyordu.

Bu sorunların pek çoğunun klan evinin duvarları tarafından dışarıda bırakılacağını düşünüyordu, ama sonuncusu hariç, bu konuda duvarlarda gedik açanlar klanın kendi çocukları olmuştu. Guan Jiuyin ile değer yargılan en çok çatışan kişi, onun oğlu ve Saihung'un babası olan Guan Wanhong'du.

Gaun Wanhong, babasının kültürel özelliklerinden tamamen farklı bir adamdı. Ateşli, hırslı, merhametsiz bir kişiliği olan Wanhong, milliyetçilerin safındaki bir diktatörün ordusunda görevli bir generaldi, tek istediği ise, zenginlik, prestij ve siyasi güçtü. Klasik, neredeyse bilimsel bir eğitim almış olmasına karşın, babasının kendisini adayarak topladığı geleneksel şiir ve resim ile hiç ilgilenmiyordu. Tek hedefi, modern dünyada başarılı olmaktı; orduya ise, hem kendi doğasına uygun olduğu hem de şöhrete giden olası en hızlı yol olarak gördüğü için katılmıştı.

Guan Jiuyin, Wanhong'un orduya girme kararı karşısında çok hiddetlenmişti. Çin'deki değer yargılarına göre, bir savaşçının asker olması gerekmiyordu. Bir savaş sanatçısı sadece bedensel ustalığını mükemmelleştirmekle değil, aynı zamanda adalet ile de ilgilenir; tıpkı Ortaçağ Avrupası'ndaki bir şövalye gibi, zayıfların, yoksulların ve savunmasız kişilerin hakkını korumak için savaşır. Tek düşüncesi, sanatında olası en yüksek aşamaya ulaşmak, ahlaksal doğruluk için savaşmak, bir kahraman olmaktır. Fakat bir asker bu standartlar içinde hareket etmez. Ahlaksal doğruluk ile değil, katliam ile ilgilidir. Kendisiyle mücadele edecek usta rakipleri değil, kendisine karşı gelen herkesi aynm yapmadan yok etmenin peşinde koşar. Kendi onur ilkeleri için savaşan biri değil, güç sahibi komutanlar tarafından yönlendirilen bir alettir. Guan Jiuyin'e göre, bir asker, para için savaşan, kolaylıkla kandınlabilen, kiralık biri, bir kasaptı.

Baba ve oğul yıllar boyunca bu konu üzerinde tartıştılar, sonunda aralarında ilişkideki gerginlik giderek daha da belirgin olmaya başladı. Aralarında tartışmadan geçen konuşma çok seyrekti. Çok geçmeden, bu gerginlik Guan Ailesi'nin düzenine de yansıdı. Guan Jiuyin, Wanhong'u ve ailesini sürerek, evini ve bahçelerini kendisinden ayırmasını istedi ve kendisinin yanında Wanhong'un üniforma giymesini veya ateşli silah taşımasını yasakladı. Bu, eski ve yeni, klasik ve çağdaş olan arasında hiç bitmeyen bir kavga idi. O dönemde, VVanhong henüz ikinci derecedeydi. Guan Jiuyin, klanın başı idi ve bu nedenle de onun üzerindeki otoriteyi elinde tutuyordu. VVanhong, babasının önüne her zaman, Çin elbiseleri giymiş olarak çıkıyordu. Fakat, VVanhong'un temsil ettiği dünya, yavaşça da olsa, eski Çin ideallerini giderek zayıflatmaktaydı.

Saihung, bu iki adam arasındaki kavganın ortasında kalmıştı. Wanhong, Saihung'u kendisi gibi yetiştirmek istiyordu ve Saihung'un annesi de, bir sanat ve müzik öğretmeni olmasına karşın kocası ile aynı düşüncedeydi. İkisi de Saihung'un Çin klasiklerinin öğretildiği edebi bir eğitim almasını ve bu dünyada başarılı olması için de askerî dünyaya girmesini istiyorlardı. Saihung'u, o daha dört yaşındayken, kendi hırsları doğrultusunda sıkıştırmaya başlamışlardı. Fakat bu baskı fazla gelmişti; Saihung isyankâr bir çocuktu, sürekli olarak anne babası tarafından çok dik kafalı ve zor bir çocuk olmakla suçlanıyordu.

Saihung yedi yaşındayken, sarhoş babası tarafından kötü bir şekilde dövüldü ve Guan Jiuyin de bu durumun getirdiği avantajdan yararlandı. Aile reisi olarak, Saihung'u Wanhong'dan uzaklaştırdı ve kendi bulunduğu mahalleye getirdi. O zamandan sonra da, Saihung, sık sık ziyaret etmek ve oynamak için babasının evine gitse de, büyükbabası ile kaldı ve Guan Jiuyin de Saihung'un yetişmesindeki asıl sorumluluğu üstlendi.

dört:

yaramaz öğrenci

« OAİHUNG, DERS ZAMANI değil mi?" Saihung, kaya- **Olardan** yapılmış düzenlemenin **arkasında** aniden donup kaldı. Ailesi tarafından Saihung'a oyun arkadaşlığı yapması için tutulan oniki yaşındaki Uçan Bulut'a baktı. Uçan Bulut da şaşkınlık içinde bakıyordu. Ailenin başı nasıl olmuştu da onları görmüştü?

Başka bir seçenek göremeyen Saihung, kayalarm üzerinden atladı. Büyükbabası, bambu kafes içindeki minah kuşunu taşıyarak, avluda gezinirken onun bulunduğu yöne bile bakmamıştı. Guan Jiuyin'in siyah tüylü iki tane enfes minah kuşu vardı ve çoğu Çinli beyefendi gibi, hava almaları ve yabani kuşların şarkılarını öğrenmeleri için onları da sabah gezintisine çıkarırdı. Ne yazık ki, minahın en sevdiği sözler, "Açım! Açım!" idi.

Guan Jiuyin, bir an için durup, yüzünü Saihung'a doğru çevirdi. Saihung, kartalımsı profili, at kuyruğu yapılarak toplanmış gümüş rengi saçı gördü, bir eli, kafesi tepesinden tutarken, diğeri gevşekçe arkada kıvrılmıştı. Guan Jiuyin'in elleri onun en belirgin özellikleriydi. Güçlü, kocaman, kalın parmaklıydılar, tırnakları tıpkı pençe gibi şekillendirilmişlerdi. Bunlar, kartal pençesi ekolüne ait bir savaş sanatçısının elleriydiler.

Guan Jiuyin, sert bir sesle, "Saihung, hemen gidip öğretmenini bul," dedi.

"Peki, büyükbaba."

"Ve, Uçan Bulut ...."

"Evet, Yüce Efendi?"

"Onun hemen gidip gitmediğini kontrol et."

Saihung'un öğretmeni, zayıf, yaşlıca bir adamdı, öğrencisini şevkle karşıladı. Büyük bir sevgiyle her şeyden üstün tuttuğu klasikleri bir kez daha inceleme beklentisi onu neyecanlandırmıştı. Ne yazık ki, ne dersler ne de öğretmen Saihung'a esin vermiyordu. Yaşlı öğretmeni, Saihung'un aradığı türde biri değildi. Klandaki diğer erkeklerle karşılaştırıldığında -çoğu savaşçıydılar, klasik edebiyatla ilgilenen uzmanlar değil- yaşlı öğretmen sanki kendi bedeninden vazgeçmiş gibiydi. Ufacık bedeni, sanki sadece elbiseler için iskelet ve baş için bir destek olsun diye vardı.

Yaşlı öğretmenin, soluk, buruşuk yüzünün derisi o kadar inceydi ki, kafatasının pek çok ayrıntısı açıkça görülebiliyordu. İncecik, gri at kuyruğu şeklindeki saçı ve seyrek sakalı cansız bir şekilde sarkıyordu. Yaptığı en enerji dolu hareket, kemersiz burnuna yerleştirilmiş tel çerçeveli gözlüklerini umutsuzca sabit tutabilmek için uğraşırken gözlerini olabildiğince kocaman açmaktı.

Her sabah tekdüze bir düzen vardı. Ders programı, hiç değişmeden ezber ile başlıyor, yazılı egzersizler ve yazı dersleri ile devam ediyordu. İster sözlü ister yazılı olsun, öğretiminin tek kaynağı Konfüçyüsçü bir klasik olan Dört Kitap'tı. Saihung genç olsa da bir çocuğun anlamayacağı düşünülerek onun hatırı için klasiklerden vazgeçilemezdi. Kendini klasiklere öğrenmeye alıştırmak zorundaydı. Bununla

birlikte, öğretmen kişisel gelişim, doğru sosyal ve aile düzeni, ahlak yolu ve en önemlisi de ana babaya hürmet üzerinde durarak daha basit olan bölümleri seçiyordu.

Bu dersler, insanı canından bezdiren sıkıcılıklannın yanı sıra, Saihung'un içindeki kibire de aykırıydı. Ana Babaya Karşı Davranış Kuralları, çocuğa o kadar özgürlüğü kısıtlayıcı görünüyordu ki, Saihung bunların hepsini de gözardı etmişti. Örneğin derslerden biri, anne babasının sivrisineklere karşı cibinlikleri olmasına karşın her gece sivrisinekler tarafından ısınldıklannı fark eden bir çocuğun hikayesini anlatıyordu. Bunu önlemek için, çocuk, anne babasının yatak odasına gizlice girerek, sivrisineklere kendi bedenini sunmuştu. Bazılarmı öldürmüş olmasına karşın, sivrisineklerin çoğu, anne babasına saldıramayacak kadar doyana dek onun kanından beslenmişlerdi. Çocuğun bu özverisi sayesinde anne babası rahatça uyuyabilmişlerdi. Saihung ise bu düşünceyi çok aptalca bulmuş ve bu nedenle de kendini anne babasına bu kadar düşkün bir çocuk olarak hayal bile edememişti.

Okuma ve ezber derslerine oranla, Saihung, yazı derslerini daha ilginç buluyordu. Konu yine klasikler olsa da ve akılda kalmaları amacıyla tekrar ve tekrar kopya edilseler de, Saihung, yazı yazmayı resim yapmaya benzetiyordu.

Yaşlı öğretmeni, sabırla ona fırçasını dik olarak tutmasını, avucunu bir cevizin sığabileceği kadar çukurlaştırmasını öğretmişti. Fırça öncelikle mürekkebe hafifçe batırılmak sonra da ucu mürekkep taşına değdirilmeliydi. Sonra da, harf karakteri, birer birer, fırça darbeleri ile yapılmalı, her işaret belli bir sırayı izlemeliydi, belli bir yere ve orantılı olarak konmalıydı. Hareketin sürekliliği çok önemliydi. Fırçayı çok hızlı hareket ettirmek fırça kıllarının kurumasına, fırça darbesini çok yavaş hareket ettirmek ise, dut ağacından yapılmış yaprağın lekelenerek şişmesine neden olurdu.

Yazı dersleri sırasında Saihung, artık alıştığı bir olayın olmasını beklerdi. Yaşlı öğretmen, sık sık uyuya kalırdı. O gün de her zaman olduğu gibi, Yaşlı Öğretmen gözünü tavana dikerek oturmuştu, zihni kimbilir hangi karmaşık düşüncelerle doluydu. Çok geçmeden, yumuşak müzik nağmeleri uyumasına yol açtı.

Saihung, yirmidört fırça darbesiyle yapılan son ideogramı da bitirmişti. Yaşlı Öğretmen ne zaman uyuya kalsa, Saihung, derslerine devam etme ya da oyun oynama arzusu arasında kalıyordu. Konfüçyüsçü saygı kuralları gereğince, çoğunlukla dersini bitirmeyi ve bir öksürük sesiyle nazikçe öğretmenini uyandırmayı tercih ederdi. Fakat bugün düşkırıklığı yaratacak bir olasılık görüyordu. Bunun üzerinde ne kadar çok düşünse, o kadar çekici geliyordu. Kısa süre içinde olasılık, olabilirliğe dönüştü.

Dikkatle, hiç hareket etmeyen öğretmenin arkasına doğru süründü. Adamın at kuyruğu şeklindeki saçı kışkırtıcı bir şekilde sarkıyordu. Saihung, bu kuyruğu nazikçe kavradı ve iskemleye bağladı.

Kapıya doğru giderek dışarı baktı. Uçan Bulut sabırla bekliyordu.

Saihung, kapının önünde, "Sayın Hocam! Sayın Hocam!" diye bağırdı.

Yanıt yoktu.

Saihung, arkadaşına, "Şu sıra gerçekten de bilgeleri ziyaret ediyor olmalı," diye fısıldadı. Sonra, ellerini ağzının çevresine boru gibi tutarak, bir kez daha yaşlı öğretmenine bağırdı.

Yaşlı Öğretmenin yorgun gözleri hafifçe titreşti. Öğrencisinin sandalyesinin boş olduğunu gördüğünde ise şaşkınlıkla açıhverdiler.

"Sayın Hocam!"

Saihung ve Uçan Bulut, öğretmenin öfke ve acı dolu çığlığını duyduklarında bahçeye doğru koşuyorlardı.

Gülüşmeleri sona erdiğinde Uçan Bulut, "Genç Efendi," dedi. "Cezalandırılmaktan korkmuyor musunuz? Bunu kesinlikle Büyük Hanım'a anlatacaktır."

Saihung, cebinden birkaç şeker çıkarırken muzipçe sırıttı, "Büyükbabanın yanında olduğum sürece, Büyükanne bana vuramaz."

Öğleden sonraları, oynamaya ve Guan klanının yerleşim alanının harikalarını keşfetmeye ayrılmıştı. İki çocuk, elim sende oynamışlar, kızları sinir eden şakalar yapmışlar, klanın tapınağında saklambaç oynamışlar -bu sırada neredeyse, Guan Gong'un, Savaş Tanrısı'nin porselenden yapılmış heykellerini ve atalarının dua levhalarını kırıyorlardı- Saihung'un evcil yavru pandasını beslemişler ve Ma Sixing'in beyaz yeleli siyah atma bakmışlardı. Nefes nefese kalmış bir şekilde gülerlerken kendilerini Ma Sixing'in antrenman salonunun taş basmaklarında buldular.

Saihung, "Burada ne yapıyorlar acaba?" diye sordu.

"Büyük Hanım kadınları çalıştırıyor."

"Haydi bir göz atalım. Belki birkaç teknik kapabiliriz."

Uçan Bulut, karşı gelmeye çalıştı. Saihung'u beladan uzak tutmak onun göreviydi. Olabildiğince mağrur Konfüçyüsçü bir ifade takınarak, ciddi bir edayla, "Bunu yapmak yasaktır, Genç Efendi," dedi.

Saihung, arkadaşını iyice incelemeye başladı. Uçan Bulut'u, bir deri bir kemik kalmış gözlükleri ve sakalı ile Yaşlı Öğretmene benzetiyordu.

"Büyük Hanım, ziyarete izin vermez," dedi Uçan Bulut sıkıntılı bir sesle. "Âdetleri unutmayın, Genç Efendi."

Saihung güldü. "Peki ya Büyük Hanım'm bundan haberi olmazsa?"

Uçan Bulut'un yüz ifadesinde, Konfüçyüsçü ciddilikten çocuksu bir şaşkınlığa doğru değişiklik belirdi. "Genç Efendi!"

Saihung gülümsedi. Arkadaşına yakıştırdığı öğretmen imajının bir bölümü silinmişti. Fakat hâlâ, Uçan Bulut'un yüzünde bir tutam sakal görmeye devam ediyordu.

Saihung, hınzır bir gülümsemeyle, "Çatıya tırmanırız," dedi.

"Genç Efendi!"

İşte artık sakal da kayboldu diye düşündü Saihung mutlu bir şekilde. Arkadaşı tekrar bir oğlan çocuğu olmuştu.

Avluya açılan kapılar kilitli olduğu ve kafesli pencerelerde buzlucamlar bulunduğu için, içeriye göz atmanın tek yolu yukarı tırmanıp çatı kiremitlerinden bazılarını yerinden oynatmaktı. Saihung, hemen duvar kenarındaki bir ağaca tırmanmaya başladı, mantığı ile Saihung'u her yerde izleme görevi arasında kalan Uçan Bulut ise onu izledi. Daha alçak olan bir koridorun çatısı üzerine dikkatle çıkarak asıl çatıya tırmandılar. Kiremitler yumuşaktı ve dik açı yapacak şekilde yerleştirilmişlerdi, fakat çatının kenarı boyunca dolaşan çıkıntıya yapışarak köşedeki düz bölüme dek yavaşça ilerlediler. Uçan Bulut titriyordu, Saihung'un ise sanki yükseklikten haberi bile yoktu.

Ortaya doğru süründüler ve karın üzeri uzanarak kiremitlerden birkaçını yerlerinde oynattılar. Ma Sixing açıkça görülebiliyordu; bir grup kadın dövüşüyordu...

Qing Hanedanlığı'nın başbakanının kızı olan Ma Sixing, Sichuan Bölgesi'ndeki Emei Shan'da Budacı bir rahibenin yanında savaş sanatları çalışmıştı. Çin tarihi boyunca, herkesten uzakta, dağların tepelerinde yaşayan rahipler ve rahibeler, haydutlara ve hayvanlara karşı kendilerini korumak zorunda kalmışlar, dövüş formlarına metafizik bilgilerini de ekleyerek karmaşık dövüşme teknikleri geliştirmişlerdi. Çok uzun zaman boyunca çalışarak öğrendikleri bu mirası kendi mezhepleri içinde birbirlerine ve çok ender olarak da rahip ya da rahibe olmayan öğrencilere aktarmışlardı. Ma Sbring bu rahibenin tapınağında yaşamış, sadece çıplak elle dövüşte değil, Chin Na (kavrama ve kemikleri yerinden oynatma teknikleri), 5]
Qinggong (zıplamak ve akrobasi için isteğe bağlı olarak bedeni hafifletme becerisi) ve silah kullanımında da ustalaşmıştı.

Sanatı, kadınlar tarafından kadınlar için geliştirilmişti. Kadınların kolayca incinebileceklerini ve sınırlı bedensel güçlerini gözönüne alan rahibeler, içsel enerjiyi çalıştıran eşsiz formlar tasarlamışlar, kökü kadın kimyasına dayanan karmaşık bir içsel simya geliştirmişlerdi. Erkekler tarafından görülmesi kesinlikle yasak olan çalışmalarda eğitimli bir kadın, her tür saldırganla vahşi bir güç ve ustalıkla karşılaşabilirdi.

Ma Sixing'in silahlarının kadınsı bir özelliği olmasına karşın olağanüstüydüler. Bunların en başında da yirmiüç adet örülmüş ve tabaklanmış deri parçasından yapılmış olan kamçısı geliyordu. Her parçanm ucu çelik bir küreyle tamamlanmış ve bir sonraki parçaya bir zincirle bağlanmıştı. Kullandığı diğer bir silah ise beline sardığı kuşaktı. Bu kuşak, çelik iplikle dokunmuştu ve her iki ucunda da sallanan birer sıra çelik top vardı. Her an kullanıma hazır olan bu kuşak çok amaçlıydı, boğmak ve kırbaçlamak için kullanılabilirdi. Son olarak, saçındaki süsler aslında elle fırlatılan küçük oklardı ve kol yenlerinde de kısa, ince hançerler gizleniyordu.

Saihung, kız öğrencilerden çoğunu tanıyordu. Birkaç kez, kadın hizmetçilerin geceleri içeri sızmaya çalışan davetsiz konukları, çelik dokuma kuşaklarıyla sakince nasıl boğduklarını duyduğunu hatırlıyordu. Şimdi ise, gölge boksundan dövüşe, kum torbaları ve tahta kuklalara vurmaya dek uzanan çalışmaları sırasındaki tüm öfkeyi görebiliyordu.

Salonun ortasında, porselenden yapılmış harika pilav kâselerinden oluşan 108 adet piramit vardı. Her piramit beş adet kâseden oluşuyordu, kâselerden dördü yerde bir kare oluşturacak şekilde ters çevrilerek konmuştu ve beşincisi de bunların üstüne ters olarak yerleştirilmişti. Bu 108 piramidin her biri birbirlerinden bir adım uzağa yerleştirilmişlerdi ve bir erik ağacı çiçeği şekli oluşturmuşlardı.

İki kadın, bu piramitlerin üzerine basarak dövüşüyorlardı. Bu ince kâselerin üzerine basarak bacaklarını güçlendiriyorlar, dengelerini mükemmelleştiriyorlar ve bir piramitten diğerine adım atarken ya da zıplarken qinggong çalışıyorlardı. Vurup tekme atarken, en doğru baskı noktasını bulmayı amaçlıyorlardı. Adımlarının bu kırılgan piramitleri ne bozduğundan ne de kırmadığından emin olmak zorundaydılar.

Ustalıklarının zirvesinde olsalar bile kadınlar yine de hata yapıyorlardı. Böyle bir şey olduğunda ise, salonun başındaki bir sandalyede oturup dikkatle onları izleyen Ma Sixing, kendi qinggong becerisini kullanıyor, bir bambu sopa kullanarak sandalyesinden fırlıyor, cezasını vermek için havada kayar gibi sıçramalarla 6 metrelik bir mesafeyi aşıyordu.

Bir süre çalıştıktan sonra kadınlar ortadan kayboldular. Saihung, büyükannesinin kendi çalışmasını görmeyi umarak merakla aşağıya baktı. Fakat Ma Sixing başka bir odaya geçerek kapıyı kapattı. Özel çalışması herkesten saklıydı.

Oakşam, Saihung, büyükbabasının evinde sessizce gölgelerin altında oturuyordu. Ortalık koyu bir çivit mavisine dönüşmeden önce alacakaranlık bir an için titreşti, Samanyolu, parlayan Ay'ın çevresinde hoş bir serpinti gibiydi. Hava soğumuştu, zayıf bir rüzgar, turuncu yaprak örtülerini o sırada karanlıkta kalmış gölcüğün üzerinde dans ettiriyor, suyun yüzeyi hafifçe dalgalanıyordu.

Lotus yaprakları ile çevrili minicik bir adacığın üzerinde küçük bir taraça bulunuyordu. Kiremit kaplı, sivri bir çatısı, kırmızı sütunları vardı ve her tarafında duvar kesilerek pencereler açılmıştı. Ana binalardan gelen ışık bu yapının siluetini kabaca belli etmekteydi fakat taraçanın içi tek bir kandil ile aydınlatılmıştı.

Kandilin titreşen ışığında Saihung, büyükannesinin Çin arpınm önüne oturduğunu gördü. Büyükannesi upuzun saçlarını serbest bırakmıştı, saçları tıpkı beyaz bir manto gibi sırtından aşağı dökülüyordu. Salkım rengi bir fon üzerine kaplumbağalar ve sonbahar yaprakları işlenmiş olan ipek geceliği beden hatlarını yansıtıyordu. Tamamen sakin bir şekilde oturarak gevşedi, günlük sorumluluklarını bir kenara bıraktı, zamanın rahatça akıp gitmesine izin verdi. Sonra sanki fildişi bir heykel gibi beyaz parmaklan arpın üzerinde bir tel seçti.

Her teli parmak uçlarında hissediyor ve tel çaplarındaki çok hafif değişiklikleri farkediyordu. İlk tonu vurdu. Ses nazikçe çınladı. Kısa süre sonra, çaldığı şarkı avluda yankılanmaya başlamıştı. Bazı kesik ve kuvvetli bölümler tıpkı hançer gibi batarken, bazı bölümler de gölcüğün üzerinde yavaşça yayılıyor, bazen de tek bir nota tıpkı bir hıçkırık gibi titreşiyordu.

Guan Jiuyin evin içinde oturuyordu, Su Dongpo tarafından yazılmış ince bir şiir kitabı okuyordu. Arpın ritmi ken-

diliğinden, şiirin ölçüsü ile uyum sağlamıştı. Saihung huzur doluydu. Gün boyunca ne olduğunun hiç önemi yoktu, böylesi harika geceler onun yalnızlığını gideriyordu. Bazen Ma Sixing ile şiirleri bestelerlerdi. Diğer zamanlarda da, resim, güzel yazı, savaş sanatları çalışır ya da kitap okurdu. Fakat, ne yaparsa yapsın bu içten anları tıpkı bir hazine gibi saklar, sadece karısı ve yaşamına yeni bir anlam katan Saihung ile paylaşırdı.

"Büyükbaba?"

Guan Jiuyin, yanma oturan Saihung'a doğru baktı. Saihung, pencerenin kenarından geri dönmüştü. "Bana bir hikaye anlat Büyükbaba."

"Hangi hikayeyi dinlemek istiyorsun?"

Saihung, büyükbabasının ellerine baktı, büyükbabasının kendi yarattığı mızrak dövüşü stili olan Kan Mızrağını çalıştığı zamanları düşünüyordu, yanıtı hemen gelmişti, "Bana biraz daha Bai Mei'den söz et."

Guan Jiuyin bir kahkaha atarak doğruldu ve dikkatle kitabını yerine koydu.

"Beni dikkatle dinle Saihung. Son konuştuğumuzda sana, Beyaz Kaşlı Rahip Bai Mei'den söz etmeye başlamıştım. Kendisi büyük bir Taocu idi, içsel simya konusunda o kadar başarılıydı ki, ne yumruklar ne de silahlar bedeninin hiçbir yerine zarar veremiyordu. Kendine özgü bir savaş sanatı stili yaratmıştı, bu stilin eşi yoktu çünkü ne felsefi bir düşünce üzerine ne de hayvan hareketlerinin taklidi üzerine kurulmuştu; insan hareketlerine dayanan bir formdu.

"Bai Mei gerçek bir münzevî idi, fakat herkes onun peşindeydi. Nereye giderse gitsin insanlar onu izliyordu. Savaşçılıktaki yetenekleri nedeniyle iki ayrı grup onu arıyordu:

Qing Hanedanlığı'nin yöneticileri ve onları yerlerinden etmek isteyen rakipleri. Her iki grup da, Bai Mei'yi kendi yanlarına çeker ve onun sanatını öğrenip ustalaşırlarsa büyük bir avantaj yakalayacaklarını anlamışlardı. Her iki taraf da ya kendilerine katılmasını ya da onu öldüreceklerini söyleyerek onu sıkıştırıyorlardı.

"Bai Mei ise, onların hiçbiri ile ilgilenmiyordu, sonunda onuru ve kendine güveni ile bu tehditlere Yasak Kent'e saldırarak yanıt verdi. Yetmişiki öğrencisinin basma geçerek, saraya hücum etti. Fakat bu bir felaketle sonuçlandı. Önceden uyarılmış olan İmparatorluk güçleri pusu kurmuşlardı ve onların etrafını çevirdiler.

"İmparator dışarı çıkıp onlarla alay etti. Fakat imparator akıllı biriydi; eğer kendisine katılırlarsa canını bağışlayacaktı. Başka seçenek yoktu. Bai Mei, İmparatorun özel koruması oldu.

"İmparator, suikaste uğramaktan hiç korkmuyordu. Kendisi de büyük bir savaş sanatçısıydı ve teke tek karşılaşmalar da yapıyordu. İmparatorun sarayında Bai Mei'den bile daha iyi olan adamlar vardı. Bunlar gizemli, tuhaf adamlardı. Tibet ve İran gibi uzak ülkelerden gelen kişiler vardı.

"Bu sırada, imparatorluğu devirmek isteyen devrimciler Shaolin Tapınağı'na sığınmışlardı. Rahipler gibi yaşayıp Shaolin stili savaş sanatlarını çalışarak, ayaklanmayı planlamaya devam ediyorlardı. Bunlar, kendilerini davalarına adamış çok usta dövüşçülerdi ve İmparator onları yok etmeye karar vermişti.

"Bai Mei'yi ve imparatorluk askerlerini Shaolin'e gönderdi. Tapmak yakıldı ve Bai Mei ile dövüşürken ölen başrahip de dahil olmak üzere hemen hemen herkes öldürüldü.

"Shaolin rahiplerinden ikisi, Turna Kuşu Usta ve Maymun Usta kaçmayı başardılar, on yıl boyunca çalıştılar ve sonra da Bai Mei'yi aramaya başladılar. Yaptıkları antrenmanlar sırasında, Bai Mei'nin zayıf bir noktası olduğunu, zırh gibi bedeninin içine nüfuz edilmesine olanak tanıyan bir 'giriş' olduğunu öğrenmişlerdi. Fakat bu 'giriş' noktasının yeri ustadan ustaya değişmekteydi ve onunla yaptıkları dövüşte bu noktayı bir türlü bulamıyorlardı.

"İkisi birlikte Bai Mei'ye saldırdılar. Kasığına tekme attıklarında Bai Mei oradaki yaşamsal organlarını bedeninin içine çekti. Gözlerine vurdular fakat göz kapaklan sanki çelikten birer parçaydılar. Buna karşılık Bai Mei, birbiri ardına öldürücü karşı saldırılarda bulunuyordu. İki Saholin ustası da ciddi biçimde yaralanmışlar ve kan kaybetmekteydiler.

"Artık her şeyin bittiği sanılan, umudun kesildiği son anda Maymun Usta, Turna Kuşu Usta'ya destek olarak onun yüksek bir sıçrayış yapmasına yardım etti ve Turna Kuşu Usta da Bai Mei'nin başının tepe noktasına ezici bir darbe vurdu. İşte burası Bai Mei'nin zayıf noktasıydı. Bai Mei'yi koruyan zırh sanki yok olmuştu, üç adam arasında denk bir mücadele başladı.

"Bai Mei, daha iyi dövüşebilecek ve kaçabilecek kadar güçlüydü, fakat birkaç gün sonra öldü. İki rahip de ciddi biçimde yaralanmışlardı. Bai Mei, bedenlerini mahvetmişti, ölmeden önce tam on yıl yatağa bağlı yaşadılar."

Saihung, hikayeyi sonuna dek dikkatle dinlemişti. Mutlu biçimde gülümseyerek, büyükbabasına "Ben de savaşçı bir kahraman olmak istiyorum," dedi.

Guan Jiuyin ise, sabır dolu gözlerle ona baktı.

"Hayat bunun ötesinde bir şeydir, Saihung. Sadece bir dövüşçü ya da asker olmaya karar veremezsin. Gerçek bir

kahraman olmaya önce eğitimli bir insan olarak başlanır. 'Yol'u' öğrenmelisin.

"Ne kadar ün ve servet kazanacağı kişinin kaderinde yazılıdır. Fakat içi hile dolu bir kalp ne işe yarar ki? Bunu yerine, sürekli olarak doğruyu ara, disiplinini ve asaletini koru.

"Yol'u geliştir. Akıntıya karşı yüzme. Ancak akıntı ile birlikte yüzerek felaketten kaçınabilirsin. Çünkü hayatın acı gerçeği şudur: Her insanın hayatı dalganın merhametine kalmıştır. Bazen kişi doğuya gitmek ister fakat batıya doğru sürüklenir. Bazen de kişi kuzeye doğru gitmek ister fakat güneye doğru sürüklenir. Başka bir seçenek yoktur. Doğruyu bulmak Yol'dur. Yol ise Tao'dur.

"Tao, evrenin akışıdır. Tao, gizemli olandır. Tao, dengedir. Fakat denge bozulabilir; o nazik denge kötülük tarafından bozulabilir. Bazen kötülükle karşılaşmak gerekir. Kötülüğün yok edilmesi gerekebilir ve o zaman da Tao'ya bağlı olanlar savaşmak zorundadırlar. Eğer Tao ile yaşamayı öğrenirsen ve bir gün becerilerini dövüşmek için kullanırsan, belki o zaman bir kahraman olarak tanımlanabilirsin."

Guna Jiuyin, şefkatle Saihung'u okşadı ve bambu bir flüt aldı. Ma Sixing'in çaldığı son nota da karanlıkta kaybolup gitmişti. Sessizce taraçadan ayrılmıştı; üzeri sonbahar desenli geceliği tıpkı kışın sonbaharı içine çekmesi gibi karanlık tarafından emilmişti. Guan Jiuyin gölcüğün kenarına kadar yürüdü, gümüş rengi saçlarıyla bedeni tıpkı tepesi kar dolu bir ağaç gibiydi.

Flütü dudaklarına götürdü, çaldığı parça havada, hızla uçuşan kırlangıçlar gibi yayılmaktaydı. Giderek parçanın temposu yavaşladı, daha alçak perdeden çalmaya başladı, notalar suyun üzerinde neredeyse duyulamayacak bir titreşimle dolaşıyorlardı. Guan Jiuyin'in önündeki gölcük, sanki

karanlık göklerin bir aynası gibiydi, fakat şimdi minik titreşimler kusursuz yüzeyini bozmaktaydı. Gölcükteki balıklar Guna Jiuyin'e doğru yüzdükçe suyun üzerinde iç içe geçmiş ve giderek büyüyen dalgalanmalar uzak kıyılara doğru ilerliyordu. Kısa süre sonra, balıklar, başlarını sudan dışarı çıkararak onun önünde dans etmeye başladılar. Balıkların her notanın çalınmasıyla hipnotik bir dansa uyarak hareket etmeleriyle gümüş, turuncu, beyaz ve siyah renkte parıltılar görülüyordu.

beş:

İki Rahip Çömezi ile Yolculuk

ERTESİ SABAH ERKENDEN, Guan Jiuyin, Saihung'u kütüphaneye çağırttı. Bir hizmetçi, büyük salona kadar ona eşlik ederek büyükbabasının hemen geleceğini fısıldadı. Saihung odanın sessizliği içinde neredeyse huşu içinde dolaştı; buraya seyrek olarak girerdi.

Kütüphanede Guan Jiuyin'in en değerli eşyalarından bazıları bulunuyordu. Her biri diğerinden farklı ve muhteşem bir el sanatı ürünü olan kitaplıklar duvarlara sıralanmışlardı. İnsanı sersemletecek kadar çok rafa sahip olan bazıları dikdörtgen şeklindeyken diğerleri de dış hatları ve raflarının düzeni devasa bir ideogram oluşturacak şekilde yapılmışlardı. Kırmızı keresteden sıradışı raflarda alışılmadık nesneler duruyordu: Değerli kitaplar ve kağıt tomarları, kâseler, Tang Hanedanlığı'na ait atlar ve yapımı onlarca yıl süren yeşim taşından heykeller...

Oda boyunca, verniklenmiş kızılağaç gövdeleri üzerine daha başka harika nesneler yerleştirilmişti. Bunların arasında, tanrıların ve azizlerin porselen figürleri, yüksekliği birbuçuk metreyi aşan ve elle boyanmış çeşitli vazolar da vardı. Duvar-

larda ünlü dağların resimleri, portreler ve üzerlerinde harika kaligrafiler bulunan kağıtlar asılıydı; bu geniş koleksiyonun bir bölümü her mevsim değiştiriliyordu. Saihung, özellikle yabancı ve tuhaf görünüşlü dağ resimlerini seviyordu.

Odadaki her nesne, sanat düzeyinde ölümsüzlüğü yakalaşmış bir ustanın ulaştığı başarıyı temsil ediyordu. Eserlerden pek çoğu yüzlerce yıl yaşındaydılar, ezoterik sanatların erbapları tarafından dikkatle korunmuşlardı. Kadim bilgilerle dolu ciltler, yeşimler, porselenler ve resimlerin hepsi birden ilahi güzellikleri ile odayı dolduruyorlar ve sanki dışarıdaki kaba ve bayağı dünyadan yalıtıyorlardı.

Açılan kapının hafif sesi duyuldu ve Guan Jiuyin içeri girdi. Oymalara süslü, kocaman inciler kakılmış kızılağaçtan ve İtalyan mermerinden yapılmış masasına oturup hizmetçilerine işaret etti. Hizmetçiler kütüphaneye iki genç adam getirdiler.

Bu ikisi, Saihung'un Taishan festivali sırasında gördüğü yardımcı rahipler gibi giyinmişlerdi. Siyah pantolonların ve beyaz tozlukların üzerine uzun kollu gri cüppeler giymişlerdi, geldikleri yoldaki taşların yarattığı hasırdan yapılmış sandaletleri, ayaklarının altındaki pahalı halı ile şaşırtıcı bir zıtlık oluşturuyordu. Kabaca dikilmiş şapkaları ve düzgün saç örgülerinin altındaki yüzleri temiz ve sakindi.

Guan Jiuyin onları tanıştırdı. İlk rahip ciddi görünüşlü, yağsız, ince, kaslı bir bedene sahip bir gençti. Adı Ormanı Kaplayan Sis idi. Arkadaşı ise daha yapılı, sağlam kaslara sahip fakat güleç yüzlü bir rahipti. Guan Jiuyin onu Berrak Suyun Sesi olarak tanıttı. Saihung her ikisini de resmî bir şekilde eğilerek selamladı.

Guan Jiuyin, "Bir süre için seni bu iki genç adam ile uzaklara gönderiyorum," dedi Saihung'a. "Annenin babası

ile buluşacaksın. Bir süreliğine senin eğitimin ile o ilgilenecek. Yeni insanlarla tanışacak ve yeni beceriler edineceksin."

Saihung fazlasıyla neşelenmişti. Bu onun için yeni oyun arkadaşları bulmak ve yeni maceralar anlamına geliyordu ayrıca artık ders ve azarlama da yok demekti.

Ertesi gün, üçü Guan Ailesi'nin yerleşim alanından ayrıldılar. O dönemde atla yolculuk etmek az bulunan bir lüks olduğu için yürüdüler, dost ve nazik iki rahip adayı ise Saihung'a büyük bir özen gösteriyorlardı. Saihung, canı istediğinde oyun oynuyor canı istediğinde de olabildiğince çok şeker yiyor, bu arada gençlerin sırtına binerek yolculuk etmeyi de çok seviyordu.

Aslında onsekiz yaşında iki rahip çömezi ile dokuz yaşında bir çocuğun beraber yolculuk etmeleri alışıldık bir durum değildi; özellikle de bu çocuk bohçasını ve Hint kamışından yapılmış çıngırağını taşıyan Saihung ise. Fakat kimse onları durdurup da canlarını sıkmaya kalkışmadı. Rahip yamaklarının cüppeleri, uzun örülü saçları ve taşıdıkları sopalarıyla, bulundukları pozisyonun açık birer işaretiydiler ve bir Taocuya sataşmanın yönetime karşı yapılmış bir saldırı olarak kabul edildiği İmparatorluk dönemi henüz belleklerinden silinmemiş olan insanlar da onlara saygı gösteriyorlardı. İkisi yolda rastladıkları yabancıların, askerlerin ve yolcuların yanından korkusuzca geçerek ilerliyorlardı.

Yolculukları sırasında Saihung kısa süre içinde her ikisinin de ana karakter yapıları belirlemişti. Ormanı Kaplayan Sis, çekingen tabiatlı, sessiz ve ciddi biriydi. Onda büyük bir sırrı bilen birinin dalgın ve mesafeli havası vardı. Pek çok Çin müzik aletini ustalıkla çalan harika bir müzisyendi. Yanında taşıdığı flütü her günkü mola yerlerinde çalıyordu. Temkinli ve alçakgönüllü biriydi ve karşılaştığı herkese nazik bir şekilde davranıyordu.

Berrak Suyun Sesi ise, usta bir marangozdu ve onda el sanatçılarına özgü o pratik hava vardı. Bir yanı mantığın sesini dinlemeyi tercih etse de öfkeli ve fiziksel olarak da saldırgan olabilen kaba ve enerji dolu biriydi. Her iki rahip çömezi de münzevî bir yaşam sürüp toplumla ilgilenmiyorlardı; fakat Ormanı Kaplayan Sis'in ilgisiz kaldığı durumlarda Berrak Suyun Sesi kimi zaman veya istemeyerek yollarını kapatan diğer yolculara karşı tahammülsüz davranıp onlara bağırabiliyordu. Özellikle de, iğrenç görünümlü adamın teki navlun ücreti hakkında tartışarak bulundukları geminin kıyıya yaklaşmasını yavaşlattığında Berrak Suyun Sesi sert bir şekilde onunla tartışmış ve yoldan çıkmıştı.

Ormanı Kaplayan Sis ise bu bağırış çağırış arasında sessiz kalmıştı. Her ne kadar onun yapısı daha farklı olsa da, kardeşinin saldırganlığının da Taoculuğun bir parçası olduğunu biliyordu. İkisi birbirinden hiç ayrılmayan, birbirlerinin yanında kalmaya yemin etmiş iki dosttular ve Ormanı Kaplayan Sis, Berrak Suyun Sesi'nin düşüncesine tamamen katılıyordu. Mükemmellik başarmaya değer bir şeydi fakat arayanlar onu duyarsız ve uyuşuk saldırganlık içinde de bulabilirlerdi.

Geceleri kırsal kesimdeki hanlarda kalıyorlar ve üçü de geniş yatakları paylaşıyorlardı. Geceleri giderek daha soğuk oluyordu. Saihung, toprak platformların üzerinde pamuklu yorgan katlarının altmda, odun yakarak ısıtılan odalarda iki rahip çömezinin arasına girerek uyuyordu. Rahip yamakları, evinden bu kadar uzaktayken onu rahat ettirmek için aralarına alıyorlardı. Saihung ise, önce birine sonra da diğerine sokularak bu durumun getirdiği avantajdan yararlanıyordu. Fakat bir gece, Ormanı Kaplayan Sis, Saihung'un yerinde oturarak odanın içine doğru baktığını farketti.

"Ne oldu, Saihung?"

Saihung hiçbir şey demedi. Korkusunu açıklamak konusunda kararsızdı. Fakat ince kağıt duvara vuran gölgeler, duvardan gelen o garip tırmalama sesi bir şeytana ya da belki de bir deve ait gibiydi. Korkusu çabucak büyümüştü. Hem sonra, iki rahip çömezi de henüz genç insanlardı. Belki şeytanın biri hepsini birden yemek için gelmişti.

Saihung, korku dolu bir fısıltı ile, "Bu, bu bir şeytan mı?" diye sordu.

Ormanı Kaplayan Sis ise, "Hani, nerede?" dedi.

Saihung, sinirli bir hareketle işaret etti.

Berrak Suyun Sesi de kalkmıştı.

"Hey! Siz ikiniz böyle fısıldanırken nasıl uyunabilir ki?" Saihung'un parmağının gösterdiği yöne doğru baktı ve yerinden fırladı.

"Oh hayır! Bir şeytan!" diye bağırdı.

Saihung ikisinin arkasına saklanmıştı.

"İyi ki Da Shi şeytanı defetmek için bize bir tılsım vermişti," diye haykırdı Berrak Suyun Sesi. "Fakat sadece iki kişi için işe yarıyor!"

Dehşet içindeki Saihung, kaplan dişinden yapılmış tılsımını kavramıştı.

"Onu görebiliyor musun?" diye sordu.

"Elbette görebiliyorum!" diye bir bağırtıyla yanıt verdi Berrak Suyun Sesi. "Sen göremiyor musun? İşte orada! Pencereden içeri giriyor. Kızıl saçları, yeşil bir derisi, kocaman sivilceleri, keskin dişleri var, üstelik de ağzının suları akıyor. Yanında büyük bir çuval taşıyor."

"Bir çuval mı?"

"Evet, bilirsin işte, içine küçük çocukları koydukları türde bir şey! Kardeşim ve ben onun için çok güçlüyüz. Sanırım o, tombul küçük bir zengin çocuk istiyor."

Saihung bir çığlık attı.

Ormanı Kaplayan Sis ayağa kalkarak Saihung'u yataktan dışarı çıkardı. Rahip çömezi onu gölgeye doğru sürüklerken Saihung çılgın gibi direniyordu.

Delikanlı, yumuşak bir sesle, "Burada bir şeytan görüyor musun?" diye sordu.

Saihung, "Hayır," dedi. "Fakat Kardeşin görebiliyordu!"

"İzninle sana bir şey söyleyeyim, Saihung. Sadece ölmekte olan ya da çok hasta kişiler şeytanları ya da kötü ruhları görürler. Sen ikisi de değilsin." İterek pencereyi açtı. "Dışarı bak. Gölgeleri oynayan ve duvara sürtünen şu ağaç dallarını görüyor musun?"

Saihung ona bakarak, "Yani şeytan olmadığını mı söylemek istiyorsun?" dedi.

Ormanı Kaplayan Sis, onu doğrular şekilde gülümsedi. Saihung kendiliğinden doğruyu bulmuştu.

Saihung, kızgınlıkla yatağa doğru koştu, kahkahalarla gülmekte olan Berrak Suyun Sesi'nin tepesine fırlayarak, "Yalancı seni! Bana yalan söyledin!" diye bağırıyor, bir yandan da rahip çömezine etkisiz darbeler vuruyordu. Berrak Suyun Sesi'nin buna verdiği karşılık ise yerlere yatarak daha da fazla gülmeye devam etmek ve Saihung'un onu tekmeleyip yumruk atmasına izin vermek olmuştu.

Yolculuklarının onuncu sabahında hava, bulutlu ve kapalıydı. Sonbahar, yerini dondurucu bir soğuğa bırakmıştı. Shaanxi eyaletindeki tarlaları çevreleyen ağaçlar kırmızı, tu-

runcu ve sarı renkleriyle insanda hayranlık uyandırıyorlardı; dalları sanki kristalleşmiş ve dağılmış bir renk tayfının parçaları gibiydiler. Saihung, keskin rüzgar karşısında ceketine iyice sarındı ve uzaklara doğru bakmaya başladı. Ufukta, Huanshan dağ sırasının sisli profili görünüyordu.

Dağlar, çevrelerindeki arazinin düzlüğünü iyice vurgularcasına aniden yükselmekteydiler. Bunlar, yüksek, mağrur, sert dağlardı, uçurumlar oluşturan sarp kayalıklar öylesine diktiler ki, çok az kişi buralara tırmanmaya cesaret edebilirdi. Sanki dünyaya ait değilmiş gibi görünen bu yücelik ise Taocular için mükemmel bir yuvaydı.

Fakat Saihung'un çocuk zihnine göre Huashan, bir devin yasak kalesine benziyordu. Korkmuş ve eve dönmek için yalvarmaya başlamıştı.

Dinlemek için durduklarında, "Kardeşler, bu artık hiç de eğlenceli değil," dedi. "Haydi geri dönüp oynayacak başka bir oyun bulalım."

Genç rahip yamakları birbirlerine baktılar. Berrak Suyun Sesi, Saihung'un bohçasına doğru ilerleyerek çocuğun aklını karıştırmak için, "Hey Küçük Kardeş, neden eğlenmeye devam edip yukarıda ne var gidip görmüyoruz?" dedi.

Saihung ise, sırtını rahip çömezine dönerek, "Ben eve dönmek istiyorum," dedi.

Ormanı Kaplayan Sis, "Elma Şekeri ister misin?" diye sordu. "Dediklerine göre en güzel elma şekerleri bu dağdaymış."

"Hayır. Bu, artık hiç de eğlenceli değil."

İki rahip çömezi, bu inatçı çocuğun öfkesini fark etmişlerdi. Berrak Suyun Sesi, bıkkınlıkla iç geçirdi.

"Ah, Saihung," dedi Ormanı Kaplayan Sis. "Sana sırrımızı söylemedik değil mi?"

Rahip çömezi elini dostça Saihung'un omzuna koymuştu. Akıllıca davranmıştı, çünkü bu sözler aniden Saihung'un merakını uyandırmıştı.

"Hangi sır?"

Berrak Suyun Sesi de durumu hemen anlamıştı.

"Şişşt! Ona söyleme! Da Shi'ye söz verdik!"

"Ha'di söyleyin! Ha'di!

"Hayır! Ona söyleme!"

Ormanı Kaplayan Sis, kardeşini susturdu. "Hayır," dedi ciddi bir ses tonuyla, "Ona da söylemeliyiz."

"Evet! Evet! Ha'di bana da söyleyin!"

"Saihung, bunun bir sürpriz olmasını istiyorduk. Ama sana söylemeliyiz; orada seni sadece annenin babası değil, babanın babası Guan Jiuyin de bekliyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Şimdi, bu akşamı geçirmek için bir han bulmalıyız. Yarın, dağa tırmanmaya başlayabiliriz. Sadece tırmanmak bile iki günümüzü alacak."

Saihung, "Tamam," dedi, yüzü tekrar gülmeye başlamıştı. Berrak Suyun Sesi'ne dönerek, "Kardeş beni sırtına alacak mısın?" diye sordu.

"Ben mi?" diye yanıtladı Berrak Suyun Sesi. "Kesinlikle hayır. Neredeyse otuz kilosun. Önceki günlerde seni taşımaktan neredeyse belim kırılacaktı."

Saihung suratını astı, "Seni artık sevmiyorum! Ben de Büyük Kardeş'e sorarım."

Berrak Suyun Sesi ise gülerek, "Nasıl istersen ama Büyük Kardeş yola koyuldu bile," diye yanıtladı Saihung'u.

Saihung, inatçı bir tavırla yere oturdu. "Ben yürümüyorum."

"Keyfine bak." Rahip çömezi çantasını ve sopasını alıp uzaklaşırken sırıtıyordu.

"Yerimden bile kıpırdamayacağım," diye bağırdı Saihung.

Berrak Suyun Sesi çabucak kardeşine yetişmişti. İkisi de daha birkaç yüz adım atmışlardı ki üçlü yine tamamlanmıştı.

altı:

Başka Bir Dünyaya Giriş

68

ERTESİ GÜN HUASHAN DAĞI'nin eteğine ulaşmışlardı. Dimdik taş duvarlar göğe doğru yükseliyor ve dik granit yüzeyler gezginlere hiçbir geçit vermiyor gibi görünüyorlardı. Dağlara doğru giden sadece bir tek patika vardı.

Dört saatlik zorlu bir yürüyüş sonrasında iki dağ geçidini aşıp uzun bir vadiden geçerek, dağdaki pek çok kaynağın birleştiği ve muhteşem güzellikteki bir çam ormanının bulunduğu Qingkeping düzlüğüne vardılar. Gece kendilerine gelip güç toplamak için küçük bir tapınakta kaldılar. Burada konuk olan başka Taocu rahip ve rahip yamakları da vardı; bu sayede iki genç rahip adayı keyifli bir sohbet ortamı bulmuşlardı.

Tapmağın bulunduğu yer nefes kesecek kadar güzeldi. Huashan dağları, kocaman, iri budaklı ve yaşlı çamların siluetlerinin ardında tıpkı cennetteki kale duvarları gibi görünüyordu. Şelalelerin sesleri, zihni sakinleştiren bir müzik gibiydi ve soğuk, tertemiz havası insanı canlandırıyordu. Burada doğanın tam bir egemenliği sözkonusuydu ve insanoğlunun yarattığı şiddetten eser yoktu. Dağlar özgün saflıkları içinde ayaktaydılar.

Ertesi gün, Huashan'ın beş ana tepesinden biri olan Kuzey Tepesi'ne tırmanışa başladılar. Bu ince uzun granit, tıpkı nöbetçi bir kule gibiydi, diğer dördü ise daha uzakta sıralanmışlardı. Burası Huashan'a tek girişti ve tırmanması da çok zordu. Üzerine harflerin kazık olduğu iki taş parçası bu tırmanışın tehlikesini şu sözlerle imâ ediyorlardı: "Fikrinizi değiştirin," ve "Güvenli olan geri dönmektir." Genç rahip adayları, Saihung'un bu noktadan Anıları Düşünme Kayası denilen kayaya geçmesine yardım ettiler; burada yazılı olan öneriler ise "Kişi ailesini düşünmeli" ve "Cesaretle ilerleyin," idi.

Sadece altmış santimetre enindeki dar bir patikadan ilerleyerek üç ana bölümde Kuzey Tepesi'ni tırmandılar. Uzun bölümlerden oluşan bu patika asknda kayalığın yüzeyine oyulmuş basamaklar ve merdivenlerden yapılmıştı; demir zincirler ise tutamak görevi görüyorlardı. Bin Adım Uçurumu'nun basamaklarını tırmanmak, Yüz Adım Boğazı'ndan ve son olarak da Cennetin Açtığı İz'den geçmek yorgunluktan bitap düşürücü saatlerini almışsa da sonunda zirveye ulaşmışlardı.

Kuzey Tepesi, dağlardan yukarı dimdik yükselen bıçak gibi bir kaya kütlesiydi. Parlak yüzeylerinde, sadece çalı ve çam ağaçlarının dağınık olarak kök salabildikleri dar çatlaklar vardı. Ayakta durmaya yetecek kadar geniş olan doruğu dışında, zirve noktasmda hiçbir düzlük yoktu, sadece bıçak sırtı gibi bir bayıra inşa edilmiş ve tıpkı ata binen biri gibi bacakları ayrık görünen küçük bir tapınağın iki taş kapısına doğru giden aşınmış basamaklardan oluşan bir yol vardı.

Tapmağın temelleri, yamacın her iki yanma doğru uzam-, yorlardı. Tapınağın genişliği yaklaşık altı metre kadardı. Yüzeyi tuğla ve alçıdan yapılmıştı ve kırmızı topraktan yapılmış çatısı iki kakn kırmızı direkle desteklenmişti. Tapınak, akşılmışm dışındaki temeline uygun olarak, dağdaki eyerler

gibi düz bir sıra ile dizilmiş küçük binaların birleşiminden oluşmuştu.

Üçlü grup, tapmağa doğru tek sıra haline yürüdüler. Saihung, başını yanlara çevirdiğinde dağın her iki yanının da hızla gözden kaybolduğunu görebiliyordu. Tapınağın ön kapısına geldiklerinde, Saihung, el yapımı biçimsiz tuğlaları görünce binanın sağlamlığından pek emin olamadı.

Kapının önünde durduklarında soğuk bir rüzgar üçünü de okşayıverdi. Güneş batmaya başlamıştı. Saihung, uzaklarda, ufuk çizgisine dek uzanan çiftlik arazileri her tarafa kareler şeklinde yayılmış Shaanxi havzasına baktı. Uzaklarda, sürü halinde kaçışan hayvanların sırtları gibi kabarmış, Sarı Irmağın altın rengi kıvrımı bulanık bir şekil gibiydi. Güneş, parlak kızıl ateş topu haline gelmişti ve bu panoramik görüntüyü sıcak ışığı ile aydınlatıyordu. Huashan, altın rengine bürünmüştü. Dünyadan uzaktaki bu yer, sanki göğün ilk katı gibi görünüyordu.

Da Shi -Huashan'm Büyük Ustası- onları tapınağm içinde karşıladı. Üçü de hemen diz çöküp yerlere kadar eğildiler. Saihung, Büyük Ustayı nasıl olup da bir heykel sandığmı hatırlamıştı fakat şu anda oldukça canlı görünüyordu. Da Shi, onları kaldırdı ve gülümseyerek selamladı.

Büyük Usta, Huashan'daki tüm diğer başrahiplerin, rahiplerin ve münzevîlerin başı ve en kıdemlisiydi. İnce, uzun boyluydu, havada uçarcasına, zarif bir şekilde hareket ediyordu. Yay gibi kaşları sanki birer tutam kar, sakalı ise bir çağlayandı. Yüzünde, sadece kaşlarının çevresinde hafif kırışıklıklar vardı ve gözleri her zaman berrak ve göz kapakları sanki içsel bir ışığı gizlercesine yarı kapalıydı. Ağzının sağ yanındaki bir kesik izi onun dövüşçü geçmişini ortaya koyuyordu. Büyük Usta yaşlı görünse de, enerji dolu aurası

fazlasıyla belirgindi. Tıpkı bir dağ gibi, dünyanın kuruluşundan bu yana orada gibiydi.

İki rahip çömezi kapıyı kapattılar. Uzaklardaki bir dağın tepesinde bir tapınağın karanlığının içinde, üç yabancı adam ile birlikte kalan Saihung'un içindeki endişe giderek artıyordu. İki rahip adayma baktı fakat onlar sessizce duruyorlardı. Büyük Usta'ya dönüp baktı, o da sessizdi. Büyük Usta, bir ay süren tam bir yalnızlık ve sessizlik içinde geçirilen inzivadan henüz çıkmıştı ve kolayca da konuşmazdı. Nefes, boşa harcanmaması gereken yaşam gücüydü. Bunun yerine, tam bir farkmdalıkla oturuyordu.

Saihung, "Büyükbabam nerede?" diye sordu.

Berrak Suyun Sesi, "Burada değil," diye yanıtladı.

Saihung, "Yine beni kandırdın," diye bağırdı. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim!" böyle yüksek sesle bağırırken bir yandan da içten içe şaşırmıştı. Rahip yamakları daha önce onun bu tür huysuzluklarına hep gülmüşlerdi fakat şimdi ciddi bir yüz ifadesiyle duruyorlardı.

Saihung, "Beni eve götürün! Beni eve götürün!" diye bağırmaya başladı. Öfkeyle, bir sandalyeye tekme atıp ahşapta bazı çatlaklar ve kırılmalar olmasına neden oldu. Tapınaktaki mobilyaları yapan Berrak Suyun Sesi'nin yüzünden mobilyalara gelen zarar nedeniyle üzüntü duyduğu belli oluyordu. Saihung ise bunu fark etmiş ve olabildiğince çok eşyaya vurup devirmeye başlamıştı. Telaş içindeki rahip yamakları da eşyaları ve porselenleri onun öfkesinden kurtarmaya çalışıyorlardı. Saihung, bağırıyor, ağlıyor ve bu arada da onlara vuruyordu.

Büyük Usta ise, sakince odayı terk edip, iki rahip çömezini onunla uğraşmaları için yalnız bırakmıştı.

KELEBEĞİN RÜYASI

Saihung'un öfke dolu huysuzluğu, bağırmaktan sesi kısılana dek bir saatten fazla sürdü. Sonunda yorgunluktan bitmiş bir şekilde bir köşede ağlamaya başladı. Yolculuk, tırmanış, yükseklik ve yaşadığı bu kızgınlık onu tüketmişti.

Tıpkı kırbaçlanmış, artık dövüşemeyecek kadar yorgun bir hayvan gibi çökmüş kalmıştı. Büyük Usta geri döndü ve dikkatle onu izledi. Sonra ona yaklaşarak, işaret parmağını Saihung'un alnına dokundurdu ve Saihung'un zihni tamamen boşaldı.

Büyük Usta ilk kez konuştu.

"Artık başka bir dünyadasın. Bugünden itibaren, hayatın tamamen değişecek. Almak ve kabul etmek için bir araç haline geleceksin. Artık Taoculuğa girdin."

yedi:

Yüce Dağlar

HUASHAN -YÜCE DAĞLAR- dış dünyadan yalıtılmış, dinsel eğitim verilen bir topluluktu. Taocular, burada özel bilgileri araştırıyor ve koruyorlar, sonraki kuşaklan eğitiyorlar, mistisizm ve meditasyona adanmış kaçınık bir yaşam sürüyorlardı.

Beş ana tepeye, ustalar, başrahipler, rahipler ve izdeşlerin yaşadığı çeşitli tapınaklar ve yerleşimler yapılmıştı. Her ne kadar hepsi de Büyük Usta'nın yönetimini tanısalar da kendi içlerinde bir özerkliğe sahiptiler. Her birinin izlediği ve üzerinde durdukları Taoculuğun tarzı arasında belirgin farklar vardı; bazıları eski metinler, büyücülük ya da savaş sanatları üzerinde dururlarken, bazıları ise sağlık ve şif acılık, içsel simya ve kaçınıklığı yol olarak seçmişti. Saihung'un girdiği de bu sonuncu türde bir mezhepti. Fakat, yine de tüm Taocular tarafından paylaşılan bazı temel ilkeler vardı ve tapınaklar arasında her zaman iletişim ve karşılıklı görüş alışverişi bulunurdu.

Bu zengin çeşitlilik, Huashan'ı ideal bir eğitim merkezi yapmaktaydı. Eğitimin, az sayıdaki kişinin ayrıcalığı olduğu bir zaman ve yerde, burası bir üniversite işlevi görmekte ve erkek çocukları dokuz yaşından itibaren öğrenci olarak kabul edilmekteydiler. Çocuklardan bazıları rahip adaylarıydı-

lar fakat çoğunluğu buraya klasik, geleneksel bir eğitim almaları için gönderilmişlerdi. Tapınaklarda yaşayan yüzlerce çocuk, kendi alanlarında uzman olan rahiplerden tüm akademik konulan öğrenmekteydiler.

Rahip olarak Taoculuğa giren öğrenci sayısı çok azdı. Taoculuğun herhangi bir alanını öğrenmek ve bu konuda uzmanlaşmak için kişinin ruhsal bir baba olarak kabul edeceği bir ustaya sahip olması ve onun yanında çalışması gerekliydi. Usta, sadece kendi bilgilerini aktarmakla kalmaz aynı zamanda öğrencilerini başka ustalardan da bir şeyler öğrenmeleri için onlarm yanma gönderirdi. Bir usta genellikle, kendisini tüm Taocu geleneği aktarabileceği birkaç öğrenci ya da izdeş ile smırlandırırdı.

Huashan'daki pek çok ileri düzey de izdeş, öğretmenliğin yanında kendi araştırma ve çalışmalarını da devam ettirmekteydiler. Taoculuk, sınırsız, sürekli daha fazla bilgi edinmeyi gerektiren ve yaşam boyu süren bir arayıştı. Bazı Taocular kendilerini şifalı bitkilere, tıbba, şiire, yazı yazma sanatına ya da müziğe adarlardı. Bazılan ise, medyumlar, kâhinler, kutsal kişilerdi. Bir kısım ise, ölümsüzlük arayışı içinde kendilerini içsel simya çalışmalanna vermişlerdi. Aynca, Huashan'da sadece dünyadan elini ayağını çekmiş kaçınık kişiler de vardı. Gerçekten dünya işlerinin hepsinden vazgeçip bunlan terk eden kişiler olan bu insanların bazıları ölümsüz olarak kabul ediliyorlardı ve herhangi bir insanla çok ender olarak görüşüyorlardı.

Huashan tapınaklannın hepsi de dünyasal şeylerden vazgeçme ve kaçınık olarak yaşama felsefesi altında birleşmişlerdi. Taoculuktaki her mezhep çeşitli konularda uzmanlaşmaları ile tanınırdı; başka bir şey düşünmeden ruhsal bilgeliğin peşinden koşmak ve kendini mükemmelleştirmek Huashan'ın özelliğini tanımlardı.

Saihung'u bu zengin Taocu geleneğin içine sokmak, onu şımarık ve haylaz bir çocuktan mükemmel ve ruhsal bir adama dönüştürmek hiç de kolay bir görev değildi. Fakat Büyük Usta çok akıllı biriydi. Saihung'un zor bir öğrenci olmasının asıl nedeni eğitimin bu yaşında başlıyor olmasıydı: O sadece bir çocuktu. Bir çocuğa özgürce büyüme fırsatı tanmmalı fakat aynı zamanda da eğitilmeliydi. Yükseklere uzanacak bir ağaç bir fide olduğu andan itibaren beslenmelidir. Büyük Usta, rahip yamaklarına, Saihung'u nazikçe kaldırmalarını söyledi.

Büyük Usta, zaman içinde Saihung'un dağdaki yaşantıyı kabul edeceğini, son derece saf ve doğal olan, burada gerçeğe ulaşan Taocuların auralarının her yana sindiği bu dağm onu derinden etkileyeceğini biliyordu. Birazcık zorlama gerekse de, Saihung bu yaşantıyı kendiliğinden içine çekecekti. Saihung'un Huashan'a gelişinin ertesi günü, rahip yamaklarının onu tepelere tırmanışa götürmeleriyle eğitimi de başlamıştı.

Kuzey Tepesi'nin sırtına yapılmış patika, diğer dört tepeye giden bir yoldu. Burası, neredeyse dimdik bir kayalığa oyularak yapılmış daracık bir çıkıntı idi. Bazı yerlerde, çıkıntı yapan kayalar geçişi daha da zorlaştınyorlardı. Aşağısı ise, sisle örtülü olmasına karşın, bakılamayacak kadar baş döndürücüydü ve Saihung, Berrak Suyun Sesi'nin eline sımsıkı yapışmıştı.

Bir at sırtına benzeyen ve kıvrılarak giden bayır ise Orta Tepe'nin eteğine doğru dimdik inmekteydi. Saihung, çam ağaçlarından oluşan yoğun ormanların ve ağaçların arasına saklanmış küçük tapınakların yanından geçti. Orta Tepe'nin eteğine geldiklerinde, Ejderha Sırtı'na doğru tekrar tırmanmaya başladılar.

Bu düz, keskin açıyla yükselen sırtı oluşturan kayalığa basamaklar oyulmuştu. Tırmanışı zorlaştırsa da, Taocular

bu patikayı bu zor yolda yapmışlardı çünkü burası onların jeomansi kurallarına uygun düşüyordu. Patikalar, dağın çizgilerini izliyor, bu çizgiyi sert dönemeçlerle zorlamak yerine buraya tırmanan kişinin dağla uyum sağlamasına yardımcı oluyordu. Ejderha Sırtı Yolu, zirveye dek bayırın oluşturduğu çizgiyi izliyordu, fakat mistik bir uyum olsa da olmasa da burası tehlikeli bir yoldu; basamaklar aşınmıştı ve tutunacak yer yoktu.

Kuzey Tepesi'nden, Ejderha Sırtı'nın Altın Kilit Geçidi'ne ulaştığı noktaya kadar iki saatlik bir yürüyüş yapmak gerekmişti. Bu süre içinde yolda ustalara ve onların öğrenci lerine rastlamışlardı. Bazıları onları selamlarken, bazılar dalgınlıkla gezinmeye devam etmişler, bazıları ise tapınaklarının gereksinimlerini taşımakla meşgul olmuşlardı. Altın Kilit Geçidi'nde patika, dairesel olarak saat yönünde Orta, Doğu, Güney ve Batı Tepelerine ve sonra tekrar geçide geri dönen başka bir yol ile birleşiyordu.

Tek başlarına duran büyük tapınakları ve çam ormanları ile dolu Orta Tepe'den Doğu Tepesi'ne geçtiler. Bu yüksek nokta, zirve noktasından izlenen gün doğumunun güzelliği bir efsane haline gelmiş olduğu için Sabah Güneşi Kayalığı diye de tanınıyordu.

Doğu Tepesi Manastırı, alçı sıvalı ve tuğladan yapılmış sade bir binaydı ve dörtgen şeklinde düzenlenmiş dört adet kare binadan oluşmaktaydı. Ayrıca, ahşap ve kireçten yapılmış daha küçük kulübeler de vardı. Üzerinde çiy damlaların toplamak için taş bir suluk olan demir bir çanın arkasına yapılmış bir kulübeyi geçtiklerinde, Saihung, terasta güneşlenen ve bir söğüt ağacı gibi ince bir adam gördü. Gri renkli elbiseler ve önüne dikdörtgen bir yeşim taşı dikilmiş siyah bir şapka giymişti. Rahip yamakları Saihung'a, bu adamın bir büyücü olduğunu söylediler. Başka türbelerin önünde

sessizce oturan ve çok güçlü görünen başka adamlar da vardı. Rahip yamakları bile onları tanımıyorlardı fakat, hepsinin Doğu Tepesi'ndeki aynı mezhebe ait olduklarını söylediler.

Yolu izleyerek, çıkıntı yapan bir tepedeki bir terasa yüksekten bakan ve Satranç Tahtası Otağı denilen yüksek bir noktaya geldiler. Bu tepe o kadar yüksek ve yalıtılmış bir yerdi ki, geride sadece kanyonlar görülebiliyordu. Onuncu yüzyılda, Sung Hanedanlığı'nın ilk imparatoru stratejik değeri nedeniyle Huashan'ı almak istemişti. Bir ölümsüz olan Chen Tuan ise İmparator'a satranç oyununda meydan okuyarak kazananın Huashan'ı almasını önermişti. Herkesten uzaktaki bu tepede oynanan oyunda, İmparator ardı ardına oyunları kaybetmiş, sonunda Chen Tuan, İmparator'un her hamlesinin önceden bilmeye başlamış ve İmparator da yenilgiyi kabul etmişti. Bu nokta da Satranç Tahtası Otağı diye adlandırılmış ve Huashan, Taoculara kalmıştı.

Üçlü, sarp bir kayalığın dibine geldiklerinde, yolun en tehlikeli kısmına da varmış oldular: Uçurum Patikası. Bu yol, dimdik kayalığa tutturulmuş demir desteklerin üzerinde bulunan tahta döşemelerden oluşuyordu. Yaklaşık yüz metre aşağıya düşmeyi engelleyecek bir parmaklık bile yoktu, sadece tutunmak için kayalığa çivilenmiş zincirler vardı. Berrak Suyun Sesi, Saihung'u sırtına aldı ve cesaretle ilerlemeye başladılar. Tahta parçaları esniyor ve çatırdıyorlardı. Kayalığın yüzeyi boyunca hızla esen rüzgar Saihung'a soğuk terler döktürüyordu. Gözlerini sıkıca kapadı. Havada tamamen asılı kalmış gibiydi, korkuyla rahip çömezine yapıştı.

Güney Tepesi, Huashan'ın en yüksek tepesiydi; tek parçadan oluşan devasa, yüzeyi ağaçların bile büyüyemeyeceği kadar dik bir kayalıktı, bazı yerlerde kalın bir kar tabakası vardı. Her tarafa hükmeden bu noktanın altında Çin, her yöne doğru uzanıyor, Huang, Luo ve Wei nehirleri gökyüzü-

nün kenarındaki ince çizgiler gibi görünüyorlardı. Tepe, kışın bile donmayan bir kaynakla beslenen ve granit kayalıkta oluşmuş bir gölcük ile ünlüydü. Rahip yamakları, Saihung'a, içinde yaşayacağı Güney Tepesi Tapınağı'nı da gösterdiler.

Son tepe, Batı Tepesi idi. Engebeli bir yoldan, dağm yüzeyine olanaksızmış gibi görünen bir şekilde oturtulmuş bir manastıra ulaşılıyordu. Burada da jeomansi kavramları geçerliydi. Taocular için, "ejderhanın nabzı", yani dünyanın enerji meridyenleri çok önemliydi. Bu enerji yollarında, tıpkı insan bedenindeki akupunktur noktalan gibi, bazı "güç noktalan" vardı. Taocular, tapınaklannı ve kutsal yerlerini, çoğunlukla ulaşılması zor zirvelere bile denk gelseler bu noktaların üzerine inşa ederlerdi. Binalar ise, her zaman çoğunlukla tuğla, taş, ağaç gibi doğal malzemeden yapılır, üzerlerinde süslemeler bulunmaz ve çevrelerindeki toprak parçası ile öylesine bir uyum içinde bulunurlardı ki, yakınlarına gelmedikçe fark edilemezlerdi. Batı Tepesi Tapmağı da bunun tipik bir örneği idi. Tapmağı oluşturan odalar altmış derece eğimli yamaçlara yapılmışlar, kayalar ve ağaçlar arasında saklı kalmışlardı.

İlginç bir şekilde bir yankla ikiye aynlan Batı Tepesi de efsanelerden payını almıştı, bunlann en romantiği de tepeye önceki adı olan Lotus Lambası Tepesi adını vermişti. Bu efsane, Yeşim İmparator'un yedi kızından biri ile yakışıklı bir sığırtmaç arasındaki aşk öyküsünü anlatıyordu. Efsaneye göre, tannça ve ölümlü, babası kızını özleyene dek mutlu bir şekilde yaşamışlar. Fakat Yeşim İmparator, kızının kendisini sadece bir sığırtmaca vermekle kalmayıp bir de onun çocuğunu doğurduğunu öğrendiğinde, kızını Batı Tepesi'nin altına hapsetmiş. Kızın oğlu Chen Xiang ise büyümüş ve onu eğitecek Taocu bir büyücü ile tanışmış. Bu Taocu usta, öğrencisi hazır olduğunda ona kutsal bir balta vermiş, Chen Xiang ise bu baltayı iblis bekçi ile dövüşürken kullanmış ve Ba-

tı Tepesi'nde bir yarık açmış. Fakat tam buluşma anında, bekçi, göğün bütün ordusu ile geri dönmüş. Çocuk, askerleri geri püskürtmek için baltasını ve annesi de büyü ile lotustan yapılmış bir lamba kullanmışlar. Chen Xiang'ın bu bağlılığından çok etkilenen Yeşim İmparator da onları bağışlamış. Batı Tepesi ise, üzerinde bulunan bu yarık nedeniyle bundan sonra Lotus Lambası Tepesi diye adlandırılmış.

Manzaralar ve öyküler, Saihung'un Huashan'da ilk öğrendiği şeyler olmuştu. Burayı, dimdik ve uçurumlarla dolu bir dağ olarak görmekteydi. Onun için burası, manzaraların ya bulutlarla örtülü olduğu ya da uzaktaki tepeleri ve vadilerden ibaret olduğu bir yerdi. Efsane ve mitoloji ile dolu, alışılmadık ya da kudretli kişilerin oturduğu, ufacık tapmakların daracık kaya çıkıntılarına kondurulduğu bir yerdi. Burada yaşamaya zorlandığı için öfke içinde olan Saihung bile, buranın güzelliğine hayran kalmış, ilginç insanlar karşısında büyülenmiş ve her yana yayılmış huşu dolu o hava onu da etkilemişti.

Rahip yamakları, Saihung'u, Büyük Usta'nın tapmağı, Güney Tepesi'ndeki Yeşim Bereket Kaynağı Tapmağı'na götürdüler. Burası, tuğla ve alçıdan yapılmış duvarların çevrelediği binalar ve avlulardan oluşmuş büyük bir kompleksti. Burası da geleneksel Çin mimarisinde yapılmıştı ve temeli simetrik bir plan izlemiyordu. Rahip yamakları, Saihung'a, oda ve binaların, takımyıldızları yansıtacak şekilde düzenlendiğini anlattılar.

Tapmağın ana salonu, Büyük Usta'nın da yaşadığı yerdi. Önünde, Huashan'ı simgesi olan büyük bronz bir tütsülük vardı. Ana girişe bir merdivenle varılıyordu. Taş basamakların dibinde bronzdan iki turna kuşu ve onların da başlarında iki tane fener vardı. Tapmağı taşıyan sütun ve ağaçtan yapılmıştı ve girişi, üzerinde yazılar olan tahta levhalar

süslüyordu. Ana kapının iki yanında bulunan levhalarda, "Tüm Dünyasal Düşünceleri Terk Edin," ve "Sadece Vejetaryenler Girebilir," yazıyordu.

Huashan'daki tüm diğer tapınaklar gibi bu tapınağın da çok sade bir görünümü vardı. Taşlar aşınmış ve ahşap da havanın etkisiyle eskimişti. Fakat maddi açıdan yoksul olan salonlar, ruhsal açıdan zengindiler. Tütsülerin mis gibi kokuları koridorlar boyunca yayılıyor, gözlerden gizli odalardan gelen yumuşak ilâhi sesleri her zaman duyulabiliyor ve pencereler uzaklardaki dağ manzaralarını çerçeveliyorlardı.

Tapınağın bakımı orada yaşayan rahipler tarafından yapılıyordu. Temizlik yapmaktan yemek pişirmeye ya da binaları onarmaya dek her tür iş, aralarında eşit biçimde paylaşılmıştı. Büyük Usta dışında hiç kimse derecesi ne olursa olsun bu işleri yapmaktan muaf değildi; tapınağın bakım işeri de rahipler arasında işbirliğini güçlendirmekteydi.

Sonraki aylar boyunca, iki rahip çömezi, tapınaktaki yaşama uyum sağlaması için Saihung'a yardımcı oldular. Aynı yerde uyuyorlardı ve güne güneş doğmadan önce başlıyorlardı. Manastır hayatı, uyanır uyanmaz başlayan, dinsel görevler ve tapınağın işlerinin her gün düzenli olarak yapılmasından oluşuyordu. Saihung'un her sabah ilk görevi, kağıt pencereleri açarak, dağın tepesinde bulunan ve tüm yıl boyunca soğuk olan bu odaya güneş ışığının girmesini böylece içerideki buğunun kurumasını sağlamaktı.

Yıkandıktan sonra üçü de, şafak sökerken ana salona doğru yollanırlardı. Tapmaktaki herkes kahvaltıdan sonra dua etmek ve Taocu sutraları okumak için burada toplanırdı. Yemekler vejetaryendi ve son derece idareli yenirdi. Kahvaltı sadece bir kâse pirinç lapası, bir tabak salamura edilmiş sebze ve çaydan oluşmaktaydı.

Saihung'un sabahlan, kimi zaman rahip yamaklarından aldığı kimi zaman da diğer tapınaklardaki sınıflarda gördüğü klasik bir eğitime ayrılmıştı. Okuma, yazma, tarih ve diğer konuların yanında akrobasi ve jimnastik de öğreniyordu.

Öğle yemeğinden önce bir sutra okuma seansı daha olurdu. Sutra okumak hem bir ayin hem de bir solunum çalışmasıydı. Sutrayı okumak bile başlı başına bir tür ch'i kung'du ve tüm rahipler sutra okuma konusunu çok ciddiye alıyorlardı; Saihung hariç. Hareketsiz durmak ona çok zor geliyordu ve her seans sırasında ya gülüyor ya çevresine bakıyor ya da neşeyle mırıldanıyordu; fakat söyledikleri diğerlerinin arasında anlaşılmıyordu.

Öğle yemeği ise, erişte ve sebzeden, bazen de ekmekten oluşmaktaydı. Yemekler her zaman büyük bir sessizlik içinde yenirdi; rahiplerin birbirlerine bakmalarına bile izin yoktu. Yemek yerken bile kişinin dikkati sürekli olarak içe dönük olmalıydı.

Öğle yemeğinden sonra, Saihung, kendi görevlerine dönerken, iki rahip çömezi de Büyük Usta'dan eğitim alırlardı. Büyük Usta, bu tür görevlerin verilmesiyle Saihung'un içine sorumluluk ve azim duygusunu yerleştirmek istiyordu. Fakat sorumluluk duygusu kolayca gelişmiyordu. Baskıya gelemeyen, manastırdaki sıkıcı ciddiyete karşı tamamen ilgisiz olan ve daha çok oyun oynamakla ilgilenen Saihung'un yaptıkları sıklıkla talihsiz sonuçlara yol açıyordu.

Kafesler ve kağıttan yapılmış zarif pencereler ve kapılar neşeyle tekme atılarak açılıyor, yerleri süpürme işi ise oradan oraya kayarak yapılıyordu. Çiçeklere bir kova dolusu su dökülüyordu, hem de üst kat balkonlarından. Akordiyon gibi katlanmış sutraları küflenmekten korumak için havalandırmak, Saihung için onları bir uçlarından tutup avluda sal-

lama fırsatı anlamına geliyordu; metrelerce kutsal metin havalanmış ve şans eseri yakalanmıştı.

Saihung, görevlerini yaparken yaramazca davrandığında ise karşılığını çabucak görüyordu. Bazen ona akşam yemeği verilmiyordu. Yazıtlara zarar vermesi gibi durumlarda ise, Berrak Suyun Sesi, kıçına şaplaklar indiriyordu. Rahip çömezi adalet dağıtmakta sabırsızdı.

Bahçeye sebze ekmek, tavukları ve balıkları beslemek ve odun toplamak konusunda ise, Saihung'a hiç bilgi verilmiyordu; herhangi bir sorunu çözümlemek için diğer ustalarla konuşmak zorundaydı. Bu, Büyük Usta'nin, kişisel girişim ve öğrenmeye olan gereksinim kavramlarını yerleştirmek için uyguladığı bir yöntemdi.

Akşamki sutra okuma seansından ve sebze, erişte ve tütsülenmiş ekmekten oluşan akşam yemeğinden sonra, çalışma, cimnastik veya kişisel işler için biraz daha zaman kalıyordu. Yatağa girme zamanı ise on civarıydı.

Bu program haftanm yedi günü boyunca uygulanıyordu, Saihung, yavaş yavaş, Taocu manastır hayatını kabullenmeye başlamıştı. Hatta, tapınağın ciddi havasmı şakalar, oyunlar ve sevimli şarkılarla neşelendirmek için kendi kendine üstlendiği görevi elinden geldiğince en iyi şekilde yapmaya çalışıyordu. Tapmaktaki pek çok kişi, onun sevimli varlığından zevk alıyor gibi görünüyordu. Onun bu asice yaramazlığına karşın, Saihung'un neşeli ve denetimsiz kişiliğini seviyorlardı. Taoculuk bir izdeş daha yetiştiriyordu, fakat bu izdeş, karşılığında onun kutsal salonlarına biraz gülümseme getirmişti.

sekiz:

Doğal Dünyadan ögTenmek

DOĞA, SAİHUNG'A yeni şeyler öğrenmek için pek çok fırsat sunmaktaydı ve iki rahip çömezi bu fırsatlardan sadece ona dünyayı anlatmak için değil, temel Taocu kavramları açıklamak için de yararlanıyorlardı. Saihung'un her şeye karşı büyük bir merakı vardı. Tapmakta olsun, dağlardaki yürüyüşlerde olsun, merakını uyandıran pek çok şeyle karşılaşıyordu. Rahip yamaklarının yaptıkları açıklamalar ise, hem onun merakını tatmin edecek hem de onu münzevî bir yaşantıya hazırlayacak şekilde düzenlenmişlerdi. «3

Bir sabah, tapınak çanının yankılanan sesi ile uyandıklarında, Ormanı Kaplayan Sis, çoğunlukla onlarla birlikte uyuyan kediyi işaret etti. Tapmakta fareleri yakalamaları için beslenen pek çok kedi vardı; kahverengi ve beyaz renkli bu kedi de bu üç kişiyi benimsemişti.

"Taocular, harika doğa gözlemcileridir, Saihung. Nasıl sağlıklı kaldıklarını ve kutsal olanı içlerinde nasıl barındırdıklarını anlamak amacıyla hayvanları incelerler. Dağda hepimizin tek yaptığı basit ve doğal yaşamaktır; bu, hayvanların yaptıklarından hiç de farklı değildir. Fakat normal insanların ve Taoculann, hayvanların hareketlerini izleyerek kavradıkları genellikle farklılık gösterir."

Bu sırada kedi, mavi yorganın köşesinde uyuyordu, kuyruğunu ve burnunu, kıvırmış olduğu patilerinin altına sokmuştu. Ormanı Kaplayan Sis, açıklamasına devam etti:

"İlk Taocular, sağlıklı kalmak ve yaşlanma sürecini yavaşlatmak istiyorlardı. İnsanların, içsel enerjileri eksildiği için yaşlandıklarına inanıyorlardı. Bu içsel enerjiyi bedende saklamak için bir yol bulmak amacıyla, tıpkı şu kedi gibi hayvanlardan esinlendiler. Bir hayvanın uyurken kıvrılarak ve enerjinin dışa kaçabileceği anüs ve diğer noktaları kapatarak enerjisini mühürlediğini fark ettiler. İşte bizim kedimiz de uyurken bunu yapmaktadır.

"Şimdi onun karnına bak, ne kadar da nazikçe kalkıp iniyor. Kedilerin solunumları son derece doğal ve rahattır. Taocular, tüm karın bölgesini doldurarak zorlamasızca alınıp verilen solukların yararlı olduğunu keşfedip, doğruluğunu da kanıtladılar."

Ormanı Kaplayan Sis dürtünce kedi uyanıverdi. Gözlerini açtı ve kulaklarını dikkatle kabarttı. Ormanı Kaplayan Sis, derse devam etti.

"Gördüğün gibi kedi hemen uyandı; uyanması tembel, uyuşuk ve her tarafı tutulmuş insanlar gibi uzun sürmedi. Bedenini nasıl esnettiğine bak. Kediler bile cimnastik yapmayı bilirler ve sistemlerini sağlıklı tutmak için bunu sürekli uygularlar. Taocular da sağlıklı olmak için bedensel egzersizler yapmanın çok önemli olduğunu bilirler.

"Peki, kedimiz hasta olursa ne yapar? Her şeyden önce, o, fare ve sıçan yer, bunların her ikisi de çok pis hayvanlardır. Kedi, sistemini temizlemek için beslenmesini otlar ve çimen ile destekler.

"Ayrıca, kedi, ruhsal bir hayvandır. O meditasyon yapar. Pencere kenarında ya da bir fare deliğinin başında otururken,

hareketsiz durur ve tıpkı ustalarımız gibi konsantre olur. Onu bir fare yakalamayı beklerken görmüşsündür. Hiçbir şey onun dikkatini dağıtmaz. Zihni tek bir noktadadır. Neredeyse bütün gün boyunca tek bir deliğin başında fare dışarı çıkana dek oturur ve sonra da onu yakalar. Yin ve yang. Mükemmel bir sessizlik ve konsantrasyon, mükemmel bir eylem ve güç.

"Kedinin öğretmene gereksinimi yoktur. Kedi kendi kendisini eğitir. Enerjisini saklar, solunum sanatını bilir, kendini iyileştirir ve meditasyon durumunda yoğun bir konsantrasyonu korumada ustalaşmıştır. Kediyi gözlemle Saihung. Öğrenmen gereken her seyi o zaten biliyor."

O öğleden sonra, genç rahip yamakları Saihung'u, Huashan'm sık ormanlık olan bir bölgesine götürdüler. Çam ağaçlarının kıvrılmış kökleri ile uçurumun en kenarına asıldığı yüksek bir kayalığa doğru yürüdüler. Son derece yeşil bir çam ağacının altında, tek ayağı üzerinde hareketsiz duran büyük bir turna kuşu vardı. Onların varlığının farkına varmasına karşın, hiç hareket etmedi. Huashan'daki tüm hayvanlar, Taocuların onlara asla zarar vermeyeceğini biliyorlardı, turna kuşu da orada kendinden emin ve her şeye hâkim bir şekilde durmuştu.

"Eski Taocular, her hayvanın sırrını öğrenmek ve bunları kendilerine uyarlayıp uygulamak istiyorlardı," diye açıklamaya başladı Berrak Suyun Sesi. "Başlangıçta, her şeyi anlayamadılar. Tıpkı bu sabah senin kediye bakman gibi, onlar da sadece bazı şeylerden kuşkulandılar.

"Şu kuşa bak! Ne kadar da mağrur duruyor! Kuşlar böyledir. Kendilerini beğenmişlerdir. Kasılırlar. Ama ona bir de dikkatli bak Saihung. Ne kadar da büyük! Peki nasıl uçabiliyor? Nasıl tek bacağının üzerinde böyle durabiliyor?

"Bunun tek açıklaması ch'i olabilir. Kuşun enerjisi ile birleşen nefes, bedenini uçabilecek kadar hafifletiyor. Kendisini hava ile doldurarak, yerden yükselebiliyor ya da tek bacağı üzerinde durabiliyor.

"Peki neden tek bacağı üzerinde duruyor? Çünkü o da, kedi gibi, enerjisini korumak için bedeninin kilitlerini kapatır. Başı, baş kilidinin olduğu yerde geriye eğiktir, gözleri yukarı, alnındaki psişik merkeze doğru bakmaktadır, göğsü diyaframı kilitlemek için doludur ve bir bacağı da anüsü kapamak için kıvrıktır.

"Enerjilerini korumak için bedenlerindeki kilitleri kullanan başka hayvanlar da görebilirsin. Köpekler kıvrılarak uyurlar. Geyik, uyurken bir toynağını anüsünün üzerine koyar. Gözle Saihung. Akılsız insanlık hariç tüm doğa, uzun yaşamanın sırlarını bilir."

Saihung büyüdükçe, Berrak Suyun Sesi de artık onu taşımamaya başladı; Huashan'ın dik patikalarını kendi başına tırmanmak zorundaydı. Bu, zor bir işti ve Saihung da kolayca yoruluyordu. Rahip yamakları ona yardımcı olmak için geyik ve kaplanı örnek verdiler.

Ormanı Kaplayan Sis, "Bir tepeden yukarı çıkmayı ya da aşağı inmeyi çok yorucu buluyorsun değil mi?" diye sordu.

Berrak Suyun Sesi ise, "Nasıl hareket edeceğini bilmiyorsun," diye ekledi.

"Bir sürü geyik gördün," diye devam etti Ormanı Kaplayan Sis. "Bir tepeyi tırmanırlarken sanki yüzüyor gibidirler ve toynakları sanki yere hafifçe değer, çünkü geyik içsel enerjisini nasıl yukarı doğru hareket ettireceğini bilir.

"Bir geyik koşarken, tüm enerjisi toynaklarında, kuyruğunda ve boynuzlanndadır. Geyik güçlüdür. Bedenindeki

kilitleri kullanarak içsel enerjisini korur ve bedeninde dolaştırır. Geyik, tüm enerjisini yukarı doğru gönderdiği için yokuş yukarı kolaylıkla koşabilir.

"Tepeden aşağı inmek için de özel bir yol vardır," dedi Berrak Suyun Sesi. "Tepeden aşağı inmenin en kötü yanı nedir? Kemiklerindeki o titreme duygusu değil mi? Taocular bunu fark etmişler ve kaplanın hareketlerini izleyerek birşeyler öğrenmişlerdir. Hiçbir şey bir tepeden aşağı inen bir kaplan gibi hareket edemez. Kaplan, acelesiz, rahat ve gevşektir. Tepeden aşağı kayar gibi iner. Her adımı zahmetsizce yerine oturur. Kıvrak ve kaygandır, tökezleyerek beceriksizce inen bir insan gibi değildir.

"Kaplan, kemiklerdeki ve tendonlardaki gücün simgesidir. Bir tepeden aşağı inerken, gevşek bir güç ve esnek eklemlerini kullanarak rahatça aşağı iner. Asla kemikleri titremez çünkü kaplan esnektir. Tüm hayvanlar âleminde, kaplan en güçlü kemiklere sahip olanıdır, o kadar ki, kaplan kemikleri kuvvet verici ilaçların yapımında bile kullanılır.

"Yani, aşağı inerken kendini yavaşlatmak için kaplanın o gevşek gücünü kullan ve kemiklerini korumak için de eklemlerini gevşek tut. Yukarı çıkarken ise, tırmanışı zahmetsiz yapmak için geyiğin yükselen enerjisini kullanarak bedenini hafiflet."

Huashan'ın dağlarında pek çok göl ve kaynak vardı. Rahip yamakları öğle yemeği için bir gölün kıyısında durduklarında ot toplamak için yaptıkları kısa bir geziye Saihung'u da götürmüşlerdi. İlkbaharın sonlarıydı, göl canlıydı, her tarafta böcekler, kuşlar, kelebekler, kurbağalar ve kaplumbağalar görülüyordu.

Saihung, rahip yamaklarına su sıçratınca onlar da şaka olsun diye onu göle iterek karşılık verdiler. Onların gıdıkla-

malarından kaçmaya çalışan Saihung ise çamura düşüverdi. Elbiselerini çıkartarak bir kayanın üzerinde asık suratla, elbiselerinin kurumasını beklediği sırada ise daha da fazla kahkaha atmaya başladılar.

Saihung, beklerken uzun bir kamış kopardı ve yaşlı bir kaplumbağayı dürtüklemeye başladı. Kaplumbağa başını içe çekti. Saihung, bu kez kaplumbağanın ayaklarını dürtükledi, kaplumbağa ayaklarını da içe çekti, sonunda kaplumbağa kuyruğunu da içe çekmek zorunda kalmıştı. Kaplumbağa, Saihung'un dikkatinin dağılmasını bekledi ve sonra ağır ağır başka bir kayaya doğru yürümeye başladı. Saihung onun bu sabit ve değişiklik göstermez yürüyüşünü seyrediyordu.

"Şu eski dosta da bak," diye fısıldadı Berrak Suyun Sesi. "Bir çocuk onu dürtükledikten sonra bile ağırbaşlılığını kaybetmemeye çalışıyor. Fakat biliyor musun, Saihung? Bu kaplumbağa belki de senden daha uzun yaşayacak. Kaplumbağa çok uzun yaşar çünkü asla telaş etmez. Bizim ustalarımız da her zaman acele etmeden yürürler çünkü telaş etmenin kişinin yaşamını kısalttığını bilirler."

Saihung birdenbire, "Peki ya Kuzey Tepesi Tapınağı'nın başrahibine ne demeli?" diye araya girdi. "Dazlak başı o kadar yaşlı ve kırışıklıklarla dolu ki daha şimdiden bir kaplumbağaya benziyor!"

Rahip yamakları güldüler.

"Evet, gerçekten de öyle, değil mi?" diye kıkırdadı Berrak Suyun Sesi. "Bundan böyle ona Kaplumbağa Usta diyelim."

Kahkahalara boğularak yapılan ve Kaplumbağa Usta'nın, tapınakta bir yangın çıksa bile hızla ve telaş içinde hareket edip edemeyeceği hakkında bazı düşüncelerin yürütüldüğü bir konuşmanın ardından, Berrak Suyun Sesi dersine devam etti:

"Şurada güneşlenen başka bir kaplumbağa daha var. Başını ileri doğru uzatmış ve üçüncü gözüne doğru bakıyor. Aslında meditasyon yapıyor. Tüm enerjisi, bedenin üst kısmında dolaşmakta. Bir de şu uyuyan yaşlı kaplumbağaya bak. Her tarafını kabuğunun içine sokmuş. Daha fazla konuşmaya gerek var mı? Bedenindeki üç kilidi kapamış, böylece tüm enerjisi kabuğunun içinde saklı kalıyor."

Saihung iki kaplumbağayı da inceledi.

"Fakat ben bir kaplumbağa gibi kambur olmak istemezdim," diye sızlandı. "Özellikle de şuradaki kurbağalar gibi şişko ve çirkin olmayı kesinlikle istemem." gp

"Şişko mu?" diye bağırdı Ormanı Kaplayan Sis. "Hah! Bu kurbağalar şişko ve çirkin değiller. Aslında, kurbağalar Taocuların çok hayran olduğu yaratıklardır."

Saihung, "Iykkk!" diye bir ses çıkardı.

Rahip yamakları, Saihung'un yanına oturdular. Sıcak ve havanın açık olduğu bir öğleden sonrasıydı. Sandaletlerini ve tozluklarını çıkarıp ayaklarını berrak suya soktular. Ormanı Kaplayan Sis, kaygan yeşil derisinin üzerinde tıpkı yağ damlaları gibi duran güzel siyah noktaları olan kocaman bir kurbağayı gösterdi. Kurbağa büyük bir toprak yığının üstüne çökmüştü ve derisiyle zıtlık gösteren beyaz gırtlağı inanılmaz bir şekilde şişiyordu.

"Kurbağa," diye başladı Ormanı Kaplayan Sis, "bir ch'i kung ustasıdır. Sürekli olarak üç kilit çalışması yapar. Çökerek oturmak, anüs kilidini kapatır. Göğsünü şişirmek diyafram kilidini kapatır ve gözleri de sürekli olarak üçüncü göz noktasına dönüktür, böylece baş kilidini kapatır. Meditasyon sırasında, zihnini tanrısal olana yönelterek ve bedenindeki kilitleri kapatarak ch'i kung çalışır ve ch'i'nin kaçmasına izin vermez. Kurbağanın yaptığı ch'i kung en iyisidir.

İnanılmaz mesafeleri zıplayarak aşabilir ve çok yüksek miktarda ch'i depolayabilir."

Ormanı Kaplayan Sis suya atladı ve birkaç başarısız ama neşeli deneme sonrasında bir kurbağa yakaladı. Onu Saihung'a getirdi ve omuzlarından tuttu. Kurbağa neredeyse acınacak denli ince ve uzundu.

"Görüyor musun Saihung?" dedi Berrak Suyun Sesi. "Kurbağa şişman değildir. Ch'i kung becerisi onun böyle görünmesine neden olur. Biz Taocular kurbağalara gıpta ederiz, çünkü onlar ch'i kung konusunda harikadırlar ve meditasyonda da konsantrasyonları hiç bozulmaz; son derece başarılıdırlar."

Bu kavramlar iyice anlaşılmaya başlanana dek benzer dersler sürekli tekrarlandı. Kısa süre sonra rahip yamakları çok önemli bir derse geçtiler. Saihung, ergenlik çağma yaklaşmaktaydı ve rahip yamakları onu cinsellik ve bekâr kalmak konuları ile tanıştırdılar.

Saihung, ilkbahar aylarında çiftleşen hayvanlar görmüş ve onların ne yaptıklarını sormuştu. Rahip yamakları ise tam ve açık bir biçimde üreme çevrimini açıkladılar ve ona kitaplar ve resimler yoluyla insanın cinsel işlevlerini gösterdiler. Çiftleşmek doğal bir olaydı ve Taocular doğal olan bir şeyi asla inkâr etmezlerdi. Fakat rahip yamakları kendini tutmanın ve ılımlığın da doğal bir şey olduğunu belirttiler. Çiftleşmenin ne olduğunu tam olarak açıkladıktan sonra, şu dersi verdiler:

Ormanı Kaplayan Sis, "Hayvanlar sadece ilkbahar sırasında çiftleşirler," dedi Saihung'a. "Bazı türlerin erkekleri ve dişileri birbirlerine çok yakın olmazlar. Tüm hayvanlar bekârlığı uygular, böylece yaşam güçlerini korurlar."

"Ustalarımızın başardıkları işlere bir bak," diye devam etti Berrak Suyun Sesi. "Eğer sağlığını korumak, uzun yaşamak ve yaşamın sırlarını anlamak istiyorsan, bedenindeki üç kilidi mühürleme yoluyla yaşam enerjini korumalı ve kökü Ching ya da cinsel özde bulunan yaşam enerjisini kaybetmemek ve bedeninde dolaştırmak için ch'i kung ve meditasyon yapmalısın."

Ona daha başka anatomi şekilleri de gösterdiler.

"Bedende, hepsi düz bir hat üzerinde bulunan değişik merkezler vardır," dedi Ormanı Kaplayan Sis. "Bedenin en altından başın tepe noktasına dek her biri, uygulayıcıya bazı güçler sağlar. Enerji, bu merkezleri açmak için gereklidir. En yukarıdaki nokta, başın tepe noktası ya da taç noktasıdır. Kişinin enerjisini temizlemesi ve bu yüksekliğe çıkarması zordur. Bunu yapabilmek için, Ching nefes ile birleşir ve ch'i haline gelir. Ch'i ise bedende dolaştırılır ve ruha dönüştürülür. En tepeye ulaşan ruhsal enerji de işte budur.

"Hayvanlar, sana gösterdiğimiz çalışmalar yoluyla ve bekâr kalarak yani belli dönemlerde cinsel ilişkide bulunmayarak jing'lerini ve ruhsallıklarını korurlar. Eğer kendini sekse verirsen, Ching'ini de tüketirsin. Ching yoksa ch'i de yoktur. Ch'i yoksa ruhsallık da olmaz."

İki genç rahip adayı, Saihung'u manastırlardaki okullara götürüp farklı yaşlardaki çocukları gösterdiler, böylece o da ileride kendi bedeninde olacak değişikliklerden haberdar olacaktı. Onun ergenliğe rahat bir geçiş yapmasını ve onu bu döneme doğru bir şekilde hazırlamak istiyorlardı. Festivalin olduğu günlerde onu Huashan'ın halka açık tek tapınağı olan Kuzey Tepesi Tapınağı'na götürdüler. Orada, evli adamları göstererek bekârlık hakkında söylediklerini daha da pekiştirdiler.

"Şu adama bak, yüzü ne kadar da kırışmış," dedi Berrak Suyun Sesi. "Olasılıkla kırk yaşından fazla değildir, fakat yüzü kırışmış, saçları kırlaşmış ve dökülüyor. Neden? Çünkü Ching'i eksik. Çok fazla Ching harcamış ve bedenindeki kilitler ile Ching dolaşımını yukarı doğru yönlendirmeyi bilmiyor. Kamburunu çıkararak yürüyor, nefes alış verişi sığ, bedeni ise katı ve gevrek görünüyor. Buradaki Taocularla karşılaştırdığında, sağlığı ondan iki kat yaşlı biriyle bile eşit değil."

Saihung farkı görebiliyordu. Taocular, normal insanlardan daha farklı görünüyorlardı. Henüz ergenliğe varmadan, bekâr kalmayı seçen bir münzevî gibi yaşamanın yararlı olduğunu kavramıştı. Artık tek bildiği bu saf Taocu dünyaydı, burada onu yoldan çıkaracak aykırılıklar olmadan, rahip yamaklarının öğrettiklerini alıyordu. Kısa süre sonra Saihung, ustaların ulaşmayı başardıkları ruhsal zirvelere gözünü dikecekti.

Ove iki rahip çömezi yaşam döngüsü hakkında tartıştıkları sırada Saihung onbir yaşındaydı. İnsanı bunaltan bir yaz günüydü ve Batı Tepesi'nin zirvesinde bile hava sıcak ve sakindi. Saihung, ufuktaki dağ sıralanyla uyumlu bir şekilde, gökyüzünün ipek gibi parlak mavi örtüsü altında ilerleyen derin vadiye doğru bakıyordu.

Ormanı Kaplayan Sis, doğa ile ilgili şimdiye dek verdiği tüm derslerin bir özetini yapmadan önce manzaranın tadını çıkartması için ona zaman tanıdı.

"Her şey döngüseldir," dedi. "Dünya mevsimleri izler. Mevsimler de -ilkbahar, yaz, sonbahar ve kış- birbirlerini izlerler.

"Hayvanlar, mevsimlerle uyum içinde yaşarlar. İlkbaharda çiftleşirler. Yazın, yavrularını dünyaya getirirler. Sonbaharda

ise, yavrularını beslerler ve kışa hazırlanırlar. Kışın ise, ya hareketsiz kalırlar ya da göç ederler; fakat her şey hayatta kalmak içindir. Kemirgenler, yuvalarında gizlenirler. Kaplumbağalar ve ayılar kış uykusuna yatarlar. Zayıf olan ölür."

"Her yıl, sen de mevsimleri izlemelisin. İlkbahar, yeni gelişimler, hareket, egzersiz ve etkinlikler zamanıdır. Yaz, enerjini tam anlamıyla serbest bırakmanın, çaba gerektiren işler yapmanın zamanıdır. Sonbahar ise, hasat ve aynı zamanda kışa hazırlık zamanıdır. Kış ise, hiçbir şeyin hareket etmediği bir zamandır. Her şey, toprağa geri çekilir ya da ölür. İşte bu da senin kendi içine çekilme ve meditasyon yapma zamanındır.

"Yaşam akışı da mevsimlerin izlediği yolu izler. Şimdi yaşamının ilkbahar dönemindesin. Ağaçlardaki tomurcuklar gibi patlayıp, çiçek açarak daha da ilerlemelisin. Nasıl hissediyorsan öyle davranmalısın. Sen bir çocuksun ve eğer yaramaz ve oyuncu bir şekilde davranmasaydın bu hiç de normal olmazdı. Fakat yaşın ilerledikçe, ilkbaharın aynı zamanda geleceğinin tohumlarını ektiğin en elverişli zaman olduğunu da aklından çıkarmamalısın.

"Hayatının yaz döneminde güçlü, gururlu ve becerikli bir genç ol. Kendini yetiştir, başarılar kazan, keşfet, başladığın hiçbir şeyi tamamlanmamış bırakma. Her şeyi yap, tüm duygularını tatmin et, fakat bunu ölçülü ve izlediğin felsefenin çerçevesi içinde kalarak yap. İster atılgan davran ya da geri çekil, ister parılda ister parıltını ört, ister iyi hatta ister kötü ol, hayatının yaz döneminde kararlı ol ve harika şeyler yap.

"Sonbaharda, ne ektiysen onu biçersin. Orta yaşa ulaştığında, hayatının akışını belirlemiş olursun. Daha önceki eylemlerinin ve kararlarının sonuçları ortaya çıkmaya başlar. Bu aşamaya pişmanlık duymadan ulaşmak o kadar önemli-

dir ki! Bu, biraz yavaşlamaya başladığın, başka insanlara bir şeyler öğrettiğin, ödüllerini topladığın ve yaşlılık dönemleri için hazırlık yaptığın dönem olmalıdır.

"Yaşlılık, kıştır. Sakin bir hayatın olur. Saçların bembeyaz olur. Meditasyon yapar, hayatın anlamı üzerine düşünür ve ölüm için hazırlanırsın."

Sözü Berrak Suyun Sesi aldı. Saihung ilgiyle dinliyordu ve rahip yamakları da sakince, yavaş yavaş konuşuyorlardı.

"Çoğu insan ölümden korkar, çünkü onun ne olduğunu ve ne zaman geleceğini bilmezler. Ölümün bir son olduğunu düşünürler. Aslında ölüm bir son değildir. Bir değişimdir. Yaşam kesintiye uğramaz. Tıpkı mevsimler gibi döngüsel olarak devam eder.

"Henüz ailenden kimse ölmedi, yine de ölümü gördün. Kurumuş ve yıkılmış ağaçları, solmuş yaban çiçeklerini, karda hayvan cesetlerini gördün. Fakat bunlar var olmayı kesiyorlar mı? Ölüm sadece bir hareketsizlik ve çürüme durumu mu? İster bir insan olsun ister bir hayvan, ölüm gerçekte sadece bir kabuğu çıkarıp atmaktır.

"Senin olduğun, benim olduğum, hayvanların olduğu şey, el ile tutulamayan, yok edilemeyen, şekilsiz, atalarının anıları ile geçmişin evrendeki çizgilerinin karışmış bir toplamıdır. Bizler ruhlarız ve her birey en baştan beri varolmakta ve uzayda, değişip gelişerek sonsuza doğru hızla hareket etmeye devam etmektedir.

"Senin hayvan olarak bildiklerin her zaman hayvan değillerdi ve her zaman da hayvan olarak kalmayacaklar. Onlar sadece bu yaşam sürecinde bu kabuğu giymekteler. Onlar, birey olarak kendileri için önemli olan şeyleri öğrenmek ve tanrısal bir amacı gerçekleştirmek için bu dünyaya gelmiş

ruhlardır. Fakat bu dünyaya geldiklerinde bir kalkana, bir kabuğa, bir bedene gereksinimleri var. Beden gerçekte bireyin kendisi değildir. Sadece bir araçtır. Başka bir gerçekliğe gitme zamanı geldiğinde, araç olarak kullanılan bedenler ıskartaya çıkarılır ve ruh gider.

"İki takım elbise giyemezsin. Bir binada kalırken aynı zamanda da diğerine giremezsin. Senin kabuğun olan beden kullanılmalıdır. Zamanla yıpranacak, zedelenecek, mahvolacaktır. Fakat ruh asla zarar görmez, bunun için korkmaya da hiç gerek yok.

"İnsanlar, ölümün ne zaman geleceğini bilmedikleri için de korkarlar. Bu, tanrıların insanlara verdiği lanetlerden biridir. Sanki, insanların yoldan çıkmalarını ve içlerindeki kötülüğü cezalandırırcasına, tanrılar ölümün ne zaman geleceğini veya yaklaştığını bilmelerini engellemişlerdir.

"Fakat hayvanlar bunu bilirler. Ölümün ne zaman geleceğini bilirler çünkü onlar tanrılar ile sürekli olarak birliktedirler. Tanrılar ise artık insanlarla konuşmamaktadırlar. Bizler, çektiğimiz acı ve cehaletimiz, kibirimiz ve gururumuz nedeniyle, bu dünyada, daha yüksek ruhsal aşamalarla birleşmeden, onlardan ayrı yaşayan tek canlılarız. Ancak, saf bir yaşam sürerek bu laneti üzerimizden kaldırabiliriz.

"Ölümden korkma Saihung. Onun gelişine hazırlıklı ol, yaklaştığını bil ve bu yaşam süresinde seni bir sonraki yaşamda daha yüksek bir gerçekliğe hazırlayacak bilgiyi ara. Böylece ölüm ânı geldiğinde, bedeninden korkusuzca ayrılabilir ve bir sonraki çevrime geçebilirsin."

dokuz:

ölümsüzler

SAİHUNG, DOĞADAN ÖĞRENMEYE devam etse de, Huashan'daki Taocular onu büyülüyor ve etkiliyorlardı. Bu insanlar Saihung un henüz öğrenmeye başladığı sanatla bir bütün olmuşlardı kişilerdi. Taoculuklan da, tıpkı kişilikleri ve eğilimleri gibi kendine özgüydü. Sanatlarını mükemmelleştirmek ve daha yüksek bir bilgeliği aramak için kendilerini, olağan dünyanın yanılsamalarından ve tuzaklarından yalıtmışlardı. Ne zenginlik, ne ün, ne aile, ne de resmî bir konum onlar için bir anlam ifade ediyordu.

Bazıları, sislerle örtülü vadilerde herkesten uzak bir hayat sürüyorlardı. Kimileri ise sosyal açıdan çok önemli görevler üstlenirlerdi; fakat temelde aynı geleneğe bağlıydılar, çünkü yaptıkları işler her zaman kendi içlerine dönerek yaptıkları araştırmaların ürünüydüler. Sarı İmparator, Huang Ti, günümüzde bile kullanılmaya devam edilen *"İçsel Tıp Klasiği"* adlı kitabı yazmıştı. Shen Nong, kendi üzerinde binlerce otu denemişti, tıp konusundaki becerileri onun için kullanılan "pencereli mide" adı ile yansıtılmıştı. Fu Hsi, I Ching'in ve kehanetin temeli olan Pa Kua diyagramını bulmuştu. Hua Tuo, cerrahlık bilimini ve Beş Hayvan egzersizlerini mükemmelleştirmişti. Lao Tzu ve Chuang Tzu önemli eserler yazmışlardı. Tüm bu insanlar, ister bu dünyadan gizemli bir şekilde geçip gitsinler isterlerse de büyük izler bıraksınlar, bilim ve sanat adına dünya işlerinden sakınan kişilerdi.

Taocu münzevilerin arasında bazıları ise içsel simya yoluyla ölümsüzlüğü arayan kişilerdi. Bu münzevîler, efsanevi Ge Hong (Ko Hung) gibi, altın ve zincifre, cıva ve kurşun benzeri maddelerle kendilerine ölümsüzlüğü ve cennete yükselmelerini sağlayacak simya karışımları elde etmenin peşinde koşarken dünyadan ellerini eteklerini çekmişlerdi. Huashan'daki Taocular da bu arayış içindeydiler, fakat öncüllerinin tersine, zehirli metalleri kullanmaktan vazgeçerek bunların yerine Ch'i Kung'u, otlan ve meditasyonu koymuşlardı.

Huashan'daki ustalardan bazıları şimdiden "Ölümsüz" olarak görülüyorlardı. Bunlar son derece saygı duyulan ve görünüşlerinden yaşları belli olmayan kişilerdi. Onlara "Gerçeğe Ulaşmış Kişiler" deniyordu, bu ise, bu ustaların en azından, uzun yaşamak için içsel simya çalışmalarını tamamlamış olmak, ruhun başka bir bedende bu dünyaya gelmesi döngüsünden kurtulmak, yaşamın doğası hakkında aydınlanmış bir görüş açısına sahip olmak, astral seyahat yapabilmek ve eski Taocu metinleri içeren yüzlerce cildin tamamını belleklerinde bulundurmak gibi gereklilikleri yerine getirdikleri anlamına geliyordu. Bu ölümsüzler öyle yüksek bir aşamaya ulaşmışlardı ki, Büyük Usta'nın bile otoritesinin dışındaydılar. Büyük Usta, ulaştıkları aşama açısından onların kendinden daha ileride olduklarını biliyordu.

Saihung, Huashan'daki ölümsüzlerden biri ile ilk *kcv.* I>ıı öğleden sonra, tapınağın üst kat teraslarından **birindi** ustası ile buluştuğu sırada karşılaştı. Saihung. nc.\c il. ıı l ı sına doğru koştu.

Ustasma, "Gong-Gong! Gong-Gong!" diye luğıı.lı ona sanki büyükbabasıymış gibi hitap ediyordu, **"Men** v,« Idlıııl

Büyük Usta ona doğru dönüp gülümsedi, bir elini çocuğun omzuna koydu.

"Gong-Gong, yeni bir fare şarkım daha var, kulağına fısıldamamı ister misin? Tıpkı buradaki amcalar gibi ben de bunu hayvanlardan öğrendim! Dinle!"

Büyük Usta eğildi ve Saihung şarkısını söyledi. Ustası neşe ile güldü.

"Bu çok güzel bir şarkı, Saihung," dedi Büyük Usta.

"Daha başkaları da var!" dedi Saihung heyecanla.

Büyük Usta, "Belki daha sonra," diye yanıtladı. "Şimdi, gidip biri ile buluşmam gerek."

"T'ai Chi Ustası, Yang Amca mı geldi yoksa?"

"Hayır Saihung. Bu, senin daha önce hiç karşılaşmadığın biri."

Usta ve öğrencisi, alçı ile sıvalı küçük kulübeye gelene dek bir saatten fazla yürüdüler. Burası, birkaç kare penceresi ve eski kiremit bir çatısı olan basit bir binaydı. Mevsim yazdı ve Huashan'daki her binanm pencereleri sıcak gün ışığının içeri girmesi için açık bırakılıyordu. Fakat bu kulübenin pencereleri sıkı sıkıya kapalıydı. Kapı hafifçe aralıktı, kapıyı vurduktan sonra ikisi de içeri adım attılar.

Küçük oda karanlık ve sessizdi, içeri girdiklerinde yüzlerine serin bir hava çarptı. Saihung'un, parlak güneş ışığından ötürü henüz kör gibi olan gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı. Birkaç alçakgönüllü mobilyanın arasına büyük bir tabut konmuştu.

Saihung, ustasının elleri ve dizlerinin üzerine çöktüğünü görünce o da düşünmeden hemen çöktü. Çok şaşırmıştı. Ustasını sadece törenler sırasmda eğilirken gömüştü. Fakat

burada bir sunak yoktu ve ustası da bir tabutun önünde eğilmiş olamazdı. Saihung eğilmesine son verip yukarı doğru baktı. Önlerinde uzun boylu bir insan duruyordu.

Adam, ayakta kaldı ve onların eğilmelerine hafif bir baş hareketi ile karşılık verdi.

"Hey, sen!" diye bağırdı Saihung. "Sen neden eğilmiyorsun? Ustamın ne kadar önemli biri olduğunu bilmiyor musun?"

Büyük Usta, sertçe,"Saihung!"dedi. "Kabalık etme. Burada usta olan o, ben değilim." Adama döndü ve "Yarasa Ölümsüz'e saygılar," dedi.

Yarasa Ölümsüz, hafifçe gülümsedi. Uzun, ince yapılı biriydi ve neredeyse kadınsı bir edayla yürüyordu. Yüzü küçüktü, sakalı ve saçı örülmüştü, cildi kırışıksız, soluk ve kanı çekilmiş gibiydi. Küçük gözleri çöküktü, çevreleri karartılmıştı ve hemen her zaman kapalıydılar. Fakat gözlerindeki dar aralıktan içsel bir ışığın, gizli bir parıltıyla yandığı görülüyordu.

Büyük Usta, "Size eski metinler hakkında bir noktayı sormak için geldim," dedi.

Yarasa Ölümsüz, öne doğru bir adım atarak bu ricayı kabul ettiğini gösterdi. Kapıdan giren gün ışığından uzak duruyordu ve adımlan sessizdi. Saihung'un önünde durdu. Gözlerini hafifçe açtı; gözlerinin parıltısı yoğunlaşmıştı.

İnce, boğuk bir ses ile, "Bahsettiğin çocuk bu mu?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Büyük Usta.

Yarasa Ölümsüz, Saihung'a doğru döndü. Saihung ona doğru baktı ve içinde nedenini anlayamadığı halde Yarasa Ölümsüz'ün, doğrudan göz kapaklarının gerisinden baktığına

dair bir his uyandı. Saihung'un dikkati dağılıverdi, tekrar kendine geldiğinde Yarasa Ölümsüz başka bir yöne dönmüştü.

Büyük Usta, Saihung'u dışarı gönderdi.

Büyük Usta, bir saat sonra dışarı çıktığında hiç beklemeden yürümeye başladı, Saihung da onu izledi. Yarım saat süren bir sessizlikten sonra Büyük Usta, ona Yarasa Ölümsüz'den bahsetmeye başladı.

"Yarasa Ölümsüz, aşırı derecede yin bir çalışma yapıyor. Bu nedenle o adı almıştır ve tabut içinde uyuyup, gün ışığından kaçınır, serin yerlerde bulunur ve asla sıcak bir şey yemez. İçindeki Büyük Yin'i geliştiriyor ve ruhsallığının kaynağı da bu."

"O karanlık göz çukurlan ve hayalet gibi hareketleri ile şeytanımsj bir insana benziyor," dedi Saihung.

"Onun kötü biri olduğunu sakın düşünme," diye uyardı ustası. "Seni korkuttu, çünkü o alışılmadık türde biri. O bir ölümsüz ve ölümsüzler çok seyrek olarak ortaya çıkarlar."

"Fakat, Gong-Gong, neden onun önünde eğildiğini anlayamıyorum. Oysa, herkes senin önünde eğilir."

"Saihung, her zaman daha büyük ve daha da büyük ustalar vardır, ve biz, onlara saygımızı göstermeliyiz."

"Peki o neden büyük?"

"Yarasa Ölümsüz, eski metinler üzerine en büyük otoritelerden biridir. Tüm Taocu külliyat herhangi bir noktayı açıklığa kavuşturabilir. Aslında, tüm eski metinler onun yanılmaz belleğinde kazılı durumdadır."

Saihung, yüzlerce adet eski metini düşündü. Bu tarz bir Taoculuk ona pek çekici gelmemişti.

"Fakat Gong-Gong, sen bu eski metinleri bilmiyor musun?"

"Benim bu metinleri anlama kapasitem Yarasa Ölümsüz'e göre çok sınırlı. Taocular sürekli olarak öğrenmelidirler. Bir bilgiye gerek duyduklarında, bunu araştırmalıdırlar.

"Sana şöyle açıklayayım: Seni sebze bahçesi ile ilgilenmekle görevlendirdiğimizde, bu konuda hiçbir şey biliniyordun. Kendi kendine kararlar almak ve bilgi sahibi olmak için pek çok kişiye sorular sormak zorundaydın, değil mi?"

Saihung başıyla onayladı.

"Aynı şekilde, ustalar bile kendi bilgisizliklerini gidermeye çalışmalıdırlar. Hepimiz bilginin peşinde koşuyoruz ve hepimiz bilgimizi mükemmelleştirmeliyiz. Huashan'da her zaman bir yanıt vardır. Bir rehberliğe gerek duyduğumuzda yaşlı bir ustaya sorarız. Eğer o bilmiyorsa, her zaman daha yaşlısı vardır."

Daha sonraki günlerde Saihung, bilgiyi arama tarzı açısından iki farklı yol izleseler de, çeşitli toplantılar yoluyla bu bilgiyi Huashan'daki diğer ustalarla paylaşan iki ölümsüzle daha tanıştı. Bu ikisi küçük bir tapınakta yaşıyorlardı ve her zaman beraberdiler. "Yin ve Yang Ölümsüzler" olarak tanınıyorlardı.

Verdikleri bu tür konferanslardan birine, Büyük Usta, Saihung'u da götürdü. İki ölümsüz tapınaklarında, bir platformun üzerine yan yana oturmuşlardı. Biri, ufak tefek, koyu tenli bir insandı, gözleri kapalıydı. Diğeri ise, iri yapılıydı, cildi parlaktı ve toplanan kalabalığa delici bakışlarla bakıyordu.

Saihung, "Ne garip bir ikili!" diye bağırdı.

Ustası ise, "Seni kaplumbağa yumurtası!" diye onu azarlayarak kafasına bir şaplak indirdi. "Daha saygılı olsana!"

Saihung başını ovarken, genç birer insan gibi görünen Yin ve Yang Ölümsüzler'e bir kez daha baktı.

Yin, hiç de bir Çinliye benzemiyordu. Cildi çok koyu renkliydi. Siyah saçları tepede bir perçem bırakılarak toplanmış olsa da, dalgalıydı. Uzun sakalı kıvırcıktı. Bol, gri elbiselerin içinde bağdaş kurarak oturmuştu; sol omzundan geçen beyaz bir ip bedenini çaprazlama kesiyordu. Saihung daha önce hiç böyle birini görmemişti.

Yang ise, uzun boylu, güçlü kuvvetli ve yanakları al al bir adamdı. Kalın, düz, koyu renkli saçlarmı örmüştü ve geniş, tıraşlı bir yüzü vardı. Gri elbiseleri, geniş göğsündeki kaslardan neredeyse patlayacak gibiydi. Saihung, biraz daha yakından ve dikkatli bakınca, Yang Ölümsüz'ü, Huashan'ın uçurumlu yollarında kendinden emin, uzun ve güçlü adımlarla dolaşırken gördüğünü hatırladı.

Büyük Usta, Saihung'a, Yin ve Yang Ölümsüzler'in, Tao'nun hiç durmadan değişen akışını açıklamakta eşsiz olduklarını fakat bunu iki farklı yoldan deneyimlediklerini anlattı. Yin Ölümsüz, içsel Taoculuğun ustası idi. Günler süren derin meditasyonlarla en alt bilinci keşfeder ve bulduklarını anlatmak için de geri dönerdi. Yang Ölümsüz ise, dışsal Taoculuğun ustası idi. Dağlarda yaptığı yürüyüşler sırasında, tüm olan biteni ve yıldızlardaki, doğadaki ve havadaki değişiklikleri gözlemler, inceler ve bu konularda ayrıntılı konuşmalar yapardı. Her ikisi de, bu özelliklerini, eski metinler hakkmdaki sağlam temelleri ile birleştirmişlerdi. Yin ve Yang Ölümsüzler, beraberce, Taocu bilgileri her yönüyle açıklamakta ve keşfetmeye devam etmekteydiler.

Seminer başlamak üzereydi. Büyük Usta, Saihung'u Yin ve Yang Ölümsüzler'e tanıştırdıktan sonra, iki rahip çömezi ile birlikte gönderdi. Onu gönderirken de şöyle dedi: "Kişi Taoculuğa girerken asla acele etmemelidir. Adım adım ilerlemeli ve bir adımı atmadan asla bir sonrakine geçmemelidir. Kişi kendini yıpratmamalıdır. Eğer kafasını hedefine takmaz ve azimle kendini eğitmeye devam ederse, değişim kendiliğinden gelecektir. Sen henüz gençsin Saihung. Şimdilik, Yin ve Yang Ölümsüzler gibi insanların olduğunu bilmen senin için yeterli."

Ustasıyla yaptığı yürüyüşler Saihung için uzun ve yorucuydu, çünkü ustası, enerji dolu ve uzun bacaklı biriydi, fakat bu geziler ona her zaman bir şeyler öğrenme fırsatı veriyordu. Büyük Usta da doğadaki bazı şeyleri işaret ediyordu fakat onun gösterdikleri, rahip yamaklarının gösterdiklerinden oldukça farklıydı. Bazen, bir patikayı gösteriyor ve "Bu patikanın sonunda mistik bir saray var. Oraya gitmeye cesarete edersen asla geri dönemezsin," diyordu. Bir keresinde başka bir patikanın önünde durmuş ve sisle kaplı dere yatağını göstererek, "Bu, ölümsüzlüğe giden yoldur," demişti.

Bir keresinde de, başında bir yumru olan yalnız bir Taocuyu göstermiş ve, "Bu, pek çok hanedanlığın geçip gittiğini görmüş olan Ölümsüz Güneş Usta'dır," demişti.

Yaptıkları dağ yürüyüşlerinin birinden dönerken, Büyük Usta, Saihung'u Güney Tepesi'ndeki Cennet Havuzu'na götürdü. Burada bir adam başı yukarı dönük şekilde çömelmiş duruyordu. Bu, belki de Saihung'un gördüğü en acayip ölümsüzdü. İri yarı, kuvvetli bir adamdı, önünde tuttuğu elleri ve yukarı dönük başı ile Saihung'a bir kurbağayı hatırlatıyordu. Fakat rahip yamakları ona kurbağaların meditasyon yaptıklarını söylemişlerdi. Bu adam ise sadece uyuyor

gibi görünüyordu. Bu ölümsüzün uyuyor olması Büyük Usta'yı rahatsız ediyor gibi görünmüyordu. Büyük Usta, saygıyla kenarda durmuş ellerini birleştirmiş beklemekteydi. Saihung, bu kocaman bedenin yakınına gitti. Birkaç dakika sonra kendisini daha fazla tutamadı ve bağırdı:"Hey! Hey sen! Ustam seni görmek için buraya geldi! Neden uyanmıyorsun, seni salak!"

"Saihung! Kendinden utanmalısın!" diye azarladı ustası.

"Fakat, Gong-Gong! Tıpkı bir ölü gibi uyuyor ve oraya bir çuval gibi çömelmiş. Sanki kara bir kurbağaya benziyor. Şuna baksana ne kadar da büyük! Hey, Gong-Gong, bu kadar büyük bir kurbağayı nasıl da pişirirdik ama!"

"Saihung! O küstah ağzından çıkanlara dikkat et!"

Saihung, adama doğru emekledi. Kafası ne kadar da büyüktü! Çene kısmı daha genişti ve yüzü düzdü. Burnu şiş ve yuvarlaktı, ince dudaklı ağzı neredeyse bir kulaktan diğerine kadar uzanıyordu ve gözleri sımsıkı kapalıydı. Sakalı yoktu ve dazlak başı tıpkı bir mermiye benziyordu.

Saihung kendi kendine, "Neden uyumaya devam ediyor," dedi. "Acaba bunu hissedecek mi, merak ediyorum."

Saihung, parmak eklemleri ile adamın alnına vurdu. Hiç yanıt yoktu. Tekrar denemek üzereyken, ustası başının arkasına şiddetli bir tokat attı.

"Kendine gel, seni kaplumbağa yumurtası!" diye bağırdı Büyük Usta.

Saihung ise, başını ovarken, "Hep de aynı noktaya vuruyor!" diye mırıldanmaktan başka bir şey yapamadı. Fakat görünüşe göre, dokunmadığı sürece bakmasında bir sakınca yoktu ve Saihung da bu adamı incelemek için eğildi.

Açılıp doğrudan ona bakan gözlerle karşılaştığı sırada adamla burun burunaydı. Kauçuktan yapılmışa benzeyen yüzde sıkkın bir ifade vardı. Saihung, hızla geri sıçradı.

"Gong-Gong! Uyandı! Gözleri yeşil, bak!"

Büyük Usta, sessizce dizlerinin üzerine çöktü, Saihung da onu izledi.

"Kurbağa Ölümsüz'e saygılar," diye selamladı Büyük Usta ciddi bir sesle.

Kurbağa Ölümsüz ise, isteksizce de olsa boğazdan gelen boğuk bir sesle onları kabul etti. Yüzünü sıkıntıyla ekşitip, buruşturdu fakat kısa süre sonra tekrar uykuya daldı. Uzun bir sessizlik ânı oldu.

"Bir usta, onun ulaştığı aşamaya ulaştığında," diye fısıldayarak açıklamaya başladı Büyük Usta: "O, ölümsüz ruha sahip olur, yani kendisi ve duyusal farkındalıgı tamamen yok olur. Ruhsal olanla tam bir birlik hali içindedir. Kurbağa Ölümsüz, ileri düzey ch'i kung ve meditasyon yöntemleri ile Taoculuğun en üst düzeyine ulaşmıştır. O boşluk ile birdir. Sürekli olarak gerçeği kavrama durumunda olduğu için hep uyuyor gibi görünür."

Şimdi, Kurbağa Ölümsüz gözlerini tekrar açmıştı. Büyük Usta eğildi ve "saygıdeğer Ölümsüz, bu benim talebemdir," dedi.

Kurbağa Ölümsüz düşünceli görünüyordu, sonra kocaman bir sıçrayışla altı metre öteye fırlayarak aynı kurbağa duruşunda yere indi. Orada bir süre durdu ve sonra tekrar sıçrayarak geri geldi, hafifçe ve hiç ses çıkarmadan şaşkınlık içindeki Saihung'un önüne indi. Dikkatle Saihung'u inceledi ve sonra homurdandı.

"Tüm bu yolu beni görmek için mi geldiniz" diye sordu sinirli bir ses tonuyla.

Saihung, duraksayarak, "Evet, Saygıdeğer Ölümsüz," diye yanıtladı.

"Hmmm! Bunu anlamıyorsun değil mi?"

"Bana biraz acayip görünüyor."

"Acayip mi?" diye bağırdı Kurbağa Ölümsüz öfkeyle. "Acayip mi? Bu benim meditasyonum! Bedenim ch'i ile dolu olduğu için bu kadar yükseğe sıçrayabiliyorum. Beni, havadan bile daha hafif yapıyor. Ben, suyun yanında ya da suda yüzen bir tahta parçası üzerinde meditasyon yaparım. Su benim elementimdir. Suda elektrik vardır. Bedende de elektrik vardır. Dıştaki elektrik içsel elektriği harekete geçirir. Anlıyor musun?"

"Evet, Saygıdeğer Ölümsüz!"

"Hayır, anlamıyorsun!" diye bağırdı Kurbağa Ölümsüz. Saihung masum masum bakıyordu. Ölümsüz bir an için sinirlenir gibi oldu fakat sonra biraz yatıştı. "Pekala çocuk, belki bir gün sana bir iki şey öğretirim," diye mırıldandı, sonra tekrar hareketsiz kaldı.

Saihung'un, Kurbağa Ölümsüz ile Yin ve Yang Ölümsüzler ve Yarasa Ölümsüz'ün etkisini hissetmeye başlaması çok uzun sürmedi. Kendisine sürekli olarak rüyalarında görünüyor, Saihung'un asla hatırlayamadığı şeylerden bahsediyorlardı. Bir şekilde onu yönlendirdiklerini düşünüyordu. Bu konuyu rahip yamaklarına sordu fakat onlar bir şey bilmiyorlardı. Saihung da, ustasına bu ölümsüzlerin gerçekten de onun rüyalarında görünüp görünemeyeceklerini sordu. Büyük Usta ise, sadece arkasını dönerek yürüyüp gitti.

on:

Oniki Yaşında Dönüm Noktası

SAİHUNG'UN BÜYÜK USTA'YLA olan ilişkisi bir torun ile büyükbaba arasındaki ilişkiden çok daha yakın bile olsa, Büyük Usta bir otorite ve bilgelik simgesi olarak kaldı. İyi ve sabırlı idi, aynı zamanda sert ve katı biri olabiliyordu. Büyük Usta, tüm Çinli aile büyükleri gibi, vesayeti altında bulunan bu çocuğun potansiyelini geliştirmek için büyümesinin her aşamasını dikkatli gözlerle izleyip, yönlendirerek, Saihung'u tam bir disiplin altmda yetiştirmekteydi. Otoritesi hakkında hiçbir tartışmaya izin vermediği gibi, geçmişi hakkında herhangi bir soru sorulmasına da izin vermiyordu. Çünkü o Taocu bir ustaydı, eylemleri ve geçmişi tartışmaya açık değildi. Büyük Usta, yaşı, öğrenimi, seyahatleri, hatta önceden hiçbir uyan yapmadan bazen aylar boyunca ortadan kaybolduğu sıralarda nerelere gittiği hakkında hiçbir şey söylemezdi.

Saihung'un kesin olduğunu sandığı tek şey, gizemli Gong-Gong'unun ona söylemiş olduğu bir ipucuydu; ustası Huashan'da yetiştirilmişti. Fakat, yaşlı bir rahip ile konuşurken Büyük Usta'nın başka bir yerden geldiğini öğrendiğinde çok şaşırdı.

İkisi tapmağın mutfağında çalışıyorlardı ve Saihung ustası hakkında gevezelik ediyordu.

"Gong-Gong, küçük bir çocukken burada yetiştirildiğini söylüyor, şimdi ise doksan yaşında!"

Yaşlı keşiş, "Şişşşt!" diye susturdu onu. "Onun hakkında konuştuğumuzu sakın bilmesin."

"Fakat Gong-Gong çok uzaklarda."

"Hayır! Hayır! O bilir. Onu hâlâ tanıyamadın mı? Buradaki ustalar her şeyi bilirler!"

Saihung'u mutfağın uzak bir köşesine, büyük pirinç çuvallarının, kurutulmuş ot ve sebze yığınlarının olduğu yere götürdü. Çömelmeden önce endişeyle etrafına bakındı. "Sana bunları anlattığımı sakın ustana söyleme, fakat o başka bir yerden geldi."

"Öyle mi? Emin misin?"

"Ben Huashan'da yetiştirilmiş olan çocuklardan biriydim, bana bir baksana; saçlarım kırlaşmış ve zayıfım. Ustan buraya geldiği sırada onun saçları çoktan beyazlaşmıştı. Ben o sıralarda yirmi yaşlarımdaydım. Artık yaşlandım, fakat ustanın görünümü hep aynı kaldı.

"Dediklerine göre, Da Shi, tüm Çin'i, hatta Hindistan'ı, Tibet'i ve İran'ı bile dolaşmış. Kimse, ne bir Taocu ne de bir savaşçı olarak onun yaşadığı maceraları bilmiyor, fakat onlarca yıl boyunca dolaşmış olmalı."

Yaşlı rahip, neredeyse fısıltıyla konuşuyordu, şimdi ise yüzü neredeyse Saihung'un yüzüne değmek üzereydi. "Unutma," dedi alçak sesle, "Bunu benden öğrendiğini asla açıklama. Ustan bunu anlarsa bana gerçekten öfkelenebilir."

Saihung'un onikinci doğumgününde Büyük Usta onu odasına çağırdı. Huashan'da geçirdiği üç yıl onu fazlasıyla değiştirmişti. Saihung artık daha az dik kafalı ve konuşkandı, ustasının bilgeliğine de güveniyordu. Rahip yamakları onun öğrenme konusundaki şevkini destekliyorlar, Büyük Usta'nın ona sunduğu her fırsatı değerlendirmesi gerektiğini söylüyorlardı. Saihung, ümitle ustasını görmeyi gitti ve Büyük Usta da onunla rahatça konuştu. Artık Saihung'un eğitimi ile ilgili olarak kesin bir karar vermesinin zamanı gelmişti.

"Kişinin hayatı, oniki adet göksel yola uygun olarak ilerler," dedi Büyük Usta. "İnsanlar, kişinin yetiştirilişine ya da topluma göre biçimlendiğine inanırlar. Aslında, kişiyi biçimlendiren mevsimler, burçlar ve kaderdir. Yaşamın nasıl olacağına gökler önceden karar verirler; kaderin bu dünyadaki sürene göre yaşanacaktır, fakat yine de bazı seçimlerde bulunmalısın. Tüm hayatın boyunca kararlarla ve zorluklarla yüz yüze geleceksin. Gökler seni böyle denerler. Nasıl tepki vereceğine bakarlar.

"Bir insan tıpkı bir tekerlek gibidir; yaşamının her dönemi tekerleğin bir çubuğu gibidir. Fakat bu tekerlek bir taşa çarptığında ya durur, ya parçalanır ya da yoluna devam eder. Fakat bu taştan uzak durulamaz. Yani yapman gereken şudur: Ne olursa olsun, yaşamı baştan karşılamasın.

"Tekerlekteki çubukların dönmesi gibi sen de bir aşamadan diğerine ilerlemelisin. Her aşamada, yeni şeyler deneyimler ve öğrenirsin. Ancak bu bilgiyi kullanarak ve hiç durmadan yaşamının dönüşünü izleyerek kaderini tamamlayabilirsin.

"Duygu doğaldır. Fakat ilerlemek, değişmek, durgunluktan kaçınmak da doğrudur. Pişmanlık duyma. Bu tıpkı bu dağa getirdiğin çıngırak gibidir. Bir zamanlar, ondan ayrıl-

mak istemiyordun. Şimdi ise o çıngırak geride kaldı. Bir başka gün, çocukluğundan kalan başka bir şeyden de vazgeçeceksin, fakat ne senin ne de bu şeyin bundan ötürü üzülmesi gerekmez, çünkü büyümen gereklidir.

"Her yeni aşamanın kıyısında, istek ve merak hissedersin. Bilgi istersin, birazını elde etmek ise daha fazlası için susamana neden olur. Bu doğrudur. Sen bir insansın ve insan doğası bilgiyi arar. Bu nedenle, hiç tereddüt etmeden ve ödün vermeden bilginin peşinden git.

"Unutma ki, aşamadan aşamaya geçeceğin zaman, bir tekerleğin çubuklarının yerleri gibi kesindir. Eğer bir aşamayı atlar ya da bir sonrakine geçmek için acele edersen, kişiliğin zedelenir. Bir sonraki aşamaya geçmezsen de, geç kalırsın. Gelişim aşamaları ne gözardı edilebilir ne de gereğinden hızlı atlanabilir. Onları izleyerek ilerlemelisin. Bu da yönlendirilmeyi gerektirir. Seni sadece bir usta yönlendirebilir, sadece o bu aşamaları kavrayabilir ve başarılı olmak için gerek duyduğun mükemmellikte seni biçimlendirebilir.

"Saihung, artık bir çocuk değilsin. Tam anlamıyla gençliğe geçme zamanın geldi."

Böylece Saihung, Güney Tepesi Manastırı okulundaki bir yatakhaneye gönderildi, burada başka pek çok öğrenci ile birlikte yaşıyordu. Hem diğer çocuklara açık yapısı ve sayısız öğretmenden aldığı eğitimler hem de diğer tapınaklardaki özel sınıflara sık sık katılarak öğrenimine devam etti. Bir yandan da Güney Tapınağı'ndaki görevlerini yerine getirmekteydi. Odun kesmek, kuyudan su çekmek, elbiseleri dikmek ve çamaşır yıkamak, ustasına hizmet etmek, yemek yapmak görevlerinden sadece birkaçıydı. Saihung artık ne oyunlar oynuyor ne de görevlerini ihmal ediyordu. Tapınaktaki herkes işlerin yürümesine katkıda bulunuyordu ve o da

ancak işbirliği yapılırsa bu manastırdakilerin bu yoksul ve sert dağ yaşantısını yenebildiklerini görmüştü.

Bir akşam Saihung, Büyük Usta'ya yemeğini götürdüğünde, Büyük Usta takdirini belirtti ve düşüncesini açıkladı.

"Önceleri sana verilen işleri yapmayı reddediyordun. Bazen de yanlış davranışlarda bulunuyordun. Biz de seni akşam yemeğinden yoksun bıraktık. Ama artık anlıyorsun. İş yapmazsan yemek de yiyemezsin. İş ve ödül el ele giderler.

"Tapınaktaki herkes çalışmak zorundadır ve alçakgönüllülük her zaman desteklenir. Çalışan, hizmet eden kişi kendisini başkalarından üstün görmez. Bu önemlidir, çünkü alçakgönüllük sayesinde asla kibirli olmazsın. Bilgiye giden yolsa ne kadar yükseğe tırmanmış olursan ol, güçlerini başkalarına kötülük yapmak için değil, onlara yardım etmek için kullanırsın. İş ve alçakgönüllük sayesinde sevecenliği de öğrenirsin.

"Ayrıca yaşamını sürdürebiliyor olman gerekir. Eğer dağdan iner de sıkıntıya düşersen kendini geçindirebilmelisin. Bir iş bulabilmeli ve para kazanabileceğin becerilere sahip olabilmelisin. İş, eğitiminin ayrılmaz bir parçasıdır. Sana işbirliğini, alçakgönüllüğü, sevecenliği ve becerikli olmayı öğretir. Bunun için sıkı çalış Saihung, sıkı çalış."

Çalışmak Saihung için sıkıcıydı fakat klasik eserleri ve ahlak anlayışını öğrenmek onun için çok daha sıkıcıydı. Okula, rahiplerin sıkı denetimleri altındaki beşyüz kadar çocukla birlikte gidiyordu. Ders başlangıcı çanın çalmasıyla bildiriliyordu. O anda, her çocuk hızla sınıfa girmeli, Üç Krallık Dönemi'nin Taocu stratejisti olan Kong Ming'in heykeli önünde eğildikten sonra yerde bağdaş kurarak oturmuş çocuk sıraları arasında yerini almalıydı. Çocukların konuşmaları, hatta tam karşılan hariç başka herhangi bir yöne bakmalan

yasaktı. Öğretmenler platformlar üzerinde otururlar ve okuma, yazma, tarih, coğrafya, klasik eserler ve ahlak ile geçen sıkıcı saatlerde dikkatin tam anlamıyla verilmesini isterlerdi.

Klasikler ve eski Taocu metinler eğitim programının merkezini oluşturuyordu. Saihung'un her gün okuduğu, kopyasını çıkardığı, ezberlediği ve üzerinde tartıştığı Konfüçyüsçü metinler Dört Kitap ve Beş Klasik'ti. *"San Odanın Yeşim Klasiği"* gibi Taocu kitaplar da, Taoculuğun kuramsal temelini açıklamaktaydılar. Konfüçyüsçülük ve Taoculuk arasındaki görüş ayrılıklarının hiçbirine inanmayan rahipler, her iki ekolün de klasikleri üzerinde tam bir ustalığa sahip olunmasını istiyorlar ve anafikir olarak da ahlak üzerinde duruyorlardı.

Ahlak hocası bir gün konuşması sırasında, "Yalan söylemeyin," demişti. "Neden yalan söyleyesiniz ki? Bilgeler; 'Kimseyi yanıltma, bırak başkaları seni yanıltsın,' demişlerdir. Örnek olarak şunu alalım:

"Düşünün ki, gece vakti Huashan'da yürüyorsunuz. Bir feneriniz var, fakat yolunu kaybetmiş bir çocuğa rastlıyorsunuz ve onun feneri yok. Sırf yaramazlık olsun diye onu yanlış bir yola gönderiyorsunuz. Çocuk da, bir uçurumdan aşağı düşüyor ve siz yalan söylediğiniz için ölüyor.

"Aklınızdan kötülük geçirmezseniz, yanlış bir şey de yapmazsınız. İnsanlar kendilerini arzularına bırakıp yoldan çıktıkları için yanlış şeyler yaparlar. Fakat, bizi yoldan çıkaran bu arzuları düşünmezsek, bunların aklımıza gelmesine bile izin vermezsek, istemeden de olsa boyun eğeceğimiz bir şeyle karşılaşmayız."

Söylemesi kolay, diye düşündü Saihung. Eğer içinde yoldan çıkarıcı bir istek doğarsa onu yok saymak hiç de kolay olmuyordu. Aklına, geçmişte evinde, öğretmeninin saçlarını bağladığı zamanlar gelmişti...

Öğretmeni, "Saihung!" diye gürledi. "Yine aklından kötü düşünceler mi geçiyor?"

Ahlak öğretileri sınıfın sınırlarının dışında da devam ediyordu. Tapınak, kendi içine kapalı, günde yirmidört saat süren bir sistemdi. Kelimenin tam anlamıyla, kişiyi yoldan çıkarıcı isteklere izin verilmiyordu. Dıştan gelen hiçbir etki rahipleri yalanlayıp onlara karşı gelemiyordu ve onlar da mükemmel kavrama yetenekleri ve ruhsal becerileri sayesinde sadece çocukları doğru şekilde yetiştirmek üzerinde yoğunlaşmışlardı. Genellikle örnekler vererek ve ikna yoluyla öğretmeyi seçiyorlardı, fakat yalancıları, hilecileri, hırsızlan ve kabadayıları döverek hatta bazen de kovarak cezalandırmaktan geri durmuyorlardı.

Böylesi sıkı bir gözetim ve özenli eğitim standardı, çoğu öğrenciyi akıllı ve zamanından önce gelişmiş gençler haline getiriyordu. Saihung da sahip olduğu yetenekler sayesinde çabucak kendini göstermişti. Bunun üzerine, Büyük Usta, Saihung ile yaptığı konuşmalarda alçakgönüllük konusuna tekrar döndü.

"Ne kadar çok öğrenirsen, öğrendiklerini de başkaları ile o kadar çok paylaşmalısın," demişti Büyük Usta. "Bilgeliğin arttıkça, bencilliğin azalmalıdır. Deneyimlerin ve beraberinde alçakgönüllüğün de derinleştikçe, bilginin en anlaşılmaz derinliklerini kavrayabilirsin. Eğer, en yüce olan ile karşılaştırdığında becerilerinin ne kadar küçük olduğunu görebilirsen asla kendini beğenmiş ve dargörüşlü biri olmazsın.

"Bilgini başkalarına yardım etmek için kullanmayı unutma, fakat karşılığında hiçbir şey bekleme. Emeklerin için asla bir ödül bekleme; çünkü bu bir günahtır.

"Sen her zaman kendin değildin ve hep kendin olarak kalmayacaksın. 'Sen' fiziksel bedeninsin. Sen, geçmiş yaşamlarındaki suçlarının cezası olan ya da geçmiş yaşamlarından tatmin olmadığın için çözülmesi gereken sorunlar ve ikilemler ile birlikte bu dünyaya geldin. İşte bu nedenle bu yaşamındaki tüm bu sorunlar ve engeller ile karşılaşmak zorundasın. Tüm dünyasal hedeflere olan bağımlılığını yok et, arzularını temizle ve bilgi için duyduğun açlığı doyur. Hiçbir deneyimi reddetme; tüm engellerin üstesinden gel. Böylece bu dünyayı tamamlanmış olarak terk edebilir ve daha yüksek bir düzeye geçebilirsin.

"Bu, kişinin *ming huan'mı,* yani kişinin karma'sını temizlemek diye adlandırılır. Bunu başarabilmek içinse, geleksinim duyduğun kadar uzun ve sağlıklı bir yaşam yaşamalısın. Sadece geçmiş yaşamlarında yaptığın her şeyin sonuçlarını temizlemek için değil aynı zamanda yeni zorluklar yaratmamak için de yaşadığından emin olmalısın. Doğru yöntem, kişinin bedenini arındırması, ruhsallığa girmesi ve hiçliğe dönmesidir. Buna, bedeni eğiterek başlanır."

"Da Shi," dedi Saihung, artık gelişme çağma girmiş bir öğrenci olarak ustasına bu şekilde hitap etmeye başlamıştı, "Siz neden burada kalıyorsunuz? Siz özgürlüğünüze kavuşmadınız mı?"

"Bazı ruhsal kişiler, geçmişteki eylemlerinden kurtuldukları anda bu dünyayı terk ederler. Fakat Taocular, bilgilerini korumaları ve sonraki kuşakların bunu başarmaları için onlara yardım etmeleri gerektiğine inanırlar."

"Yani buradan ayrılabilirsiniz?"

"Belki de ayrılamam," dedi Büyük Usta; bu sırada ciddi bir şeyi şaka yaparak söyleyen insanlar gibi gözlerini kısmıştı, "Belki sen benim lanetimsin."

Saihung kıpkırmızı olmuştu, "Gerçekten mi, Da Shi?"

Büyük Usta güldü ve yumuşakça Saihung'un sırtına vurdu. "Seni eğitiyorum çünkü bu benim görevim. Bu yaşamda bir hedefim var. Ancak bunu başardıktan sonra gideceğim."

"Benim de bir görevim var mı?"

"Elbette var."

"Peki bu nedir?"

Büyük Usta keyifle kahkaha attı. "Acele etme. Henüz bunu bilemezsin. Eğer bulmak istiyorsan, en başından başlaman gerekir."

Onbir:

VVudangshan

SAİHUNG, İLK GENÇLİK YILLARINDA, savaş sanatçılarından eğitim almak için pek çok seyahate çıktı. Ustası, "Bu insanlar kimsenin bilmediği şeyleri biliyorlar," diyordu. "Bunlar dövüşte uzmanlaşmış kişilerdir, fakat başkaları onların seviyesine ulaşamadan ölmekteler. Gidip onlarla çalışmalısın. Savaş sanatları, hem ruhsallığını hem de dövüşme yeteneğini geliştirecektir."

Hem Büyük Usta'nın hem de Guan Jiuyin'in; savaşçıların dünyasında çok ünlü olan ve çok saygı duyulan bu iki insanın adı, Saihung'un pek çok büyük usta ile çalışmasını sağlamıştı. Savaş sanatları onu çok heyecanlandırıyor, fazlasıyla ilgisini çekiyordu; hatta onun için Taoculuktan bile daha önemli bir duruma gelmişti ve sık sık bölgesel turnuvalara katılıyordu. Aldığı özel derslerde ve katıldığı sınıflarda, dövüş eğitmenleri onu dikkatle yönlendiriyorlardı. Seyahat ettiği önemli yerlerden biri de, Çin'de Taocu savaş sanatlarının merkezi olan Wudangshan'dı.

VVudangshan, Taoculuğun, Kutup Yıldızı mezhebinin kutsal dağıydı; bu merkezin özelliği, içsel simya ile karışmış savaş sanatlarıydı. Yüzyıllar boyunca, burayı oluşturan yetmişiki tepeden, aralarında ondördüncü yüzyılda T'ai Chi Ch'uan'ı yaratan Chang San Feng ve Shaolin'in intikam tanrıçası Bai Mei'nin de bulunduğu büyük savaşçı ve ruhsal insanlar çıkmıştı. Wudang'daki stiller son derece etkiliydi, Saihung dört usta eğitmenden ders alıyordu.

Bu dört usta, rahip değil, Wudangshan'a çekilmiş eski savaşçılardı. Ruhsal kurtuluşun peşinde, savaşçıların dünyasında düşmanlarını öldürerek geçirdikleri yıllardan pişman olarak Taoculuğu öğrenmek amacıyla bu dağa gelmişlerdi. Taocu rahiplerin onlara gösterdikleri merhamete karşılık olarak da Demir Luohan, Turna Kuşu, Maymun ve Yılan ustalar sanatlarını buradaki öğrencilere öğretiyorlardı.

Demir Luohan Usta, kırklı yaşlarındaydı, çok usta ve başarılı bir savaşçıydı. Shaolin geleneğinden geliyordu. Çok gelişkin kaslara ve idealist bir yaratılışa sahipti. Kendisini kahraman bir şövalye ile özdeşleştirdiği için, şövalyeliğin mükemmel bir örneği gibiydi ve her zaman zayıfın haklarını korurdu. Çoğu savaş sanatçısı sadece öldürmekle ilgilendikleri için onu küçük görürlerdi; çünkü onlar idealist ya da merhametli değillerdi. Fakat Demir Luohan Usta, ilkelerine bağlıydı ve öğrencilerine dövüş sistemini olduğu kadar kahramanlara özgü yüksek amaçları da öğretmeye çalışıyordu.

Demir Luohan sistemi kas gücü üzerinde dururdu ve birkaç stilden oluşuyordu: Yaylanan Bacak stili, Uzun Yumruk, Demir Tel Yumruğu ve Onsekiz Luohan Yumruğu. Usta, tüm bedenin tıpkı demir kadar sert ve sağlam olması gerektiğini düşünüyordu ve eğitimin en önemli bölümü kollar üzerine odaklanıyordu. Kollar ya da "el köprüleri" güçlendirilmedikçe, bloklar etkisiz, kavramalar zayıf olur ve yumruk güçlü olmazdı. El köprülerini çalıştırmak ise işkence gibi bir şeydi. Saihung iki sandalye arasına sadece başı ve topukları sandalyeler üzerinde olacak şekilde uzanıyordu ve bileklerine giderek ağırlıkları arttırılan kum torbalan asılıyordu. Aynca, güçlü zıplamalar, esnetme, sert bloklar ve güçlü yumruklarla dolu egzersizler yapmak- zorundaydı. Demir Luohan Usta yalnızca her gün yapılan bu yorucu çalışmalar sayesinde öğrencilerinin yeterli güvene ulaşabileceklerini düşünüyordu.

Turna Kuşu Usta, ellili yaşlarında ince yapılı bir adamdı. Uzun yüzü ve sivri çenesi, çevresine merakla bakan iki gözü çevreliyordu; göz bebekleri ise neredeyse göz aklarını göstermeyecek kadar büyüktüler. İnce, siyah saçlarını at kuyruğu yapardı. Kollan tıpkı bitki saplan gibiydi ve bir turna kuşu gibi, uzun adımlarla ayak uçlarını dışa doğru çevirerek ve kesik kesik yürürdü.

Beyaz Turna Kuşu stili eh'i'yi ve duruşu yoğun olarak kullanırdı. Denge ve enerji dolaşımı esastı. Demir Luohan Usta, kas gücü üzerinde durmasına karşın, Turna Kuşu Usta aynı etkiyi yaratmak için öğrencilerinin organlannı ch'i
n8 ile doldurmalarını istiyordu. Dediğine göre, bunu başarabilen kişinin bir dövüşü kazanmak için sadece duruşuna güvenmesi yeterliydi.

Usta, bu konuyu, dövüş derslerinde sayısız kereler kanıtlamıştı. Saihung, Luohan eğitimine güvenerek öne çıkmıştı. Fakat ustasına hiç vuramaması onu düşkırıklığına uğratmıştı. Usta, kuşların yaptıklarına benzeyen zarif hareketlerle yaptığı saldırılan sadece savuşturmuş fakat hiç blok almamıştı. Bazen, uçan bir turna kuşuna benziyor ve bazen de tek bacak üstünde yaptığı duruşlarla Saihung'dan sıyrılıyordu.

"Tüm kuşlar gibi, turna kuşu da gururlu ve kibirlidir," demişti usta. "Poz verir. Gösteriş yapar. Bu stilin özelliği de budur. Rakibiniz saldınr fakat siz sadece en iyi duruşu almakla ilgilenirsiniz. Bırakın rakibiniz saldırsın. Tek yapmanız gereken aldığınız duruş çerçevesinde hareket etmektir. Eğer rakibinizin kolları sizin kanatlarınız içinde hapsoluyorlarsa, eğer 'gaganız' ona vuruyorsa, bunun kaynağı aldığınız duruştur, daha önceden tasarlanmış bir güç değil."

Turna Kuşu Usta, mahvedici saldırılarını da gösterdi. En çok sevdiği Turna Yumruğu idi. Bu, baş ve işaret parmaklan-

nin bir gaga gibi beraberce ileriyi gösterdiği bir şekildi. Vuruş karmaşıktı. Gücün tamamı, vuruşun etkisini arttırmak için küçük bir noktaya yönlendiriliyordu. Saldırılar hiç beklenmedik açılardan, sersemletici kancalar ve zigzag vuruşlar olarak seri halde geliyordu. Turna Kuşu Usta, aniden yön değiştirebiliyor ve Saihung'un savunmasını gözler, kulaklar, boğaz ya da baskı noktalarında delmeyi her zaman başarıyordu.

Maymun Usta bir soytarıydı. Seyrek olarak ciddiydi, sürekli olarak gülüyor ve gevezelik ediyordu. Güneşin yere nadiren ulaştığı küçük bir koruda çamurla sıvalı bir kulübede yaşıyor ve tıpkı yalnız bir maymuna benziyordu. Kısa, güdük bacakları, garip bir şekilde uzun, yanlardan sarkan kollan ve kısa kesilmiş saçları nedeniyle daha da geniş görünen hoş, yuvarlak bir yüzü vardı. Öğrencileri ile şakalaşmayı seviyordu ve onlara eğlendirmek için düzinelerce takla atıp maymun taklidi yapıyordu.

uç

Maymun stili, akrobasi, ch'i kung, gevşek bir beden, konsantre olmuş bir zihin ve beden gücünü gerektiriyordu. Esneklik muhteşemdi ve Maymun Usta, rahatlamanın sadece, maymun boksunda gerekli olan bedensel ve zihinsel durumlar için değil ruhsallık için de zorunlu olduğuna inanıyordu. Bunu maymunları örnek vererek açıklamıştı.

"Kendinize bir bakın Taocu çocuklar," diye kıkırdadı. "Bir gün büyüyüp rahip olacak, uzun süreler boyunca meditasyon yapacaksınız. Fakat maymunlar bu konuda sizden üstünler. Onlar zaten meditasyonu bilirler.

"Eğer ormanda sessizce ilerlerseniz, bir kaynağın kenannda oturarak sadece suya bakan bir maymuna rastlayabilirsiniz. Kıpırdamaz, hiçbir şey yapmaz. Sadece oturur. Tam bir sakinlik içindedir. Sadece düşünür, ona bunu öğretmesi için bir Taocuya gereksinimi yoktur.

"Ya da yüksek bir ağacın tepesinde tünemiş, kendini tamamen kaybetmiş bir maymun görebilirsiniz. Yerden onlarca metre yüksekte olsa da yere düşmez çünkü zihni tam anlamıyla tek bir noktaya yoğunlaşmıştır. Bir de kendinize bakın arkadaşlar. Niçin doğru bir şekilde durmakta bu kadar zorlanıyorsunuz?

"Maymun tamamen gevşemiştir. Korkusuzdur çünkü aklının onu üstün yaptığını bilir. Maymun strateji bilir, içgüdüsel olarak, 'Düşmanımdan sonra hareket ederim ama ondan önce varırım,' deyişini kavramıştır. Bir maymuna saldırdığınızda, uzağa yuvarlanır, sizi izleyebildiği bir duruş alır. Bir sonraki hareketinize dek orada saatlerce ya da günlerce kalabilir. Onu korunmasız yakalayamazsınız. Hareket ettiğiniz anda, o sizin tahmin ettiğinizden daha hızlı tepki verir."

Maymun stilindeki vuruşlar benzersiz ve çeşitliydi; bunların içinde çift eklemli vuruşlar, ısırığa benzer çimdikler, tokatlar, gözlere, burun deliklerine ya da dudaklara saldıran kavisli parmaklar ve bedenin her yerine yapılan başıboş vuruşlar vardı. Saihung, bacaklar çarpıtılarak yapılan yürüyüşler ve sıçramalar gibi alışılmadık maymun hareketlerini de öğrendi; çünkü hocası şöyle derdi: "Bir maymun doğru düzgün duramaz, hep hareket eder. Siz de bu hareketliliği dövüşürken kullanmalısınız."

Maymun Usta ile dövüşmek hem eğlenceli hem de korkutucuydu. Her karşılaşmanın başında, anlamsızca oradan oraya sıçrar, Saihung'un ona vurmasını sağlamak için onunla alay ederdi. Tencereye benzer başı da dahil olmak üzere bedeninin her yerine darbe alabilme becerisi vardı. Saihung kendini kaybederek yumruklar atar ve her seferinde ustası komik bir şekilde başmı aşağı yukarı hareket ettirirdi. Ustası karşılık vermeye karar verdiğinde ise Saihung gerçek korkuyu tanır ve hep uzağa kaçardı. Fakat hocası onu aman vermeden

izler, bir maymun sıçrayışı yaparak birdenbire üstüne atılır, Saihung'a acının sadece ustaya etki etmediğini gösterirdi.

Saihung'un, Wudangshan'daki dördüncü hocası, soğuk, kötü bir adam olan Yılan Ustaydı. Başkalarından saygı ya da sıcak bir duygu istemezdi. Tek istediği korkulmaktı ve tüm diğer ustalar da ondan uzak dururlardı. Tıpkı bir mezar taşı gibi düz ve büyük, uzun boylu, her zaman gölgede duran, bir sürüngenin soğuk ve kötü bakışlarıyla etrafı süzen, sadece soğuk yiyecekler yiyen Yılan Usta korkutucu bir kişiydi.

Tüm hocaları arasında Saihung ondan gerçekten korkuyordu. Yılan Usta, dövüş sırasında acımasızdı ve konuşmak için o mezar sessizliğini bozduğunda bunun nedeni sadece kısa, kesin bir ifadede bulunmak oluyordu. Görünüşte öğrencilerinin hatalarını düzeltiyordu, fakat gerçekte onları kişiliklerinin en zayıf yerlerinden yakalıyordu.

Yılan Usta'nin en çok kullandığı saldırı, açık elle ve parmak uçları ile yaptığı vuruştu. Demir Luohan yumruk atıyor, Turna Kuşu gagalıyor ve Maymun pençe atıyordu; Yılan ise deliyordu. Yılan Usta, bu vuruşun gücünü, Saihung ve sınıfın geri kalanına tek bir söz söylemeden bir kasap dükkanına götürüp, ellerini hiç durmadan bir bifteğin yüzeyine saplayarak kanıtlamıştı.

Yılan Usta, "Delme gücüne sahip olmak için, bir otun yaprağı gibi eğilip bükülebilen içsel bir enerjiye sahip olmanız gerekir," diye anlatmaya başladı. "Ot ya da çimen, rüzgarla birlikte eğilir. Bir fırtına bile onu kökünden sökemez. Yumuşaktır fakat yine de elinizi kesebilir. Aradığınız eğilip bükülebilen enerji de işte budur. Rakibiniz size neyle vurursa vursun, darbeyi kabullenin, yanından kayın, onun saldırısına yol verin. Rakibin darbesi en son noktasına varana dek onun enerjisini emin, sonra en zayıf olduğu o anda, hiç acımadan karşı saldırıyı yapın."

Saihung'u ona saldırmaya davet ettiğinde ustanın gözleri parlıyordu. Saldırıyı sanki bedeninde hiç kemik yokmuşçasına müthiş bir esneklikle savuşturdu. Saihung, onu yakalayıp kilit yapmayı denedi ama ustanın kolu tıpkı bir kauçuk gibiydi. Yılan Usta, sadistçe bir zevkle karşı saldırısını yaptı, kolları Saihung'un başının çevresine dolandı ve bir darbe sağanağı Saihung'un tüm bedeninde parmak uçlarının yarattığı çürük izleri bıraktı.

"Savunman çok açık," diye belirtti Yılan Usta alay edercesine. Saihung'un, acıyan yerlerini ovduğunu görmüştü. "Eğer sana vurmasaydım, bunu hatırlamayacaktın. Böylece, bedenin acıyı hisseder ve sen de hassas noktalarını korumayı asla unutmazsın."

Yılan sisteminin en önemli stratejisi yaşamsal noktalara vurmaktı. Bu noktalara yapılan vuruşlar iç organları sakatlayıp, zarar verebilir hatta insanı öldürebilirdi. Saihung, aylar boyunca her gün parmak ucunda sınav çalıştı ve sert kum torbalarına parmak uçlarıyla yüzlerce vuruş yaptı. Yılan Usta, ancak parmaklar rakibin bedenine 2,5-3 cm. kadar sokulabilirse doğru etkinin sağlanabileceğini söylüyordu.

"Bir yılan çeşitli şekillerde öldürür," diyordu usta. "Isırır, boğar ve yaşamsal noktalara vurur. Yılan, kurbanını halkalarının arasında sıkıştırır, hayvan kurtulmaya çabaladıkça da yılanın kuyruğu hayvanın yaşamsal noktalarına vurur. Bizim sanatımız da bunu izleyerek türetilmiştir.

"Bu vuruş sadece fiziksel değil aynı zamanda içseldir. Zihin, hedefinize vurduğunuz sırada enerjiyi parmak uçlarına gönderir. Tam ve kesin olarak doğru yere vurulmalıdır." Usta, bunları söyledikten sonra hafifçe Saihung'a vurduğunda Saihung ümitsizce hava almak için çabalamaya başladı. Usta, birkaç dakika boyunca sınıfın, onun bu çabalamasını iz-

lemesine izin verdi, sonra masaj yaparak ve sırtına vurarak Saihung'u bu durumdan kurtardı.

"Benim sistemim bu," dedi. "Tam bir egemenlik kurmaya adanmıştır."

Edindiği büyük savaşçı beceriler ile ateşli yaratılışı birleştiğinde Saihung'u kavgacı biri yapmıştı. Fakat onu sürekli gözleyen Taocu ustaları kendisine hep alçakgönüllü olmasını hatırlatıyorlardı. Yaz sonunda o ve sınıfın geri kalanı Wudangshan'ı terk edip Huashan'a geri dönüş yoluna koyuldular, yolda bir çayevinde mola verdiler. Onlara eşlik eden rahip şu Taocu bakış açısını açıklamıştı:

"Savaş sanatlarını öğrenmek, kendinizi korumayı öğrenmek demektir, kendini beğenmek değil. Kendinize duyduğunuz güven sizi dünyadaki en sabırlı, en alçakgönüllü insan yapmalıdır. Eğer tekniklerinizi güçlüyse ve kendinizden eminseniz, herhangi birinin yaptığı bir şeyin sizin için bir anlamı kalmaz. Başkalarının sizi rahatsız etmesi olanaksızdır, çünkü onların size zarar veremeyeceklerini bilirsiniz. Dövüşebileceğinizi bilseniz bile bu beceriyi kullanmamalısınız. Şiddetten uzak durmalısınız.

"Tehlikeli olan dövüşçü değil, güçsüz olan kişidir. Güçsüz kişi, kendinden emin olmadığı için sürekli olarak kendini kanıtlamaya çalışır. Zayıflığı ve cahilliği onu kibirli yapar."

Bu sırada, çayevindekilerden biri, "Hey şu Taocu çocuklara bak!" diye bağırdı.

Adamın arkadaşı da, "Şimdiye dek hiçbir kadını tanımamış çocuklar!" diyerek güldü.

Saihung'un kafası anında atmıştı. Rahip ise, adamlara bakıp sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Bir çatışmadan uzaklaşmak, kişiyi daha üstün yapar," diye sözlerine devam etti rahip. "Savaş sanatları sizlere, öldürmeniz, kendiniz için zafer kazanmanız ya da dininizi yüceltmeniz için öğretilmedi. Bunun amacı kendinizi disipline sokmak ve korumaktır."

Az önceki adam, "Yani bunları hepsi de bakir mi?" diye bağırdı arkadaşına.

"Öyle olmak," diye yanıtladı öteki. "Belki de bunların hayaları bile yoktur! Hey! Hey! Küçük Taocular, sizin hayalarınız var mı?"

"Hayaları olsa bile, eminim ki kayısı çekirdeğinden bile küçüktür!"

"Sence hiç kadın görmüşler midir? Bir kadının neye benzediğini biliyorlar mıdır?"

"Hah! Bence bir kadınla ne yapılacağını bile bilmiyorlardır!"

Saihung hazırdı. Kasları dövüşmek için gerilmişti. Tek bir işaret vermesi için rahibe bakıyordu. Rahip ise, sadece tembelce dönüp, gülen bu iki adama nazik bakışlarla gözlerini dikti.

Rahibin sabit fakat saldırganlıktan uzak bakışları altında kalan iki adam utanç duyarak sustular. Birkaç dakika süren bir sessizlikten sonra, rahip sınıfa kalkmalarını işaret etti.

"Cahilliklerini gösteren insanlarla karşılaşmak dövüşe davet çıktığı anlamına gelmez. Eğer becerilerinizi hatırlayabikrseniz, onların ne kadar zavallı olduğunu da anlarsınız. Onlardan nefret etmek yerine, onlara karşı sevecenlik hissedersiniz."

Oniki:

Büyük Usta Saihung'a Meydan Okuyor

H5

SAİHUNG DAHA ONBEŞ YAŞINA ulaşmadan güçlü bir dövüşçü olmuştu. Ustalarının onu soktukları bölgesel şampiyonalarda yaptığı maçları hep kazanıyordu. Tüm ülke boyunca yaptığı geziler onu yakışıklı, yağsız, gelişkin kaslı, dikkat çekici biri haline getirmişti. Geniş bir yüzü, yumuşak bir cildi ve Huashan'a ilk geldiğinden beri kesilmeyen uzun, örülü saçları vardı. Gururlu bir genç olmuştu, meydan okumalarında ise atılgan ve pervasızdı.

Bir kasabadan geçerken, meydanda Beyaz Turna Kuşu Topluluğu'nun geldiğini ilan eden bir kağıt gördü. Büyük harflerle şöyle yazıyordu:

BEYAZ TURNA KUŞU: GÖĞÜN ALTINDA
BİZLER İLK SIRADAYIZ VE BİZ BURADAYSAK
İKİNCİLİK DİYE BİR YER YOKTUR.

Saihung bu notun altına hemen "Ben burada olduğum sürece siz ikincisiniz," yazdı.

Ertesi gün, Beyaz Turna Kuşu Topluluğu şu notu bırakmıştı, "Eğer cesaretin varsa yarın burada olursun."

Saihung da, "Olacağım," diye yazdı.

Süslü ipek elbiseler içindeki beş genç adam ertesi gün oradaydılar. Saihung da sade gri Taocu giysileriyle belirdi.

"Ne? Sen mi? Sen daha bir çocuksun?" diye bağırdı, topluluğun yirmisekiz yaşındaki lideri. "Bu kadar yüksekten atacak kadar aptalsın demek. Üstelik sen bir Taocusun. Ben bir rahiple dövüşemem."

Saihung, "Ben rahip değilim," diye yanıtladı. "Ben gezgin bir şifalı ot toplayıcısı ve savaş sanatçısıyım."

"Hey çocuk! Sen ayakta uyuyorsun, ben senden daha fazla şey biliyorum!"

"Hah! Sadece rüyalarında benden daha fazlasmı bilirsin!"

"Sözlerine dikkat et!" diye kükredi uzun boylu lider.

Saihung oralı bile olmadı, "Kaç kişi saldıracak?" diye sordu umursamazca. "Sadece kaç kişinin cenazesini kaldıracağımı bilmek istediğim için soruyorum."

"Bu kadar kendini beğenme. Seninle sadece ben dövüşeceğim. Bana nereden geldiğini söyle, küçük Taocu, böylece kokuşmuş cesedini nereye göndereceğimizi de biliriz!"

"Buna gerek yok. Eğer erkeksen, dövüş!"

Turna Kuşu Topluluğu'nun dövüşçüsü ileri atıldı. Saihung ise sakindi, ch'i'sini topluyordu. Turna Kuşu dövüşçüsü tam önüne geldiğinde Saihung kendini yere attı ve rakibinin tam kasıklarına bir tekme çıkardı. Diğer ayağıyla da Turna Kuşu dövüşçüsünün ayak bileğine çengel atıp onu çelmeledi.

Saihung sıçrayarak tüm ağırlığıyla adamın karnına bindi. Sonra, Turna Kuşu dövüşçüsünü yüz üstü çevirdi ve dövüşçünün bacağını kurbağa bacağı pozisyonunda ayırarak kalça kaslarını yırttı.

Saihung, kasılarak uzaklaşırken, "Ben size dememiş miydim?" diye alay ediyordu. Kendini zafer kazanmış bir komutan gibi hissediyordu; becerilerinin üstünlüğü onu çok mutlu etmişti.

Artık Huashan'a dönme zamanı gelmişti, fakat Saihung buna hiç de istekli değildi. Dış dünyanın zevkleri çok hoşuna gitmişti. Ailesinin zenginliği ve prestijinin tadını çıkarıyordu; güzel giysiler, zengin çevre ve nehir balıklarından, kaz etinden ve ayı pençelerinden oluşan ziyafetler çok hoşuna gitmişti. Sürekli olarak, kazandığı zaferlerin tadını çıkarıyor, bir dövüşçünün kazanacağı şan ve şöhrete özeniyordu. Buna karşılık Huashan'daki tutumlu yaşam, oradaki kesin disiplin ve her şeyden vazgeçerek sürdürülen yaşantı ona dayanılmaz görünüyordu. Fakat dönmeye söz vermişti. Saihung iç geçirerek tırmanmaya başladı.

Büyük Usta, Saihung dağa ulaşır ulaşmaz öğrencisini yanına çağırttı.

"Çok yetenekli olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Saihung, kendinden emin bir şekilde başıyla onayladı.

"Değilsin. Sadece şanslıydın. Eğer iyi olmak istiyorsan meditasyon yapmaksın. İç sistemin mükemmel olmalı. Gücün kaynağı içtedir; içteki derinliklere inmeli ve gelişebilmek için kendini tam anlamıyla kullanmalısın."

"Turnuvalar ve özel dövüşler kazandım."

"Eğer çalışmalarından önce meditasyon yaparsan daha iyi olabilirsin. Bu, inanılmaz bir enerjiyi serbest bırakacaktır."

"İçsel savaş sanatlarını biliyorum. Dövüşebilirim."

"Fakat, meditasyonun derinliklerine henüz inmedin ve ruhsallık, dövüşten daha önemlidir."

"Belki de bununla ilgilenmiyorum. Dışarıda büyük bir eğlence var. Seyahatlerim sırasında, Pekin Operası'nı gördüm, bir sirke katıldım ve pek çok dövüşçüden eğitim aldım. Eğer gezgin bir Taocu olmasaydım bunların hiçbirini yapamazdım. Kutsal bir düzenin üyeleri savaş sanatlarının en yüksek kısımlarını öğrenemezler. Ben, en üst düzey teknikleri bile öğrenmek istiyorum ve bunu burada, dağlarda yapamam."

Büyük Usta umursamaz bir tavırla, "Ustalığının bu kadar büyük olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet, öyle."

"Öyleyse, benimle dövüş. Eğer kazanırsan seni pek çok usta ile tanıştırırım. Savaşçıların dünyasına girmekte özgür kalırsın. Fakat kaybedersen, tekrar eğitimine geri dönersin. Anlaştık mı?"

Saihung, ustasına baktı. Dağ sıralarına tepeden bakan bir terasın üzerinde dururlarken, dünyanın zirvesinde yalnız gibi görünüyorlardı. Saihung, kendi kendine, sadece böylesine herkesten ayrı ve ciddi bir yaşantı süren bu münzevî ile konuşmak için niçin tüm bu yolu tırmandığını soruyordu. Aşağıdaki hayat çok daha iyi görünüyordu, yıllar süren eğitime karşın Büyük Usta da tıpkı herhangi bir yaşlı adam gibi görünüyordu. Saihung, ustasının ağırlığını tartmaya çalıştı. Ustasından daha ağır olduğunu biliyordu.

"Kabul ediyorum," dedi kendinden emin bir gülümseme ile.

"Pekala," dedi Büyük Usta. "Dövüş!"

Saihung aniden bir kasırga gibi güçlü ve kesin darbelerle çok hızlı bir saldırıya başladı, çoğu insan, refleksleri daha yavaş olduğu için bu darbelerden kaçamazdı. Fakat Büyük Usta, sadece sakince Saihung ilerlemeden önce geri çekildi. Saihung'un turnuvalardaki pek çok dövüşte geliştirdiği tüm dövüş tekniklerini denemesine izin verdi, fakat tek bir vuruşu bile Büyük Usta'nın giysilerine dokunamadı.

Saihung öfkelenmişti, tüm kuvvetini toplayarak ustasına saldırdı. Büyük Usta zarif bir şekilde kendini Saihung'un omuzları üzerinden aşırttı. Saihung dönerek vurmaya kalktı, fakat yüzüne kamçı gibi hızla inen bir darbe aldı. Bir an sonra, yıkıcı bir şamar başını döndürdü. Bu, Büyük Usta'nın giysisinin koluydu.

Şimdi, denetim ustasının eline geçmişti, Saihung onun fırıldak gibi dönen kollan karşısında çılgınca geriliyordu. Ardı ardına gelen darbelere karşı yaptığı blokların arasından, Büyük Usta'nın ona vahşice bakan gözlerini görebiliyordu. Kısa süre içinde kolları uyuşmuştu. Sonunda savunması düştü ve ustası, avuç ile yaptığı bir vuruşla Saihung'u terastan aşağı uçurdu.

Saihung şaşkınlık içinde taş zeminde yatıyordu. Büyük Usta yanına geldi. Yüzünde yine nazik ve gülümseyen bir ifade vardı. Saihung'un kalkmasına yardım ederken, ona güven vermek için sırtına hafifçe vurdu.

"Kaybettin," dedi Büyük Usta yumuşakça. "Kaybettin, çünkü yeterince konsantrasyonun yok. Ben kazandım çünkü benim konsantrasyonum tam. Meditasyon yapmadan gerçek bir konsantrasyonu sağlamak olanaksızdır. "

Saihung ayağa kalktı ve nefesini tuttu.

"Ben yine de gezgin bir Taocu olmak istiyorum. Kendinize bir bakın. Evet, siz kutsal bir insansınız. Fakat bu size ne kazandırıyor? Yoksulluk çekiyorsunuz. Kimsenin olmadığı dağ zirvelerindeki nemli odalarda yaşıyorsunuz. Siz hiç kimsesiniz. Başarılı mısınız? Tanrılar sizi dinliyorlar mı? Cennete gidecek misiniz? Cennetin gerçekten varolduğunu nereden biliyorsunuz ki?"

Büyük Usta, "Tanrıları ve cenneti ancak bu dünyada ustalaşarak görebilirsin," diye yanıtladı sabırla. "Sonra da öbür dünyayı görebilirsin."

no "Eğer cenneti görebilseydim, inanacağımı itiraf ediyorum, fakat cennete nasıl gidebilirim? Gökten düşmez miyim?"

Büyük Usta, "Düşen bedenin olmaz," diyerek güldü. "Ruhun cennete dek gider ve geri döner. Yol böyledir."

"Ruhum mu? Ruh, bedenden ayrılabilir mi?"

"Ah, evet. Fakat duyularını denetim altına alman gerekir. Bu dünyanın bir yanılsama olduğunu anladığında, duyularını da denetim altına alabilir, bu dünyada ustalaşır ve bu seyahati yapabilirsin."

"Dünya bir yanılsama mı?"

"Evet. Hiçbir şey gerçek değil."

"Hiçbir şey gerçek değil sözüyle ne demek istiyorsunuz? Tabii ki bu dünya gerçek."

"Değil. Burası bir yanılsama. Sen de duyuların ve Beş Element üzerinde ustalaştığında bunun doğru olduğunu anlayacaksın."

"Size inanmıyorum. 'Duyular üzerinde ustalaşmak' ve 'bu dünyada ustalaşmak' nedir, nasıl bilebilirim?"

Büyük Usta, yumuşakça Saihung'a baktı. "İşte bu, bu dünya üzerinde ustalaşmaktır." Eliyle terasın üzerinde duran ve yanmayan bir tütsüyü gösterdi. Tütsü aniden yanmaya başladı. Sandal ağacı kokusu onlara dek ulaştı.

"Ve bu da öyle," dedi Büyük Usta.

İki metre ötedeki bir masanın üzerinde duran büyük bir pirinç çaydanlığı gösterdi. Çaydanlık havaya yükseldi ve havada yavaşça yüzerek başka bir masanın üstüne indi. Saihung hayretler içinde kalmıştı.

"Beş Element üzerinde ustalaşırsan diğer dünyayı da görebilirsin. Fakat bunu başarabilmek için çalışman gerekir. Bunu düşün. Bir karar ver. Bazı şeylerde başarılı olmak için çalışmaya gençlikte başlamak gerekir. Bir ağaç, bir tohumdan gelişir. Senin için buna inanmanın zor dolduğunu biliyorum. Henüz gençsin. Meyveyi görmedin. Ben de bu nedenle sana bunları gösterdim. Fakat bir şeye başlamadan kanıtların hepsini görmeyi isteyemezsin. Bazı konularda, körlemesine inanman gerekir. Tanrılar en yücedir. Onlar, öğrenmeni sağlayacaklardır.

"Meditasyon rasgele ve sadece kendi başına yaptığın bir şey değildir. Diğer disiplinler tarafından tamamlanır ve üzerinde ustalaşmak şarttır. Savaş sanatları kişide olağanüstü bir gücün ve meditasyon için gerekli ham enerjinin gelişmesini sağlar, fakat zihin, müzik, yazı yazma sanatı, resim ve derin düşünmeye hazırlanman için metafizik ile eğitilmelidir.

"Müzik, ruh ve tanrısal olan arasındaki doğrudan bağdır. Beden sanki boş bir kamış gibidir ve müzik onu tanrıların şarkısı ile doldurur. Müzik seni sakinleştirir, sinirlerini gevşetir, başka dünyalardan sözler söyler. Büyük bir karmaşanın ortasında bile müzik kalbine huzur getirebilir. Kimse müzik olmadan yaşayamaz. Bir enstrüman çalmayı öğrenmelisin, bunu sadece sesleri deneyimlemek için değil, be-

densel yararlarını kabul etmek için de yapmalısın. Örneğin, flüt çalmak, zihin ve ch'i'nin birlikte hareket etmeleri için onları eğitir ve parmak uçlarındaki enerji meridyenlerini uyarır. İster dinle, ister çal, müzik ruhunu arındırır. O barıştır, duygudur, ifadedir ve kutsal olanın sesidir.

"Yazı yazma sanatı sakinleştirici ve birleştiricidir. Yazı yazdığın fırça, elinin bir uzantısıdır, fırçayı hareket ettirmek enerji meridyenlerini uyarır, iskelet sistemini harekete geçirir, sinirleri gevşetir, zihni sakinleştirir ve şiiri kavrama becerisini geliştirir. Bir şiiri kopya ederken, okurken fark edilmeyen, farklılıklar ve incelikler üzerinde düşünürsün. Şairlerin ve bilgelerin özgün niyetleri, onların fırça darbeleri tekrarlanarak kavranabilir. Yazı yazma sanatını, sana eski metinlerin de ne anlama geldiğini söyleyecektir. Yazı yazma eylemi seni sakin, nazik, mantıklı ve akıllı yapacaktır.

"Resim, bir sanatçının iç dünyasının ifadesi olabilir, fakat dış dünyayı doğrudan ruha aktarmak için de bir yöntemdir. İfade olarak sanat, güzelliğin çalışılmasıdır. Zihinden değil, kalpten gelir, sevecenliği ve neşeyi geliştirir, ruhunun derinlerindeki güzelliği besler.

"Güzellik, takdir etmenin belirtisidir. Ressam, doğanın güzelliklerine karşı duyduğu takdir hissini ifade eder ve aynı zamanda resim yoluyla doğal güzelliği içine emer. Gözün gördüğü doğrudan ruha gider. Bu anlamda, ruhsal diyagramlar da resimdirler ve kişiyi tanrısal olana götürebilir. Bu nedenle, hem doğayı hem de diğer sanatları kapsadığı için resim yapmak doğrudan kişiliği etkiler."

Saihung, felsefe, antropoloji, arkeoloji, astronomi, meteoroloji ve klasiklerden oluşan ağır bir programa ek olarak müzik, yazı yazma ve resim derslerine de katılmaya başladı. Tüm bu dersler, onun zihnini geliştirmek, disipline sokmak ve yaratılışını yumuşatmak için tasarlanmıştı. Büyük

usta da tılsım yazmak, ruhların çağırılması ve kehanet gibi metafizik sanatlar üzerine eğitim veriyordu. Bedensel eğitime ek olarak, sanat ve metafizik eğitimi de meditasyon için gerekli temeli oluşturuyorlardı.

Kehanet, Saihung'u Taocu kozmoloji ile tanıştırdı ve tanrıların sözlerini algılamanın yolunu öğretti. Büyük Usta, Saihung'un, görülmeyen ve duyulmayan bir şeye inanmaya karşı duyduğu isteksizliği anlıyordu. Taocu yanıt ise, ruhların ve tanrıların varlıklarını kanıtlamak amacıyla gözönünde canlandırma ve kehanet yoluyla onlarla doğrudan iletişime geçmekti. Yin ve yang'm birbirleriyle olan ilişkileri ve Pa Kua' şekillerinin değişimleri yoluyla evrensel kozmoloji ilkesini tanımlayan kutsal kitap I Ching", tüm kozmik durumları kapsayan altmışdört heksegramdan oluşuyordu. I Ching, Fu Hsi tarafından tasarlanmış ve daha erken bir döneme ait olan bir kehanet sisteminin de toparlanıp düzenlenmiş haliydi.

Fakat Saihung'u böylesine zor ve eski bir kutsal kitapla karşı karşıya bırakarak Büyük Usta çok akıllıca davranmıştı. Saihung'un kehaneti ve I Ching'in felsefesini daha doğrudan anlamasını istiyordu, bu nedenle de onu Yaşlı Kâhin'e götürdü.

Tıpkı eski günlerde olduğu gibi, usta ve öğrencisi beraberce dağlarda yürüdüler. Bu gezi sırasında Büyük Usta, Saihung'a, Kâhin'in hikayesini de anlattı.

' Pa Kua: I Ching'de kullanılan sekiz trigram. Bu trigramlann her birine, kişinin aile ilişkileri ve yaşadığı mekânın içindeki alanlarla ilgili birer özelliğe karşılık gelir. Pa Kua terimi, I Ching'in sekizgen biçimi için de kullanılır. Bu sekizgenden bir evi, araziyi, büroyu, odayı hatta bir masayı sekiz eşit parçaya ayırıp burada yaşayan kişileri etkileyen çevresel etkileri bulmakta yararlanılır.

*** 'Değişimler Kitabı. Erken Döneme ait mistik bir kehanet kitabıdır ve Çin düşünce sisteminin temelini oluşturur. Kehanet ya da kişiye yön göstermede kullanılır. I Ching'in trigramlarındaki -iki trigram birleşerek bir heksagram oluşturur- yazılar evrenin ve insanlığın süregiden bir akış içinde olduklarını belirtir.**

"Beşyüz yıl önce, Huashan'daki Taocular neredeyse ölmek üzere olan bir adama rastladılar. Kimse onun nereden geldiğini bilmiyordu, adam da geçmişi hakkında hiçbir şey söylememişti, özellikle Taoculuk ile bir ilgisi olmadığını söylüyordu. Hareket edemeyecek kadar zayıftı. Taocular onu dağın zirvesine çıkarıp sağlığına kavuşana dek bakmışlar.

"Adam iyileşmiş ve 'sanatını uygulamak' için bu yerde kalmak istediğini söylemiş. Bu sanatın ne olduğu ise en yaşlı Taocular için bile bir sırmış. Adam, yüksek bir uçurumun kenarındaki büyük bir selvi ağacının dibine oturmuş. Bir daha da asla kıpırdamamış.

"Taocular ona yemek ve su vermişler, fakat adam yemek yemeği tamamen kesmiş. Saçları uzayıp ağaçla birleşmiş, artık tüm besinini ağaçtan almaya başlamış.

"'Saçlarımı sakın kesmeyin, onlar benim yaşam kaynağım,' demişti. Fakat bir gün meraklı, genç bir rahip çömezi sürünerek arkadan yaklaşmış ve birkaç saç telini kesmiş, bunun üzerine adam, bu davetsiz konuğu büyü yaparak dondurmuş. Adam ağır bir biçimde hastalanmış ve ağaç kurumuş.

"Kâhin, 'Sen benim canımı almaya kalkıştın. Buna karşılık ben seninkini alacağım,' diyerek genci bir ağaca dönüştürmüş ve yüzyıllar boyunca, bir zamanlar bir gençken ağaca dönüşmüş olan o gövdeye saplanana dek saçları uzamaya devam etmiş. Dediklerine göre, orada bulunan ağaç, Yaşlı Kâhin'i koruyan bu gençmiş.

"Kâhin, tüm I Ching'i ezbere biliyormuş ve uygun heksagramları herhangi bir alet kullanmadan, transa girerek ve heksagramı doğrudan Pa Kua'yı bulan Fu Hsi'nin ruhundan alıyormuş."

Saihung ve ustası, bir patikadan yukarı tırmanmaya başladılar. Gerçekten de selvi ağacının önünde oturan biri vardı. Bu adamın karşısına geldiklerinde eğildiler.

Saihung, bu yaşlı adama baktı. Gözleri kapalı, cildi kuruydu, sakalı ise düzensiz ve kesilmemişti. Biri, adamm omuzlarına ve kucağına leopar derileri atmıştı, bu deriler onun solmuş ve yıpranmış giysilerini de örtüyordu. Elleri ve ayakları çıplaktı, uzun tırnakları kıvrılmıştı. Saihung, şaşkınlıkla Kâhin'in karmakarışık beyaz saçlarının ağacın gövdesi içinde kaybolduğunu fark etti.

Yaşlı Kâhin gözlerini açtı. Saihung bir.soru sordu. Kâhin bir dakika için gözlerini kapadı, sonra tekrar gözlerini açarak sözlü olarak heksagramlan ve değişimlerini açıkladı. Yaptıkları oluşumlara göre bir yorum yaptı.

Saihung daha sonra pek çok kereler buraya geldi. Yaşlı Kâhin ise, sadece Saihung'un geleceğini önceden bilmekle kalmıyor, aynı zamanda soracağı sorulan da biliyordu. Saihung ne zaman ona gitse, Yaşlı Kâhin'in yanıtı hazır oluyordu.

Sonunda Saihung, I Ching'i kendi basma da kullanmayı öğrendi; bu da ona Taocu felsefeyi günlük yaşamda kullanma deneyimi kazandırdı. I Ching, Saihung'un para atarak heksagramlan oluşturmasının ardından yanıtlan veriyordu. Üç adet madeni parayı bir kaplumbağa kabuğunun içine koyuyordu; bu, Fu Hsi'nin kehanette bulunmak için kullandığı özgün yöntemdi. Paralar düşene dek kabuğu sallıyordu. Paraların hangi yüzünün düştüğüne bağlı olarak belli bir çizgi ifade edilimiş oluyordu. Bu, Yin, Yang, Değişen Yin ya da Değişen Yang olabilirdi. Paraların altı kez atılmasıyla heksagram da oluşturuluyordu. Saihung, bu heksagrama göre I Ching'i okumalıydı, eğer değişen çizgiler varsa, bu değişimin yarattığı heksagrama da bakması gerekiyordu. Değişim, I Ching'in ana temasıydı, yaşamın nasıl değişeceği ise en önemli dersiydi. Eğitim ve çalışma sayesinde Saihung, I Ching'in bilgeliğini de öğrendi: değişim doğaldı, kabullenmek ve eyleme geçmek de önemliydi, eğer hastalıklı sonuçlardan kaçınılacaksa

tanrıların yerine getirilmesini istedikleri kişiyle ilgili bazı zorunluluklar vardı ve bir olay ne zaman zirve noktasına ulaşırsa kendiliğinden karşıtına doğru dönüşmeye başlıyordu.

Büyük usta, sonunda Saihung'u element meditasyonu ile tanıştırdı. Tüm eğitimlerde olduğu gibi, öğrenim, en basitten karmaşığa doğru giden ve Büyük Usta tarafından kesin olarak denetlenen aşamalar şeklinde ilerliyordu. Hiçbir şey şansa bırakılamazdı. Büyük Usta, yöntemi ona açıklıyor ve yaşayabilecekleri konusunda onu uyarıyordu. Saihung'un yaptığı meditasyonlarda her zaman başarılması gereken bir görev vardı ve Saihung bu süreç içinde tüm olan biteni bildirmek zorundaydı. Büyük Usta ise, bazen Saihung'un deneyimlediklerinin gerçek olduğunu onaylıyor, bazen de sanrı olduklarını söyleyip reddediyordu.

"Geleneğimizde, saf bir beden, açık enerji meridyenleri ve ch'i olmadan meditasyon yapmak olanaksızdır," demişti Büyük Usta. "Bunu sana çocukluğundan beri anlattık; ch'i olmadan ruh da olmaz. Bu eğitimi alan kişinin arınmış bir kişiliği olması gerekir. Yoksa ortaya bir canavar çıkabilir. Son olarak, eğitilen kişi, doğru kavramları sağlayan kozmolojiyi de bilmek zorundadır.

"Sen bu temelleri alarak meditasyona başladın. Üç tür meditasyon vardır; hareketli, ayakta ve oturarak yapılan meditasyon. Hsing I, Pa Kua, Ta'i ch'i ve Huado'nun Beş Hayvan Stili'ni öğrenerek hareketli meditasyonun nasıl olduğunu deneyimledin. Hareketli meditasyonda, dışsal enerji dinamiktir, fakat içsel enerji sakindir. Ayakta durarak yapılan meditasyonda, dışsal enerji sabittir, fakat içsel enerji hareket eder. İşte şimdi buna başlayacaksın."

Ayakta durarak yapılan meditasyon, özel el hareketleri ile karıştırılmış bir dizi sabit duruştu. Bedenin pozisyonu önemli bir etken olmasına karşm asıl güç zihindi. Ayakta durarak yapılan meditasyon, konsantrasyonu çok kesin bir titizlikle geliştiriyordu.

Saihung, meditasyonun sonunda, bir dizi dağıtıcı hareket yapıyordu. Bu, Taoculuğa özgü olan ve meditasyon sırasında toplanan enerjiyi dağıtan bir yöntemdi. Taocular, meditasyonun, kanı ve ch'i'yi çeşitli merkezlerde, özellikle de beyinde yoğunlaştırdığını düşünüyorlardı. Bu toplanma dağıtılmaz ve tüm beden tekrar nötr duruma getirilmezse, baş ağrıları, saçların dökülmesi, sinirlilik, akıl hastalıkları, kalpte sorunların çıkması ve kanama gibi sonuçlar doğabilirdi.

Bu felsefe, meditasyonun açıklanmasını tamamlıyordu. Buna göre meditasyon ancak uzun yıllar süren bir hazırlıktan ve mükemmel sağlık durumuna eriştikten sonra yapılması gereken bir etkinliktir. Meditasyon, bedende büyük bir gücü serbest bırakır ve kan dolaşımını hızlandırır. Beden güçlendirilmezse, yaşayacağı şoka dayanamaz. Bazen solunum o kadar yavaşlar ki, aniden duruverir. Ch'i kung eğitimi almayan bir uygulayıcı kolayca ölebilir.

Büyük Usta, Saihung'a "meydan okuduktan" bir yıl sonra. "Şimdi ne kadar değiştiğini görebiliyor musun?" demişti "Gördüğün gibi, meditasyon önceki eğitiminin üç temel direği ile desteklendi. Artık daha sakin bir yaratılışa sahip olduğunun farkındasın ve buna inanıyorsun çünkü işe yaradığını gördün. Elle tutulabilir sonuçlar elde ettin. Artık içselliğin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var. Dış dünyadaki hiçbir şey bununla karşılaştırılamaz. Bu, senin yaşamının temelidir ve sen giderek daha derine inmelisin."

Onüç:

Tek Başına Alınması Gereken Bir Katar

SAİHUNG'UN, ÇALIŞMALARINDA kazandığı başarı onu bir kendi kendine geliştirme dönemine ulaştırmıştı. Normal bir rahip çömezi olsa kendiliğinden her şeyden vazgeçme yemini edeceği bir noktaya gelmişti. Fakat Saihung sıradan bir rahip çömezi ya da rahip adayı değildi. Özel bir saygınlığı vardı ve düzenli olarak gezilere çıkmasına izin veriliyordu. Guan Jiuyin, Saihung'un dış dünyaya döneceğini umuyordu, Büyük Usta'nın asıl endişesi ise bu zor çocuğu yetiştirmek ve onu klanının standartlarına uygun olarak eğitmekti. Şimdi, bu gidişatın bir sona varması gerekiyordu. Saihung bir karar vermeliydi; ya normal hayata ve topluma geri dönecek ya da tamamen Taocu bir münzevî olacaktı.

Çin'de, onaltı yaşma gelmiş biri yetişkin sayılıyordu. Saihung da bu karan tek başına vermeliydi. Hem büyükbabasına hem de ustasma güveniyordu fakat ikisi de bu konuda onu etkilemek istemiyorlardı. Ne isterse onu yapmakta özgürdü.

Büyük Usta, ona dağdan inip bir süre düşünmek için ailesinin yanına gitmesini emretti. Saihung, dağdan ayrıldığı anda, Huashan'daki Taocularm, onlara ilk rastladığı günkü gibi gizemli ve anlaşılmaz olduklarını düşündü. Taocular, münzevîydiler. Münzevîler ise, toplumdaki hiçbir şeye gereksinim duymuyorlardı; yaşam ve ölüm onlar için birdi. Normal insanların kimisinin özlemini çektiği kimisinin ise korktuğu, her şeyden bağımsız olma durumu hem çekici hem de korkutucuydu. Saihung, yetiştirilmeye başladığından beri, iki yol birden izliyordu. Münzevîlerin yolunu da, ailesini ve savaşçı sınıfının dünyasal yolunu da tanımıştı, daha önce bu sıradışı durumunun yol açtığı karışıklık üzerinde düşünmemiş olsa da şimdi geleceği hakkında bir karar vermek zorundaydı.

Saihung, Shaanxi topraklarında yürüyordu. Aldığı eğitimden ileri gelen mükemmel bir beden yapısı ve içsel anlamdaki kendine güveni yansıtan alışılmadık bir tip çiziyordu. O yoksullukta, savaşın mahvettiği ovalarda, böylesi sağlıklı bir genç görmek olağan değildi; yolcuların çoğu ona şaşkınlıkla bakmaktan kendilerini akmıyorlardı.

1930'larda, ülke büyük çekişmelere sahne olmuş ve kuzey bölgesindeki Komünistlerle Kuomintang'lar arasındaki son savaşın yaraları sarılamamıştı. Ülke mahvolmuştu; insanlar açtı. Saihung, daha önceki gezilerinde bu mahvoluşu görmüş ve insanların geri kalanı gibi o da kendini çaresiz hissetmişti. Yakında alması gereken karar nedeniyle, her şeyi gözlemlemeye çalışıyor ve son haberleri dikkatle izliyordu. Sürekli olarak kendine bu dünyanın bir parçası olmayı isteyip istemediğini soruyordu.

Çin uygarlığının başladığı topraklar olan Shaanxi ovalarını aştı. Yüzyıllarca geriye dayanan bir tarih tıpkı uzun bir ağaç dalının ucunda açan çiçekler gibi, Xian'da sona eren İpek Yolu boyunca uzanıyordu. Burası, kültürü, siyaseti, sa-

vaşı yaşamış bir yerdi, bir de buna Sarı Irmağın taşıp sellere yol açması gibi sürekli ve amansız bir şekilde meydana gelen doğal afetler eklenmekteydi.

Sonraki günlerde gördükleri ise, ikinci elden anlatılan bir tarihin yapay kurgusu ve bakış açısı olmadan edindiği bir deneyimler dizisi olmuştu. Her şeyi bilerek ve kolaylıkla emen bir zihni olduğu için, Çin toplumundaki bilgelik ve cahillik, zenginlik ve yoksulluk, iyilikseverlik ve kölelik, bolluk ve kıtlık, güç ve çaresizlik gibi uçlarda dolaşan ikilemler de zihnine damgalarını vurmaktaydılar.

Eğer normal topluma tekrar girse kaderinin nasıl olacağını düşündü ve bu da onu doğal olarak yaşıtı insanlarla kendini karşılaştırmaya götürdü. Pek fazla köylü kalmamıştı. Kıtlık ve askerlik nedeniyle nüfus azalmıştı. Kalanların çoğu da, yerel diktatörlerin kadın pazarlamak, kumar oynatmak ve köle ticareti gibi yasa dışı işlerinde kullanılıyordu.

Köylülerin yaşamı ümitsizdi. Bir yandan kurumuş topraktan yetersiz ürün almak için verdikleri soylu mücadeleyi devam ettirirken diğer yandan sömürülüyorlardı. Köylüler atalarının topraklarına bağlıydılar fakat artık tükenmiş bir toprağı işliyorlardı. Çamurdan yapılmış evleri dağılmak üzereydi. Binaların pekçoğu, üzerlerinde uyumak ya da yakmak için kapıları söken askerler tarafından yıkılmışlardı. Bu kaos arttıkça ailelerin sığındıkları ufacık odaları ise hava koşulları dağıtmıştı. Yılanlar, kertenkeleler ve hamamböcekleri istedikleri gibi dolaşıyorlardı. Ümitsizce yiyecek arayan fareler savunmasız bebeklere saldırıyorlardı. Çalınmasınlar diye içeride beslenen domuzlar ve çiftlik hayvanları her yere pisliklerini bırakıyorlardı. Felaket sınır tanımıyordu. Bu kadar insanın yaşaması ve bir sonraki gün de geçmiş günlerde yaşadıklarına tekrar dayanması bile şaşırtıcıydı.

Komünistlerin ve milliyetçilerin ajanları düzenli olarak kurtuluştan umudunu kesmiş bu insanların arasından kendileri için asker bulmaya çalışıyorlardı. Komünistler, Japon karşıtı duygulara sesleniyorlar ve tarım reformu yapmakla ideallerden bahsediyorlardı. Milliyetçiler ise, komünist karşıtı düşüncelerin sesi olmuşlar ve o sıradaki merkezî hükümetin ihtişamını övüyorlardı. Onları sadece gençler dinliyordu. Yaşlılar ise hayatları boyunca pek çok vaat duymuşlardı.

Bazı açılardan komünistler, milliyetçilere göre daha çok tercih edilebilirdi. Her iki taraf kendi idealist programlarının propagandasını yapsa da, onlar milliyetçiler gibi, rakiplerini topluca öldürmüyorlardı. Fakat askerler geldiğinde Saihung küçük bir fark gördü. Askerler, ister komünist, ister milliyetçi ister yerel diktatörün adamları olsunlar, evrensel bir acıya neden oluyorlardı. Evleri basıyorlar, yiyecek, içecek gasp ediyorlardı; ürünleri çiğnemek, tapınaklara yerleşmek, buraları ahır olarak kullanmak, tecavüz etmek, yağma, işkence ve öldürmek -sadece düşmanı değil istedikleri herkesi öldürmek- her yerde yaptıkları uygulamalardı. Askerlerin sadece sapıkça eğlence anlayışları tatmin etmek için halka yaptıkları zulüm o kadar olağan duruma gelmişti ki, hayatta kalanlar dehşeti normal bir şey olarak kabul etmekteydiler.

Kimi, yeni bir çevreye uyum sağlayan bir organizma gibi uyum sağlamışlar, bu durumdan yararlanan insanlıktan uzak kişiler haline gelmişlerdi, Saihung bu insanlara karşı duygularını zorlukla zaptediyordu. Bazıları çocuklarını köle olarak satıyordu. Kimi de, domuz eti diye insan eti ve kalbi satıyordu. Her tür çirkinlik ve alçaklık ortadaydı. Dolandırıcı tüccarlar, namussuz memurlar, idaresiz askerler, ateşli beyaz misyonerler, Avrupalı köle tüccarları, bu çürüyen toplumdan besleniyorlardı. Doğruluğun ve adaletin "temsilcileri" bile halkı sömürmeye başlamışlardı.

Saihung, dürüstlüğün örneği sayılan bilginleri ve soylula-rı da gördü, hepsi de en ikiyüzlü ve adi kişiler haline gelmiş-lerdi. Köylülerin çektikleri yoksulluğa duyarsız bir şekilde, güzel ipek giysiler içinde ortada dolanıyorlar, umursamazca, zarif yelpazelerini sallıyorlardı. Dilenciler ve aşağı sınıftan insanların sıralandığı sokaklarda kasten dikkat çekerek san-ki onların açılarıyla eğleniyorlardı. Saihung, onların işlerin böyle gitmesinden memnun olduklarını düşünüyordu, çün-kü kısıtlı bakış açılarından bakıldığında bu düzen onların konumlarma dikkati çekiyor ve çeşitli ayrıcalıklardan yarar-lanma fırsatı veriyordu. Bencil ve sıkıcıydılar. Köylülerin sır-tından geçinmeye devam edebildikleri sürece başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Saihung, evine doğru yoluna devam ederken, sadece ken-dini besleyen yabani bir topluluğun görüntüsü kahredici bir hale gelmişti. Yolda çılgın bir karnavala katıldı. Bu, ölülerin bir sedye üzerinde taşındığı bir yürüyüştü. Cesetlere, köpek-ler ve kargalar eşlik ediyorlardı. Fahişeliğe ya da önceden ayarlanmış evliliklere zorlanan kızlar önden yürümekteydi-ler. Üstleri açık yaralar, şişmiş tümörler, sakatlanmış organ-lar, veremliler, kamburlar ve kötürümlerden oluşan, karika-türe benzeyen insanlar bir sıra halindeydiler. Saihung, elin-deki tüm parayı dağıttı, fakat bu, yoksulluk içindeki ve aca-yip görünüşlü insanların gereksinimlerini karşılamak için çok yetersizdi. Saihung, atalarının evine varana dek, çaresiz bir yolcu, bu dehşet alayının bir parçası olarak kaldı.

Ağır kapılar ardından kapandı, ailesi ve hizmetçiler onu sevinçle karşıladılar. Guan Ailesi'nin yerleşimine bü-yük bir eğlenceyle buyur edilmişti. Saihung, çocukluğunun geçtiği evdeki sıcaklığı ve güvenliği tekrar hissetmişti. O ha-rika mimari, sakin bahçeler ve yüksek duvarlar, hâlâ yerli

yerindeydi. Fakat, salkımlarla süslü kemerlerin altından, el yapımı küçük köprülerin üzerinden ve dört kuşak önceki ataları tarafından dikilmiş ağaçların yanından geçerken, değişenin kendisi mi yoksa dünya mı olduğunu merak ediyordu. Zihninde, yolculuğu sırasında gördüğü karmaşa ile bu yerleşimin cenneti andıran güzelliğini uzlaştırmaya çalışıyordu. Bu zıtlıklar daha önce de var mıydı? Yoksa bunların hiç farkında değil miydi?

Daha önce hiç hayatına geniş kapsamlı bir şekilde bakmadığını düşünüyordu. Ustasmın ve büyükbabasının, yaşantısının akışını belirlemelerine izin vermiş ve bunu izlemişti. Fakat şimdi kendini iki uç arasmda, zenginlik ve yoksulluk, görev ve istek, münzevî bir hayat ile dünyasal bir hayat arasında kalmış hissediyordu. Kendini eğitimine verdiği ya da ailesel konumunun kendisine sağladığı ayrıcalık nedeniyle zihnini tüm sosyal sorunlara kapatmıştı. Huashan'da, yeni bilgiler edinmenin getirdiği heyecan vardı; evde ise, güzel elbiseler, saf kan atlar, lezzetli yiyecekler, sadık hizmetkarlar, sanat eserlerinden oluşmuş koleksiyonlar ve nadir bulunan silahlardan oluşan miras üzerinde hak iddia edebilirdi. Şimdiye dek, sıradışı bir şekilde yetiştirilmesi, ailesinin istekleri ve klanıyla ilgili sorumluklar arasındaki karşıtlıkları görmezden gelmişti. Asımda, tüm sorumluluklarını ertelemişti.

Büyükbabası ve büyükannesi ile birlikte pek çok akşam geçirdiği havuzun ve taraçanm önünde oturdu. Geçmişten ne bir anı ne de bir esin gelmiyordu. Kendi yolunu bulması gerekliydi. Saihung, olası seçenekler üzerinde düşündükten sonra, Guan Kalesi'ni terk etmek istediğine karar verdi.

Büyükbabası ve büyükannesinin kendisine ruhsal ve parasal anlamda destek olacağını biliyordu. Her ikisini de seviyordu, fakat onların zamanmın sona ermeye başladığını da biliyordu. Saihung, anne babasının kendisine karşı gele-

ceğinden de emindi, fakat standartlarından pek hoşlanmadığı için onları gözardı etmişti. Tıpkı amcaları ve teyzeleri gibi, o da onların anlamsız kavgalarından, klan için entrikalarından bıkmıştı ve onlardan uzaklaşmaktan hiç pişmanlık duymazdı. Saihung, aldığı bu kararın yaratacağı öfke karşısında sağlam kalması gerektiğini biliyordu. Her ne kadar, büyükanne ve büyükbabasının sonunda onun kararını kabul edeceğinden emin olsa da, klandaki diğer kişilerin bunu onaylamayacağını da biliyordu.

Münzevî olmak ve dinsel bir yaşantı sürmek kişiyi gözden düşüren bir durum olarak kabul ediliyordu. Münzevînin sözcük anlamı, "ailesini terk eden kişi" demekti ve evladın ana babaya karşı görevleri üzerinde ısrarla duran Konfüçyüsçü bir düşünce sistemini benimseyen bir toplumda bunu yapmak, bir günahtı. Münzevî olan kişi, hiçkimse olurdu. Kişinin adı, klandaki yeri, aile tapınağındaki resmi, kimliği ile ilgili her kayıt silinirdi. Klanda onun yerini alacak, mirasçılarını koruyacak ya da zenginliğini arttırıp, konumunu yükseltecek kimse olmazdı.

Saihung, iki rahip çömezi ile ilk kez karşılaştığı kütüphaneye giderek büyükbabasını ziyaret etti. Sakince verdiği kararı açıkladı.

Guan Jiuyin, sandalyesinde arkasına yaslandı, düşünceli bir şekilde sakalını okşamaya başladı. Söyleyeceklerini dikkatle belirlemeden önce uzun bir süre torununa baktı.

"Seni, öğrenmen, gücünü geliştirmen, disipline girmen, sarsılmaz bir ilke ve iradeye sahip olman için dağa gönderdim. Fakat klana geri döneceğini umuyordum."

Saihung sessizdi. Sınıf arkadaşlarının Huashan'dan mezun olduktan sonra, bilgin, sanatçı, savaşçı ya da sadece sıradışı gezginler olmak için dış dünyaya döndüğünü düşün-

dü. Kuşkusuz her biri özel bir insandı fakat sadece birkaçı tüm dünyasal bağımlılıkları reddetmişti. Dağda eğitilen binlerce kişiden sadece birkaçı münzevî olmayı seçer ya da buna uygun görülürdü. Saihung, kararsız kalmıştı.

"Sen, büyük bir kalanm üyesisin," diye devam etti büyükbabası. "Zenginlik, prestij ve güç, senin doğuştan gelen hakkın; buna görevin de diyebiliriz. Bundan hoşlanabilirsin. Burada bulunduğunu sürece başına bir şey gelmez. Gerçekten tüm bunlardan uzaklaşmak istiyor musun?"

Saihung, kalenin muhteşemliğini, tepenin yamacına yayılmış bu kocaman ejderhayı düşündü. Tekrar zihninde tarttı. Fakat pişmanlık duymak yerine, tuhaf bir sıkıntı, tuhaf bir gurur duydu. Yere baktı ve sonunda, "Evet," diye yanıt verdi.

Guan Jiuyin iç geçirdi ve onayladığını bildirdi.

Saihung'un aldığı kararın haberi, kalede hemen yayıldı. Saihung, bahçelerde gezinerek olabildiğince yalnız zaman geçirmeye çalışsa da, çevredekilerin kendisini onaylamayan bakışlarının da farkındaydı.

Anne babası ile çatışmaktan kaçamadı, onunla her gün tartışıyorlardı. Klan reisi, Saihung'u desteklediğine göre tartışmanın yararsız olduğunu bildikleri halde yine de aldığı bu kararı protesto etmekten geri kalmıyorlardı. Annesi, Saihung bir akademisyen olmayacağı için tartışıyordu, babası ise Saihung bir asker olmayacağı için kızgındı. Saihung'un ayrılacağı gün bile onunla tartışmışlardı.

Sonunda Saihung, "Beni bir insan olarak önemsemiyorsunuz," dedi. "Başarılı olmamı istiyorsunuz çünkü bu size ve klana prestij getirecek."

Annesi, bu söze, "Bu bir evlat olarak senin görevin," diye sert bir şekilde yanıt verdi. "Görevinin ne olduğunu unuttun mu? Toplumun üretici bir üyesi olmalı ve aile adını yaşatmaksın. İhmal ettiğin görevlerini bir düşün."

"Evet, bunları bir düşün," diye heyecanla araya girdi babası. "Zorunluluklarınla karşılaşmak yerine, kaçmak ve sefil bir rahip olmak itiyorsun! Kıraç dağlarda yaşayan yaşlı adamları izlemenin nesi iyi? Aptal bir rahip, tüm gün oturup, bilgelerle konuşuyor gibi davranmanın dışında ne yapar? Bu heriflerin hepsi de başıboş, topluma yük olan, çalışmayan dilenciler. Sözde ruhsallıklarının devam etmesi, diğer insanların iyi niyetine bağlı. Rahipler, yaşamlarını, toplumun çalışan üyelerinin ürettiklerinin kaymağını yiyerek sürdürürler."

"Rahip yaşamı sürmek, ailenin itibarını zedeler," dedi annesi. "Sadece, seni zavallı bir çocukken yetiştirdikleri için borçlu olman nedeniyle bile, aileye geri dönmen gerekir."

Saihung, ayağa fırladı. Anne babası, dimdik ve usule uygun biçimde oturdukları yerden onu izliyorlardı. Saihung duygularını söze dökmek istese de, aklında zekice yanıtlar, basit, tersi iddia edilemeyecek açıklamalar yoktu. Öfkeli birkaç veda sözü ile patlaya dek, başında müthiş bir baskı hissetti.

"Bakın, buraya sadece veda etmek için geldim. Eğer, sizler ya da kardeşlerim gibi umursamaz olsaydım, bir şeyler söylemek için bile geri dönmezdim. Sadece rahiplik yemini edebilir ve sizlerin, bu maddi dünyanın çıkarcı zihniyetli insanlarına 'ne haliniz varsa görün!' diyebilirdim. Ama ben geri döndüm. Bu, benim bir evlat olarak son görevimi yaptığımı göstermez mi? Ben kararımı verdim. Gidiyorum!"

Öfkeli babasını sövüp sayar halde bırakarak, odadan çıktı. İçinde bir panik duygusu yükseliyordu. Bu kaleden he-

men ayrılmak istiyordu. Fakat hâlâ sorumluklarının getirdiği kafesin içindeydi. Uğraması gereken bir kapı daha vardı; nişanlısıyla konuşmak zorundaydı.

Saihung, beş yaşındayken kendinden iki yaş büyük bir kızla nişanlandırılmıştı. Kız dokuz yaşına geldiğinde ise, gelecekteki kocasının ailesi tarafından yetiştirilmek için Guan Ailesi'ne gönderilmişti. Bu onun müstakbel eşinin ailesi ile tam bir uyum sağlaması için başvurulan alışıldık bir gelenekti. Saihung, ona veda etmeye geldiğinde ağlamaya devam ediyordu.

"Eğer beni terk edersen, evde kalmış yaşlı bir kız olacağım," dedi içini çekerek.

Saihung, kıza baktı. En güzel elbisesini giymiş, saçlarını mükemmel bir biçimde taramış ve çiçekler iğnelemişti; evinin konuk odasında oturmaktaydı. Saihung, kızın tüm hayatının kadınların odalarından daha ileriye uzanmadığını görebiliyordu. Kız, son derece güçlü bir generalin kızıydı ve bu evlilik de, iki aileyi birbirine bağlamak için ayarlanmıştı. Ayrıca, kızın onun karısı olmak istediğini de biliyordu. Bu onun yetiştirilmesinin tek amacıydı.

"Onsekiz yaşındayım," diye yalvardı kız. "Hiçbir erkek benimle evlenmek istemez. Hatta ailenin korumasını bile kaybedebilirim."

"Üzgünüm," dedi Saihung. "Kolaylıkla başka bir erkekle evlenebilirsin."

"Çok yaşlıyım. Seninle nişanlandım. Nasıl olur da bu kadar acımasızca nişanımızı bozabilirsin?"

Saihung yanıt vermeyi denedi. Ayrılmaktan ötürü duyduğu umutsuzluk içini parçalıyordu. Düşünmeye çalıştı. Eğer hayatı normal bir şekilde devam etseydi, onbeş yaşın-

da, hiç tanımadığı bir kızla evlenmiş olurdu. Bir açıklama yapmaya çalıştı, fakat kız daha fazla ağlamaya başladı.

Ağlayan bir kızla nasıl başa çıkılacağı, Saihung'un aldığı yoğun eğitimin kapsamına girmiyordu. Kıza karşı bir sevecenlik duysa da hemen oradan gitmek istiyordu. Kızdan ağlamayı kesmesini istedi, fakat kız duramıyordu. Sonunda, Saihung'un çaresizliği üstün geldi.

"İstediğin biriyle evlenmekte özgürsün. Umarım o adamla mutluluğu bulursun!"

İşlemeli zarif kapıyı çarparak odadan kaçtı; kızın isterik ağlamalarından kurtulabilmeyi umuyordu. Bu, onun için çok fazlaydı. Saihung hemen gidip eşyalarını topladı.

Klanındakilerin sövgüleri, alay lan ve ihanet suçlamalan arasında kaleyi terk etti. Onu kutlamak ya da kararını desteklediğini bildirmek için yanına gelen kimse olmadı. Ağır ahşap kapıdan yürüyüp çıktı. Kapıyı kapattıkları anda ise, içindeki kuşku ile birlikte kalmıştı.

İki hafta sonra, Saihung, Güney Tepesi Tapınağı'nin ana salonunda, Üç Arınmışlar (Lao Tzu, Yeşim İmparator ve Özgün Varlık'dan oluşan Taocu üçlü) Salonu'nda diz çökmüştü. Burası, büyük, yüksek tavanlı, içinde yüzlerce mumun yandığı süslemelerle dekore edilmiş bir odaydı. Sade ahşap direkler, kısmen yaldızlarla kaplı, kısmen boyanmış ve üzerlerinde Maymun Kralı cennette ve şeytanlarla dövüşürken gösterdiği kahramanlıkları tasvir eden sahneler bulunan kemerleri taşıyorlardı. Salonun baş köşesinde, oyma, yüksek bir cephe ve bu cephenin önünde de Üç Arınmışlar'm heykelleri vardı. Onların arkasında da diğer tanrıların resimleri bulunuyordu. Hepsi de, resimler, bakan kişiye

doğrudan bakacak şekilde resmedilmişlerdi, perspektif sayesinde, resmin zemininde uçuyor gibi görünüyorlardı. Sanki tüm göksel varlıklar tek bir noktaya toplanmışlardı, Saihung da işte tam burada diz çökmüştü.

Ağır, ahşap sunak masasında tüm gerekli sunular vardı, fakat normal sunaklardan farklı olarak dinsel törenlerde kullanılan birkaç nesne bulunuyordu. Her şeyden vazgeçmenin simgesi olarak bir su kabağı, Taocu bir ustanın simgesi olarak at kuyruğundan bir fırça ve tören için bir tarak özel olarak konmuştu.

Tapınağın bir üyesi olarak kabul edilmeyi beklerken, kuşku hâlâ içini tüketmekteydi. Fakat Güney Tepesi Tapınağı'nin tüm üyeleri, Büyük Usta, iki rahip çömezi ve büyükbabası ile büyükannesi orada hazırdılar. Ne zaman paniğe kapılsa onlara bakıyordu. En başından beri hep onunlaydılar, Saihung onlara güveniyor ve inancının ona destek olacağını umuyordu.

Yaşlılar ağırbaşlılıkla ve ifadesizce oturuyorlardı. Bu önemli bir olaydı, fakat ciddiyetlerinin içinde bile Saihung'un içindeki birbiriyle çatışan duyguların farkındaydılar. Sadece iki genç rahip çömezinin yüzünde iyilik ve sevecenlik dolu bir ifade vardı. Tören boyunca gülümsemişler ve gizli gizli cesaret verici bakışlar atmışlardı. Bu ikisi çok sevimliydiler ve Saihung'un içindeki çatışmayı da biliyorlardı.

Tören başladı. Eski metinlerin okunması ve çana, gonga ve tahtadan yapılmış balığa yapılan vuruşlarla cümle aralıklarının belirtilmesi sırasında topluluktakiler hevesle Büyük Usta'ya katıldılar. Tütsülerden yayılan duman salonu dolduruyor, yağ lambaları ve kandillerinin alevleri odaya altın sarısı bir parlaklık veriyordu. Saihung, tek başına ilâhi söylediği sırada anlaşılmaz, dünya dışı bir duygu hissetti.

Tütsü sunarken sunağın önünde dokuz kez eğildi, geçmişte yaşamış büyük ustaların karşında eğildi ve dokuz kez de kendi Büyük Ustası'nin karşısında eğildi. Sonra, yiyecek, çay ve şaraptan oluşan sunularını verdi.

Büyük Usta, Saihung'un önüne geldi ve onun uzun siyah saçlarını taradı. Bu hareket, tüm geçmiş *minghuan'mı,* geçmiş yaşamlarında yaptığı her şeyin sonuçlarını ve bağımlılıkları tarayıp atmayı simgeliyordu. Büyük Usta, ilâhi okumaya devam etti ve Saihung'un saçını başının üstünde halka halinde getirip, tahta bir saç iğnesi ile ustaca tutturdu. Artık Saihung, ailesini terk etmeliydi.

Büyük Usta, Saihung'a sadece ona özgü olan Taocu adı ve mısraları söyledi. Bu sözler, Bin Söz Metni'nden alınmıştı. Kelimeleri oluşturan karakterlerin izledikleri düzene uygun olarak, Saihung'un adı, onu diğer Taocular arasında tanımlayacaktı. Mısralar ise, onun bu tapmağa üyeliğini, soyunu, tarikat içindeki derecesini ve tarikatın kendi derecesini bildiren bir şifre idi.

İki rahip çömezi, Saihung'a özenle katlanmış gri elbiseler, pamuktan yapılmış ayakkabılar, dua örtüsü, bakır sadaka kâsesi ve eğitimin sonraki oniki yılı boyunca kullanması için özel bir sutra verdiler. Saihung, beş ayrı tapmakta, tanrıları, ölümsüzleri ve bu ekole bağlı münzevîleri onurlandırmak için tek başına tapınmadan önce daha başka ilâhiler de söylendi. Daha sonra ise, büyük bir vejetaryen ziyafet için topluluğa katıldı.

Artık yemin etmişti, yine de içinde kuşku ve korkular vardı. Belirsizlik ve güvensizlik, mutsuzluğa götüren bir yolu seçip seçmediğini merak etmesine neden oluyordu. Fakat Çin'in içinde bulunduğu durumu ve ailesinin evini görmüştü; hiçbirinin onun için bir çekiciliği yoktu. Saihung, bunun tek gerçek seçeneği olduğunu biliyordu.

Ondört:

İçsel Sfmya

TAPINAĞA KABUL EDİLMİŞ TAOCU bir rahip çömezi olarak, Saihung, mezhebinin uyguladığı ezoterik çalışmaları öğrenmeye başladı. Hijyen (sağlık bilgisi), tedavi edici hareketler ve meditasyonu kapsayan içsel simya çalışmaları onu çok özel bir noktaya doğru götürmekteydi.

Hijyen, Taocuların, bedeni arındırma ve ruhsal gelişimi engelleyen toksinlerden temizlenme arzusunun bir yansımasıydı. Büyük bir titizlikle uyguladıkları diyetler ve ch'i kung uygulamalarına karşın, Taocular yine de bedenin zehir depoladığına inanıyorlardı.

"Her gün, nefes aldıkça, bedenin havadan toz, kir ve diğer parçacıkları toplar," diye anlatmaya başlamıştı ustası. "Uyurken, bu maddeler, akciğerlerinde kalır ve kanına karışırlar. Ayrıca, bedeninde atılması gereken gazlar üretir. Tüm bunların her gün temizlenmesi gerekir."

Büyük Usta, Saihung'a, daha güçlü ch'i kung uygulamaları öğretti ve sistemini temizlemesi için onu özel bitkilerle tanıştırdı. Beş değişik çiçekten yapılmış bir bitki çayı, sindirim sistemini, köklerden ve yapraklardan yapılan bir başka çay da kanı temizliyordu.

Armmanın ardından ginseng ve başka otlar kullanılarak hazırlanan güç verici karışımlar gelmişti. Bunlar, Saihung'un

eğitimin ilk dönemlerinde kullandıklarından çok daha güçlüydüler ve sadece bedeni korumak veya güçlendirmek için değil, onu değiştirmek için de hazırlanıyorlardı. Bitkileri kullanmanın yanında meditasyon çalışması yapmak, bu mezhebin içsel simya uygulamasının ayrılmaz parçalarıydılar.

"Gerçek anlamda, ölümsüzlük diye bir şey yoktur," demişti Büyük Usta. "Ölümsüzlük, uzun yaşamak demektir. Doğru çalışmalar yaparak, yaşamını inanılmaz derecede uzatabilir ve hastalıklardan korunabilirsin. Fakat kimse sonsuza dek yaşamaz. Tanrılar bile ölmek zorundadırlar.

"Ölümsüzlüğü sadece tadabiliriz fakat çalışmalara asla ara verilmemelidir. Bedenini asla ihmal etme. Eğer zihnini çalıştırır ve bedenini gözardı edersen, kolayca yaşlanırsın. Eğer zihnini ihmal eder ve bedenini çalıştırırsan, asla ilerleyemezsin. İşin sırrı, zihnin ve bedenin birbirlerine bağlı oldukları ve bu ölümlü düzlemin üstüne çıkabilmek için enerjilerini birleştirmelerindedir."

Saihung'un içsel simya çalışmaları, sadece meditasyon yapanlar için ayrılmış küçük bir kulübede yapılmaktaydı. "Mikrokozmik yörünge" diye bilinen bir yöntemle enerji meridyenlerini açabilmek için, kırkdokuz gün boyunca burada kalmalıydı. Bu kulübe, kiremit damlı, tek ve kapalı bir penceresi ve enine olarak ortadan ikiye bölünmüş bir kapısı olan toprak sıvalı küçük bir yapıydı. İçindeki tek mobilya bir yatak, bir mumluk ve alçak, kare şekilli bir oturaktı. Büyük Usta, Saihung'u içeri soktuğunda, Saihung burada elinde olmadan da olsa kapalı yerde kalma korkusuna yakalanıp yakalanmayacağını merak etti. Oda o kadar küçüktü ki, ortada durup kollarını açtığında dört duvara da dokunabiliyordu.

Saihung. yatağın üzerine içi otla dolu bir şilte serdi. Bunun üzerine de bir geyik postu ve üzerinde dua ettiği kili-

mini attı. Ot şilte bir yalıtkandı, hayvan postu ise geyiğin psişik enerjisini işe katıyordu, kilim Saihung'un meditasyonlarda kullandığı ve ona yardımcı olsun diye getirdiği bir eşyaydı. Saihung, kırkdokuz gün boyunca her gün birkaç saat burada oturacaktı.

Büyük Usta, Saihung'a doğru oturma şeklini gösterdi. Saihung, oturağın, ayakları yere değecek şekilde oturuyordu. Tamamen gevşemeli, omurgasını tam olarak düz tutmalı, başı dik, çenesi içe çekili ve elleri de özel dua etme hareketinde birbirlerini kavramalıydı.

Büyük Usta, Saihung'u orada bıraktı. Kapıyı çekerken, kapının alt kenarına bir kağıt yapıştırdı. Kağıdı tutan mühür hem kötü ruhları uzak tutmak hem de Saihung'un dışarı çıkmasına ya da başkalarının içeri girmesini engellemek için bir tılsımdı. Saihung, sadece güneş ışığından yararlanmak, yiyecek almak ve atık kabını vermek için kapının üst yarısını açabiliyordu.

Sessizlik içinde yaşamak, kutsal kitapları okumak, egzersiz yapmak, düzenli bir diyet uygulamak, yararlı otların suyunu içmek ve meditasyon yapmak Saihung'a derin bir içsel rahatlık vermişti. Kapalı yerde kalma korkusu gibi bir şeyi hiç hissetmedi. Kendisini tam anlamıyla adadığı hedefi ve içsel vizyonun gücü onu yeni manzaralarla tanıştırmıştı. Dünyası içe dönmüştü ve Yin Ölümsüz sayesinde de, içsel dünyanın sonsuz olabileceğini görmüştü.

Mikrokozmik yörüngeyi tamamlayıp bu yöntemi çalışmaya devam etmek onu insanüstü biri yapmamıştı. Bu daha çok, insan olarak sahip olduğu potansiyelin geliştirilmesiydi. Kendisini inanılmaz derecede güçlü hissediyordu. Kitapların dediğine göre bu noktada, "altın bedeni" yani, hasta-

lıkların ve doğal afetlerin neredeyse hiç etki edemeyecekleri sağlıklı bir zihin ve beden geliştirme yolundaydı.

Kırkdokuzuncu gün, akşamüzeri, saf dağ havasını içine çekerek oturmaktaydı. Görevini tamamlamıştı. Her ne kadar zor olsa da, ödülünü hissetmekteydi. Değişmiş ve çok önemli bir engeli aşmıştı. Saihung mutluydu.

Kapının üst yarısının açılıp içeriye güneş ışığını dolmasıyla birlikte ustası belirdi. Büyük Usta, mührü kırıp onu serbest bıraktığında karşılıklı olarak gülümseyerek birbirlerini selamladılar. Saihung, deneyimlediklerini anlatmaya başladı; haftalardır ilk kez konuşuyordu. Büyük Usta, söylediklerini başıyla onaylıyordu.

İkisi beraber, meditasyon kulübesinden ayrılıp, dağda yürümeye başladılar. Huashan'm doğal güzellikleri, bir kez daha Saihung'un zihnine doldu. Soluk kesici kayalık zirveler, çam ağaçları ve bulutlar, şelaleler ve hoş meltemlerle birleşip neşeyle onu kutluyorlardı. Başarısının tadını çıkarıyordu; bu başarıyı tek başına elde etmişti.

Usta, öğrencisini Doğu Tepesi'ndeki bir kapıdan geçirip İki Ölümsüz Mağarası'na getirdi. Bu mağaranın derinliklerinde Saihung, vizyonunu alabilirdi.

İki Ölümsüz, bir zamanlar Huashan'daki yaşayan iki oyuncu çocuktu. Bir sabah, bir yolda kendi başlarına sıçrayıp oynarken, iri yarı, kaslı, beyaz saçlı, köylü kıyafetleri içindeki bir adama rastladılar. Omzuna attığı bir dalda, kocaman şeftaliler vardı.

Bu, Kuzey Denizi Ölümsüzü'nün bir öğrencisi olan Dong Fengshui idi. Öğrenci olmadan önce bir hırsızdı. Eski mesleğinin üzerindeki etkilerini silmesi zor oluyordu. Ölümsüzlüğe ulaşma ve içsel simya çalışmalarında ilerleme konusun-

da sabırsız, sade bir yaşam sürmekten bıkmış olduğu için, Batı'nin Kraliçesi'nin bahçesine gitmiş ve birkaç tane ölümsüzlük şeftalisi çalmıştı. Bu iki çocuğa rastladığı sırada bahçeden dönmekteydi.

Hırsız, onlardan hemen hoşlandı ve tüm günü çocuklarla oynayarak geçirdi. Çocukların zeka ve kavrama yetenekleri hırsızı hayrete düşürmüştü, sorduğu karmaşık bilmecelerin hepsini de kolaylıkla ve zekice yanıtlıyorlardı.

Dong Fengshui, gitmek için ayağa kalktığında, "Ufaklıklar," dedi. "Sizleri sevdim fakat ayrılırken size verecek hiçbir şeyim yok. Bu şeftalilerden birini almaya ne dersiniz? Bunlardan bir ısırık alırsanız kırk bin yıl yaşarsınız."

Bunu duyan çocuklar sevinçle ellerini çırptılar ve adam gittikten sonra tüm şeftaliyi yediler. Hemen ölümsüzlüğe ulaştılar, ruhları cennete yükseldi.

Yeşim İmparator, karşısında bu çocukları görünce çok şaşırdı.

"Nasıl oluyor da bu iki çocuk ölümsüzlüğe ulaştılar?" diye sordu.

Çocuklar ise, "Bir yabancı bize sihirli şeftaliler verdi," diye yanıtladılar.

Yeşim İmparator, "Ah, demek ki yıldızlar böylesine bir hazineye sahip olmanız için doğru konumdaydılar," dedi ve bakanlarına bu olayı araştırmalarını emretti. Bakanlar, ayrıntılı bir araştırma sonrasında dönerek ve Yaşam Kitabı'nda, kaderlerinde ölümsüzlük olan iki çocuktan bahsedildiğini bildirdiler.

Yeşim İmparator, "Ulaştığınız bu aşamayı ben de onaylıyorum," diye buyurdu. "Fakat madem, çocukken ölümsüz oldunuz, sonsuza dek çocuk kalacaksınız. Bu kadar iyi ar-

kadaş olduğunuza göre de bundan böyle İki Ölümsüz olarak bilineceksiniz," diye ekledi. Sonra, çocukların üçüncü gözlerine dokunarak onları gerçek olanı kavramaya açık hale getirdi ve onlara tanrısal bilgelik verdi. Ardından, onlara özel yazıtlar vererek, dünyaya dönmelerini ve insanlığı eğitmelerini emretti.

İki Ölümsüz, Huashan'a döndüler ve Saihung ile ustasının girdikleri mağarada yaşamaya başladılar. Taocular, orada bıraktıkları psişik enerjinin ya da belki oradaki varlıklarının, diğer rahip yamaklarına arayışlarında yardımcı olacağına inanmaktaydılar.

Derin ve geniş mağara, yüzlerce yılda oluşan sarkıt ve dikitlerle dolu bir tüneldi. Sarkıt ve dikitlerin korkutucu, garip şekilleri ışık saçan minerallerle parıldıyordu. Burası, yalnızca bu sarkıt ve dikitlerin saçtığı, yanıp sönen ilâhi gece ışığıyla aydınlanan bir mağaraydı.

Saihung bir meşale taşıyordu, meşalenin dalgalanan alevi sivri uçlu gölgelere neden olmaktaydı. Bu ışığa karşın, Saihung, mağaranın sonunu göremiyordu. Fakat, kendilerini bir cüce gibi hissetmelerine neden olan kayalık oluşumların arasında yürürlerken, donuk, kayarak ilerleyen bir yansıma gördü. Burası bir yer altı nehriydi, sarkıtlarla dolu tavanı yansıtan çivit rengi bir ayna gibiydi ve o kadar derindi ki, suyun yüzeyinde nadiren dalgalanmalar oluyordu.

Kıyıda bekleyen ve bambu ağaçlarından yapılmış küçük bir sala bindiler. Saihung, meşalesini salın ucuna tutturmuştu, uzun bir sırığı kullanarak salı itiyordu.

Sessizliği sadece sırığın çıkardığı ses bozuyordu. Kaya kütlesinin tüm sesleri yumuşattığı, nehrin dev bir damar gibi tam bir sessizlikle aktığı, yerin derinliklerine doğru gittiler. Nehir pek çok mağaraya girerek çatallanıyordu, fakat

Büyük Usta, kesin bir yol belirlemişti. Meşalenin, gölgelerin, yansımaların ve parıldayan kayaların yarattığı etki, büyüleyiciydi, küçük tekneleri, fırıldak gibi dönen bir renk cümbüşü ile süslü bir tünelin içinde kaybolmuştu.

Bir mağaranın yanına yanaştılar. Su kıyısından içeri yaklaşık elli adım kadar yürüyerek mağaranın sonuna gidip, büyük bir taş sedirin olduğu yere vardılar. Duvarlara garip, insana benzer figürler kazınmıştı ve deşifre edilemeyen bir el yazısı ile yazılmış yazılar vardı. Büyük Usta, bir işaret yaptı ve Saihung hayvan derilerini ve dua örtüsünü sererek uzandı.

Büyük Usta, ona rüya görmek için doğru yatış pozisyonunu gösterdi. Saihung sol tarafına yattı, başını dirseğinin kıvrıldığı yere koydu ve eli de kulağını örttü. Sağ eli ise, cinsel organlarmı örtüyordu. Sol bacağı düzdü, sağ bacağı ise, ayak bileği sol dizinin üzerine gelecek şekilde kırılmıştı. Bu şekilde durarak göreceği vizyonu bekleyecekti.

Büyük Usta oradan ayrıldı. Ertesi sabah, Saihung'u geri götürmek ve gördüğü rüyayı yorumlamak için geri dönecekti. O zamana dek Saihung uyuyacak ve rüya görecekti.

Bu sedirin üzerine uzanan herkes rüya görürdü; bu kesindi. Vizyonlar farklı şeyleri açığa vururlardı. Rüya görenlerin bazıları, bu münzevî eğitimlerinde daha fazla ileri gitmemeleri ve topluma geri dönmeleri gerektiğini öğrenirlerdi. Bazıları ise, önlerinde atlatmaları gereken çok zorlu bir dönem olduğunu görürlerdi. Bazı insanlara özel bir görev verilirdi. Fakat ne olursa olsun, hem rahip adayı hem de ustası bu kehaneti kabullenmek zorundaydılar. Çoğu durumda, bu kişisel vizyon, rahip adayının yaşamında bir yol gösterici olurdu. Sadece onun için parlayan ve yaşamının karanlık yollarında ona rehberlik eden bir hazine, bir elmas olurdu.

Saihung, kıpırdamadan, sakince yattı. Nefes alış verişi yavaşladı ve düzenli duruma geldi. Gizem, üzerini kapladı ve yavaşça uykuya geçtiğini hissetti.

Ertesi sabah, ustası, çivit mavisi sularda salı tek başına kullanarak belirdi. Saihung ona gördüğü rüyayı anlattı. Büyük Usta, başıyla onaylayan bir işaret yaptı.

"Bu senin vizyonun Saihung. Çalışarak geçirdiğin tüm bu yılların doruk noktası. Bu vizyonu kimseye anlatma. Bu, gelecekteki zorluklarla dolu yaşantında sana rehberlik edecek ve karşılaştığın güçlüklerde sana destek olacak gizli esin kaynağındır."

Saihung, kendisiyle aynı yaşta ve düzeydeki, diğer rahip adayları ile birlikte bir yapılar kompleksinde yaşamaya başladı. Bu topluluğun genel işleriyle ilgili görevleri yapmaya devam etse de, asıl görevi dinsel eğitimdi. Kutsal kitapları ve metinleri okuyor, bedenini eğitmeye devam ediyor, şifacılığı öğreniyor ve daha karmaşık meditasyonlar üzerinde ustalaşıyordu.

Bu merkez, dörtgen bir şekil oluşturan binalardan meydana gelmekteydi, büyük, at nalı biçimindeki bir çayırlığa yapılmış çamurla sıvalı duvarların içine kurulmuştu. Taş duvarlardaki çatlaklardan yaşlı çam ağaçları çıkmıştı ve aşınmış bir kayalıktan gürüldeyerek bir kaynak akmaktaydı. Kayalık yüzeye bazı yazılar kazınmıştı. Yüksek taş duvarda pek çok meditasyon mağarası görülmekteydi.

Bu merkezi yöneten ve öğrencilere gözetmenlik eden birkaç rahip vardı. Gün boyunca eğitim veriyorlar ve akşamları da eski metinler, geçmiş Taocular ya da öğrencilerin kaydettikleri aşamalar hakkında konuşuyorlardı.

Her rahip adayının kendine özel bir ustası ve kişisel bir eğitim programı vardı. Fakat bu merkezde öğrencilere bazı temel konular öğretiliyor, onlara arkadaşlık ve karşılıklı destek olma öğretiliyordu. Tüm çocuklar arasında güçlü bir dostluk vardı.

En önemli konulardan biri olan tıp, Dönen Rüzgar Usta tarafından öğretiliyordu. Dönen Rüzgar Usta, çeşitli bitkilerden oluşan bir diyet uyguluyor ve sadece bir avuç pirinç yiyordu. İşine büyük bir saygıyla yaklaşıyordu, derse başlamadan önce, bitki odasındaki küçük tapmakta Shen Nong'a dua*ederdi. Dersleri sırasında, inanılmaz bir bilgi birikimi olduğunu belli ederdi. Asla kitap kullanmazdı, hepsini ezbere bilirdi. Tıp, organların, enerji meridyenlerinin ve beden yapısının bilinmesine dayanıyordu. Meditasyon için mükemmel bir bilgi desteği sağlıyordu. Meditasyonlar, bedendeki noktalar ile ilgili olduğu için tıp dersleri de iyileştirmeyi öğretirken bir yandan da meditasyon sırasında kullanılan gözönüne getirme becerisini geliştirmekteydi.

Kendini tanımak, başkalarına bilgi vermekten önde geliyordu. Tıpkı İmparator Shen Nong'un çeşitli bitkileri kendi bedeninde denemesi gibi, gözü yükseklerde olan bir usta da bitkilerin etkilerini kendi üzerinde denemeliydi. Saihung'un, masaj, şifalı bitkiler ve akupunktur hakkındaki bilgisi de başkaları üzerinde ve kendi üzerinde yaptığı denemelere dayanmaktaydı.

Saihung'un eğitimi, bir bedenin bir diğeri ile uyum sağlaması becerisi demek olan masaj ile başladı. Bitkiler ve iğneler gibi bazı araçlar sayesinde doğrudan iyileştirmenin, tıbbın en temel şekli olduğunu öğrendi. En bilgili şifacılar ise sadece meditasyonu kullanıyorlardı.

Masaj sayesinde, Saihung, anatomi, baskı noktaları ve enerji meridyenlerini tanıdı. Ch'i enerjisini parmaklarına ya-

yarak, kavrama gücünü arttırmayı öğrendi. İyileştirmenin en ideal hali hastayı tam anlamıyla denetim altına almak ve belli noktaları belli bir yönteme dayanarak kavrama yoluyla onu rahatlatmaktı. Eğer hastası isteksiz, gergin ya da endişeli ise, Saihung, kasları ve kemikleri açan, bedeni, yoğrulma, elle hafif darbeler vurma ya da baskı uygulama yoluyla iyileşmeye hazır hale getiren yöntemler kullanıyordu.

Hastalıkların pek çoğunu masajla iyileştirmek mümkündü. Saihung, çıkmış ve kırılmış kemikleri, incinmeleri iyileştirmeyi, kanamaları durdurmayı, kas spazmlarını gidermeyi, yerinde dönmüş damarları düzeltmeyi, kan zehirlenmelerini, kan pıhtılaşmalarını, sıkışan sinirleri, sinir ağrılarını ve yerinden oynamış organları tedavi etmeyi öğrendi.

Masajın ikinci aşaması, ch'i'nin, hastanın bedenine yönlendirilmesini gerektiriyordu ve inanılmaz derecede zordu. Ch'i'nin aktarılması, bedenin derinlerine dek nüfuz etmiş zehrin ya da içeride pıhtılaşan kanın dağılması için deri yüzeyine yayılmasını sağlayabilmekte ve yaşam gücü nakledildiği için de yaşam kurtarmaktaydı. Saihung, bunun nasıl bir şey olduğunu, öğretmeni onun üzerinde bir gösteri yapınca anlamıştı. Elektrikli bir alana benzer ve iğne gibi batan bir ısı derisinden içeri girdi. Fakat kendisi, aynı şeyi bir smıf arkadaşı üzerinde denemek istediğinde enerjiyi ileri doğru aktaramadı. Bunun üzerine Dönen Rüzgar Usta, Saihung'dan ellerini arkadaşının üzerine koymasını söyledi, usta da kendi ellerini Saihung'un kürek kemiklerinin üzerine koydu. İletken olarak Saihung'un kollarını kullanarak, ch'i'sini Saihung'un arkadaşına aktardı. Bu sırada Saihung, bir elektrik dalgasının kollarından geçtiğini hissetmekteydi. Ustası ona kendi ch'i enerjisini aktarabilmek için bu duyguyu tekrar hissetmeyi denemesini söyledi.

Tıbbın temel araçlarından biri olan hastalığın teşhisi, esas olarak nabzın dinlenmesiyle yapılıyordu. Bu bile, tek başına on yıllık bir eğitim demekti. Nabızdan hastalık teşhisi, insan bedeni hakkındaki bütüncül görüşten gelişen bir yöntemdi. Beş organın ve altı iç organın sağlık durumunu belirlediğini anlayan doktorlar, bu organlann durumlarının her bilekteki altı ayrı noktadan anlaşılabileceğini bulmuşlardı.

Bu nabız atışları ancak, büyük bir duyarlılık, baskı noktalarının çok iyi belirlenmesi, şif acının parmak uçlarına ve kan dolaşımına ch'i aktarması sayesinde ayırt edilebilirlerdi. Şifacının ch'i'si bedene tıpkı bir sonar gibi girmeliydi; böylece enerjisinin yankısı ve geri yansıma yolu onun hastalığı tanımasına yardımcı olurdu. Her organın ve iç organın durumunu incelemek için "Sekiz Standart" yöntemini kullanıyordu. Organın durumunun, yin veya yang mı, sert veya yumuşak mı, içte mi yoksa dışta mı olduğunu, sıcak mı yoksa serin mi ya da birkaç organın birden etkilenip etkilenmediğini belirleyerek hastalığın ne olduğunu anlamaya çalışmalıydı.

Öğretmenleri, öncelikle gelen hastanın nabzına bakıyor sonra da her hastadan hastalığı teşhis etmesini istiyordu. Dönen Rüzgar Usta sertti. Öznellik ve nesnellik arasında böylesine duyarlı bir denge gerektiren bir sistem, pek çok öğrencinin hata yapmasına neden oluyordu. Dönen Rüzgar Usta ise onlara sürekli olarak yalan söylemekle ya da uydurmakla suçlamaktaydı. Bir savaş sanatçısı olduğu için de, attığı tokatlar çok can yakıyordu. Saihung, çocukluğunda bile kendisine bu kadar çok kaplumbağa yumurtası denildiğini ya da bu kadar sık tokat atıldığını hatırlamıyordu.

Aslında Taocular hastalıkları tedavi etmeyi sevmezlerdi; bunun yerine güç verici bitkilerle önlemeyi tercih ederlerdi. Tıp alanındaki klasik eserlerde, hastalık başladıktan sonra onu tedavi etmenin, "birisi susayana dek bekledikten sonra

bir kuyu açmaya çalışmaya" ya da "başladıktan sonra bir ayaklanmayı bastırmaya," benzediği yazıyordu. Saihung, tüm eğitimi sırasında koruyucu hekimliği öğrendi. Fakat ciddi durumlarda, doktorlar, akupunktur, ameliyat, tılsımlarla şüa vermek ve zihin gücüyle tedavi etmeyi (bu, Saihung'un tanık olduğu en üst düzey ve dramatik şifa verme yöntemiydi) tercih edebiliyorlardı.

Bir gün, Huashan'a şişman bir adam geldi. Ölmek üzereydi. Benzi mavileşmişti ve dili öyle şişmişti ki, onu ne-

redeyse boğacaktı.

Adam, son derece zengin bir aristokrat olmasına karşın kendisini kurtaracak bir doktor bulamamıştı. Umutsuzluk içinde, onu Huashan'a götürmelerini ve yardım istemelerini emretmişti.

Dönen Rüzgar Usta, adamı görmeye gitti. Belirtilerin bir zehirlenmeyi işaret ettiğini belirledikten sonra adama birkaç soru sordu ve içinde bunu adama bir rakibinin yaptığı kuşkusu doğdu. Sonunda, "Ya boğularak ya da zehir kalbinize ulaşırsa kalp krizinden öleceksiniz," dedi.

Taocular adamı iyileştirmeye karar vermişlerdi. Dönen Rüzgar Usta, aristokratın arkasına oturarak ellerini adamın sırtına koydu. İki saat boyunca tam bir konsantrasyon durumunda kaldı, fakat sonunda yere düştü. Yüzü solgundu, kıpırdayamıyordu ve avuç içleri siyahtı.

Diğer iki doktor onu bir kayanm yanına götürdüler. Dönen Rüzgar Usta, ayağa kalktı ve zehri atmak için ellerini kayanın üstüne koydu. Dokunduğu anda kayanın üzerinde iki siyah el izi oluşuvermişti. Daha sonra, kayayı gömdüler.

Usta, yorgunluktan tükenmişti, yaşam gücünü tazelemek için üç ay boyunca bir tapınağa kapanarak meditasyon yapması gerekmişti. Hastanın hayatı kurtulmuştu, hem o hem de ustası normal bitki tedavisi kullanılarak iyileştiler.

Saihung, ustanın kendini bu şekilde adamasını son derece takdir etmişti. Bu öğrencilere esin veren, çok yüksek bir düzeydi. Sık sık, ustasının bu işe kendini nasıl adadığını düşünmekteydi; bunu kendi yaşamına da uygulamaya karar verdi. Başka bir meditasyon düzenine girdikten ve daha büyük bir beceriye ulaştıktan sonra bile, öğretmenin kendisini hiç düşünmeden hastasını kurtarmaya çalışmasmı sürekli hatırladı.

Saihung'un öğrendiği ileri düzey meditasyonlardan biri de, psişik merkezleri açan ling qiu meditasyonuydu. Taocu yaklaşıma göre, bedenin apışarasmdan başın tepe noktasına dek düz bir hat üzerinde sıralanan enerji merkezlerinin kendilerine özgü iyileştirme ve psişik güçleri vardır. Bu meditasyon ise, yaşam enerjisini, her enerji merkezi boyunca, başın tepe noktasına dek çıkarmayı amaçlıyordu. Hindistan'da gelişen Kundalini meditasyonuna çok benzeyen bu meditasyonla, Taocular, Hindulann *Samadhi,* Budistlerin *Nirvana* ve Taocuların *Sessizlik* dedikleri aşamaya ulaşana dek, enerji merkezlerinin her birini açıyorlardı. Saihung, Ölümsüz Ruh'u elde etme çalışmasına başlamıştı.

Her enerji merkezi, bulunduğu yere göre, bedendeki ona bağlı bölümleri ve organları denetliyor ve iyileştiriyor, ayrıca kişiye bazı özel psişik güçler veriyordu. Büyük Usta, Saihung'u, sürekli olarak edinebileceği bu yeteneklerin tanrılardan gelen armağanlar olduğunu ve kötüye kullanamamaları gerektiği konusunda uyarırdı. Bu kadar ileri düzeye gelebilen pek çok münzevî, enerji merkezlerinin etkisi nede-

niyle bazı bagımlıklar geliştirerek yoldan ayrılmışlardı. Ruhsallığı geliştirmek yerine, alt enerji merkezlerini kullanmanın büyüsüne kapılmışlar ve güçlerini kötüye kullanma tuzağına düşmüşlerdi.

Her enerji merkezini uyandırmak için meditasyona başlamadan önce, Saihung, o enerji merkezinin ilgili olduğu rengi ve bu yönteme verdiği tepkiyi öğreniyor ve merkezin şeklini gösteren bir resme bakıyordu. Her merkez, belirli bir duanın söylenmesi ile açılabilecek tomurcuk halindeki bir lotus çiçeği olarak hayal ediliyordu. Bu çiçeğin içinde bazı renkler vardı. Saihung, meditasyon sırasında bu renkler üzerinde konsantre olduğu sırada bu duayı okuyordu. Çiçek açan merkez aydınlanıyor ve gücü yayılmaya başlıyordu. Saihung, bir enerji merkezi ne zaman etkin duruma gelse, başında dönme hissi duyuyordu. Meditasyon bittiğinde ise, merkez kapanıyor ve tekrar sakinleşiyordu.

İlk merkez, bedenin dış yüzeyindeydi ve enerji kaynağıydı. Saihung, omurgasının en alt ucundan bedenine yaşam enerjisini çekiyordu. Buradaki ve göbek deliğinde bulunan bir sonraki enerji merkezleri yaşamı ve üremeyi denetliyorlardı. Bunların üzerinde meditasyon yapmak, kişiye hafiflik kazandırmakta, bedensel enerjisini ve cinsel arzusunu arttırmaktaydı. Büyük Usta, onu bu cinsel isteğin çok güçlü olabileceği ve daha ileri gitmede isteksizlik yaratabileceği konusunda onu uyarmıştı. Çoğu ustanın bu iki enerji merkezinde kalarak, her türden aykırı amaç için burada büyük bir güç ve cinsellik geliştirdiklerini söylemişti. Saihung, bu merkezleri açtığında, ustasının söylediklerinin doğru olduğunu anladı. Derin cinsel arzular ve neredeyse yenilmez bir savaşçı olmak için yeterli gücü geliştirebileceğini anlaması onu sınamış ve kazandığı disiplini zorlamıştı.

Göğüs boşluğundaki merkezi açtığı anda ise bu sıkıntısı kaybolmuştu. Ruhsal merkezlere geçmişti. Göğüs boşluğu merkezi (solar pleksus) onun canlılık kaynağıydı ve ona giderek artan bir iyileşme gücü veriyordu. Saihung, Dönen Rüzgar Usta'nın enerji çektiği merkezin bu merkez olduğunu anlamıştı.

Kalp, sevecenlik, beceri, güzelliğin takdir edilmesi ve sanatçılık demekti. Burayı açmak, sanatsal yetenekleri geliştiriyor ve sanatı destekliyordu. Büyük Usta, yaratıcılığın bu merkezden kaynaklandığını ve Ormanı Kaplayan Sis gibi son derece yetenekli müzisyenlerin bu merkezlerinin doğal olarak açık olduğunu vurgulamıştı.

Gırtlak merkezi, elbette ki şarkı söylemeye yardımcı oluyordu, fakat aynı zamanda durugörünün de sorumlusuydu. Üçüncü gözle birlikte kullanıldığında, bu merkez tarafından görülen diğer gerçekliklerin algılanmasını sağlıyordu. Saihung, gırtlak merkezinden kaynaklanan sözlü bir açıklama olmadıkça genellikle ruhsal deneyimlerini anlayamıyordu.

Üst tan t'ien ya da üçüncü göz, diğer boyutları algılıyordu. Büyük Usta, çoğu insan gibi Saihung'un da, dünyayı sadece, "varoluş" diye adlandırdığı belli bir şekilde gördüğünü üstünü vurgulayarak söylemişti. Aslında bu gerçek değildi. Gerçeklik, farklı yanılsamaların değişmesiydi, çünkü başka bir çok boyut varolmaktaydı. Üçüncü gözü kullanarak, Saihung, arkasındaki anlamı görmek için yanılsamalarla dolu bu dünyayı delebilirdi.

Bedendeki enerji merkezlerinde yukarı doğru çıkmak, aynı zamanda Saihung'un eğitimini de simgeliyordu. Bedensel gücünü geliştirmiş, savaş sanatları öğrenmiş, sağlığını, uzun yaşama gücünü ve canlılığını koruma yeteneğini geliştirmiş, sanat, bilim ve tanrısallık konularında bilgi sahibi olmuş ve

duyu ötesi gerçeklikler ve ruhsal bilgeliğin ne olduğunu kavramıştı.

Artık, son merkez üzerinde çalışmaya başlıyordu. Başın Tepe Noktası ya da Taç Noktası denilen bu nokta, Saihung'un zorlu çalışmalarla geçen yıllarının bir ürünü ve daha yüksek aşamalar için bir temel oluşturan bir eşikti. Bin Yapraklı Lotus çiçek açmıştı. Duyularını bir kenara bıraktı. Artık ne dışsal ne de içsel gerçeklik vardı. Hiçbir şey hissetmiyor, hiçbir şey düşünmüyordu. Boşluk içinde tamamen erimiş, O'nunla bir olmuştu.

Onbcş:

Savaş

1937'DEKİ ÇİN VE JAPONYA arasındaki savaşın haberleri, Huashan'a aylık alınan erzakla birlikte gelmişti. Erzak almak için dağdan inen öğrenciler, telaş içinde dağa geri dönüp, Japonlann, Pekin dışındaki Marco Polo Köprüsü'nü geçtiklerini, Shaanxi Eyaleti'ndeki demir ve kömür açısından zengin dağları aştıklarını ve Tianjin'den Nianjin'e doğru ilerlediklerini haber vermişlerdi. Japonlar, sadece kötü organize olmuş ve çok az cephaneye sahip bir ordunun direnişiyle karşılaşarak Çin topraklarında düzenli bir şekilde ilerliyorlardı. Aralarında birleşmeyen yerel diktatörlerin orduları ve kuzey eyaletlerinde sivil halkın oluşturduğu ordular, son derece iyi eğitimli, tanklarla yönlendirilen ve hava desteği olan güçler karşısında ezilmekteydiler.

Savaşa ve yapılan zulme dair inanılmaz derecede korkunç hikayeler, Saihung da dahil olmak üzere herkesi dehşete düşürmüştü. Öfke ve kin, milliyetçi duygulan körüklemiş, bu konudaki tartışmalar Huashan'm tüm tapınaklarına yayılmıştı. Her rahip, rahip adayı ve öğrencinin farklı bir düşüncesi vardı. Bazıları bu konuda ateşli ve heyecanlı fikirler savunurken, bazısı da sakin ve tartışmalardan uzak kalıyordu, fakat herkes savaşı lanetliyordu. Günlük işler aksatılmaya başlanmıştı ve kısa süre sonra Huashan'daki Taocular, artık savaş hakkındaki haberleri okumaya gerek duymamaya başladılar; çünkü savaş yanlarına kadar ulaşmıştı. Bom-

balama seslerini duyuyorlar, tepelerinden geçen uçakları izliyorlar ve Japonlar'ın yüz kilometre ilerideki Xian'a saldırmaları sonucu kentten kocaman siyah dumanların kümelerinin yükselmesine yol açan kırmızı alevleri görüyorlardı.

Taocuların çoğu, savaşa karışmamaya karar vermişti. "Ailelerini terk eden insanlar" olarak dünya işlerine geri dönmemeleri ve uzun süredir geliştirdikleri saflıklarını bozmamaları gerektiği konusunda ısrarlıydılar. Dünya savaş, hile, namussuzluk, para, cinayet, siyaset ve tehlike ile dolu bir yerdi. Münzevî olma yeminlerini bozmak istemiyorlardı.

Vatansever Taocular ise bu fikre karşıydılar, eğer Çin istila edilirse ya da yakılıp yıkılırsa münzevîlerin, sanatlarını uygulayacakları bir yer bulamayacaklarını söylüyorlardı. Münzevî olsalar da olmasalar da, ülkelerinin ve halklarının onlara ihtiyacı vardı.

Bu tartışmalar Huashan'daki topluluğu bölmüştü, sonunda Büyük Usta bir toplantı yapılmasını istedi. Huashan'm beş tepesindeki tüm rahipler ve öğrenciler, akın akın bu toplantıya geldiler. Güney Tepesi Tapınağı'nin avlusunda biriken kalabalık, Büyük Usta'nin söyleyeceklerini beklerken ateşli tartışmalara girişmişti.

Büyük Usta, ana salonun kapısından içeri girdi, uzun bedeni, eski ahşap tapmağın önünde durdu. Eski bir megafonu dudakların doğru kaldırdı ve otoriter bir sesle kalabalığa doğru konuşmaya başladı.

"Bizler Taocu münzevîleriz. Hepimiz dünyayı terk ettik ve dar zihinli insanların anlamsız ve önemsiz kavgalarıyla ilgilenmemeliyiz. Dışarıdaki dünyaya geri dönmek, bu kutsal dağda geliştirdiğimiz saflıktan vazgeçmek demektir. Hem dışarıdaki dünyada yaşayıp hem de bozulmadan kalmak olanaksızdır.

"Fakat, bizler aynı zamanda Çinliyiz. Yabancı bir güç, ülkemizi işgal ediyor ve herkes vatanını korumak için elinden geleni yapmak zorunda. Burada ruhsallıktan çok yaşamı korumak önemlidir.

"Savaşta ülkeye yardım etmek mutlaka dövüşmek anlamına gelmez. Her insan kendi tarzında katkıda bulunmalıdır; herkes kendisine, Çin'e en iyi nasıl yardım edeceğini sorsun. Kimi aşağı inip insanlara yiyecek dağıtabilir, kimi tıbbi yardımda bulunabilir ve kimi de eski gelenekleri doğru bir şekilde gelecek kuşaklar için koruyabilir. Birilerini öldürmeden de katkıda bulunabilirsiniz.

"Savaşçı geleneklere göre eğitilenler! Siz, ülkeyi bu yolla korumalısınız. Sizler savaşçısınız ve bir savaşçının işi de savaştır. .."

Büyük Usta, konuşmasına devam ederken Saihung'un zihni işlemeye başlamıştı. Genç ve ateşliydi. Halkını ve vatanını korumak istiyordu. Çaresiz insanlara karşı uygulanan zulmün, yapılan kötülüklerin intikammı almak itiyordu. Dövüşmek istiyordu.

O akşam, o ve iki rahip çömezi, gelecek hakkında konuşuyorlardı.

"Biz çok iyi yetiştirildik. Savaşçılık becerilerimiz sıradışı," dedi Saihung heyecanla. "Becerilerimizi ülkemize hizmet etmek için kullanmalıyız."

İki eski koruyucusu onu ciddiyetle dinlediler. Ormanı Kaplayan Sis, çok seyrek olarak kişisel duygularını ifade ederdi, Berrak Suyun Sesi ise daha konuşkan biri olmasına karşın, kişisel kararları konusunda aynı derede suskundu. Saihung'un konuşması bittikten sonra, uzun bir sessizlik dönemi oldu. Berrak Suyun Sesi, dağdan ayrılacağını söylemekle yetindi.

"Bizler, savaş sanatçılarıyız. Dövüşmeliyiz," dedi Berrak Suyun Sesi. "Kadınlara, çocuklara ve yaşlılara uygulanan insanlık dışı davranışları düşündüğümde, kendimi tutamıyorum. Buna dayanamam. Gidip, düşmanları öldüreceğim."

"Ben de," dedi Saihung.

Ormanı Kaplayan Sis'e baktılar. Hiçbir şey söylemedi, ama sarsılmaz bir ifadeyle bakışlarına karşılık verdi. Tartışmaya girmedi. Onun da kendileriyle geleceğini anlamışlardı.

"Dövüşürken bir yandan da bu mezhebe ait olmak olanaksız," diye devam etti Saihung. "Savaş alanında ahlaki kurallara uymak da olanaksız. Dış dünyanın belalarına karışmak gerekecek. Ben mezhebimizden ayrılıyorum."

Ormanı Kaplayan Sis, "Saihung," dedi. "Yolundan vazgeçmemelisin."

"Tapınaktan bağımsız, gezgin bir Taocu olacağım. Biliyor musun, bazen buraya dayanamıyorum. Asla yeterinde yiyecek bulamıyorum ve haftada yedi gün eğitim görmek de insanı bunaltıyor. Her gün aynı şeyler; kalk ve sutralan oku; kahvaltı et, sutra oku; öğle yemeği ye, sutra oku; akşam yemeği ye, sutra oku; uyumaya git, sutra oku. Sana şunu söyleyeyim; bunun yerine, yalnız bir münzevî olmayı tercih ederim."

Berrak suyun Sesi, "Saihung, yemininden dönemezsin," diye hatırlattı.

"Biliyorum. Taocu kalacağım. Fakat, savaş alanında sutra okuyabilsem bile bu, biraz ikiyüzlülük olacaktır. Orada, hayatım için dövüşüp, hayatta kalmak için uğraşıp, et yiyeceğim, kötü şeyler tasarlayıp, öldüreceğim. Bu durumda nasıl ahlaki ilkeleri uygulayabilirim ki? Savaşmak üzerinde yoğunlaşmak için tüm enerjime ve gücüme ihtiyacım var."

iki rahip çömezi birbirlerine baktılar.

"Nasıl istersen öyle yap, Saihung," dedi Ormanı Kaplayan Sis. "Fakat ben bu ilkelere uymaya çalışacağım."

"Ben de öyle," diye ekledi Berrak Suyun Sesi.

Saihung ise, "Ama bunu nasıl yapacaksınız?" diye sordu hiddetle. "İnsanları öldüreceksiniz. Rahipler, insan öldüren kişinin ceza olarak cehenneme gönderileceğini söylemiyorlar mı?"

Berrak Suyun Sesi, sözcüklerin üstüne basa basa, "İnsan öldürmenin günah olduğunu söylüyorlar," diye yanıtladı. "Peki, insan, bu zalimliklere göz yumabilir mi?"

"Ayrıca Saihung," diye ekledi Ormanı Kaplayan Sis, "kötülüğe karşı savaşmak ve kendimizi korumak zorundayız. Zevk için öldürmüyoruz, fakat şimdiye dek hepimiz, dağda bize saldıran haydutlarla ve hayvanlarla savaştık. Kutsal insanlar bile kendilerini korumak zorundadırlar. Hiçbir şey yapmadığımız halde bize saldırdılar. Kendimizi korumak da bizim en doğal hakkımız. "

Ertesi gün, Saihung, ustasını görmeye gitti. Bu sefer cüppesini değil, el ve ayak bileklerinde bantlar olan siyah savaşçı elbisesini giymişti. Eğildi ve girmek için izin istedi. Büyük Usta, sessiz bir baş hareketiyle kabul etti.

"Dağdan ayrılıyorum," dedi Saihung.

Büyük Usta'nm gözleri kısıldı. Daha yanıt veremeden, Saihung hemen, "Ve bu mezhepten de ayrılıyorum," diye ekledi.

Büyük Usta, hızla elini masaya vurdu. Ona öfkeyle bakıyordu. Saihung, ilk kez ustasını öfkeli görüyordu, şaşırmıştı.

"Seni saygısız! İyi düşün! Benimle konuşurken sözlerine dikkat et!"

"Savaş meydanında, gerekli ahlaki ilkeleri uygulayamam."

"Gideceğini kim söyledi ki? Böyle küstah düşüncelere nereden kapılıyorsun? Saçma ve gülünç arzularının peşinde koşmak yerine, eğitimine devam etmelisin."

"Fakat, savaşmalıyım. Savaşırken de ne bulursam onu yemeliyim."

"Ahlaksal ilkelere uyulması gerekir!"

Saihung, "Siz, bedenin tanrıların tapınağı olduğunu söylemiştiniz," dedi cüretkâr bir ses tonuyla. "Beslenmeden nasıl savaşabilirim ki? O zaman, o tapınağa ne olur? Bedenin beslenmesi gerekir. Tanrılar, hastalıklı bir bedende kalmazlar."

"Kafanı zararlı düşüncelerle doldurmuşsun!"

"Eğer beynimizin özgür olmasına izin verilmezse, bitkilerden farkımız kalmaz."

Büyük Usta ayağa kalkıp, Saihung'a sert bir bakış attı. "Henüz gençsin ve iyinin ne olduğunu bilmiyorsun. Bir şeyler öğrendin ve şimdi kendini dünyaya ne yapması gerektiğini söylemeye hazır hissediyorsun. Böyle sorumsuzca davranmadan önce iyi düşün."

Saihung, "Gezgin bir Taocu olacağım," diye yanıtladı kararlı bir sesle. "Tapmağa bağlı kalmayacağım."

Bunun üzerine, ustası, "Eğer gidersen," dedi sert bir sesle, "geri dönme!"

Saihung afallamıştı. Fakat artık söyleyecek başka şey yoktu. "Dai Shi, ben gidiyorum."

Büyük Usta, yerine oturdu ve sadece elini onu defeder gibi salladı.

Huashan'daki ustalar, savaşçılık konusundaki becerileri ile ünlüydüler, bu nedenle de yerel diktatörlerin ordularına kolaylıkla kabul ediliyorlardı. Saihung ve iki rahip çömezi birbirlerinden ayrıldılar ve her biri, hareketlerinde hiçbir kısıtlama olmayan gerilla birimlerine katıldılar. Klasik ordular, savaş kuralları nedeniyle belli sınırlar içinde savaşıyorlardı; fakat Saihung'un katıldığı, Cai Tingjie ve Bai Songqi komutasındaki birimler istedikleri gibi savaşmaktaydılar. Sık sık düşman hatlarının gerisine sızıyorlar ya da vurup kaçan, sabotaj yapan ve düşmana karşı bilgi toplayan keşif kolları gibi hareket ediyorlardı. Saihung ve onun bağlı olduğu usta savaşçılardan oluşan bu birim, geleneksel silahları tercih ediyor ve ancak klasik bir meydan savaşı için orduya katıldıkları sırada ateşli silah taşıyorlardı.

Saihung'un en çok sevdiği silah tek ağzı keskin bir pala ve mızrak idi. Pamuktan yapılmış ve tamamen siyah renkli, el ve ayak bileklerinde bağlı elbiseler giyiyor, ayağına hasır sandallar takıyor ve ördüğü saçlarını siyah, kumaş bir başlığın içinde toplayarak saklıyordu. Ateşli ve idealist bir askerdi, enerjik ve bir aygır kadar da sinirliydi. Düşmanı tek başına yakalayarak ya da bulunduğu birim içinden sessizce çekip alarak gerçekleştirilen saldırılarda uzmanlaşmıştı. İster şafak sökerken, ister alacakaranlıkta hatta ister gün ışığında, Saihung uzun otların arasına saklanarak, geçen düşman askerlerini öldürmekte uzman olmuştu. Mızrağını kurbanlarının boğazlarına saplıyor böylece askerler hiç ses çıkaramadan ölüyorlardı.

Yakın dövüşte ise, palayı tercih ediyordu. Saihung, askerlere tuzak kurarak yakınma gelmelerini sağlıyor, böylece askerlerin kurşun yerine süngü ve bıçak kullanmaya zorlanmalarını sağlıyordu. Bu durumda ise, Saihung'un, kınından her çekilişinde kındaki bileği taşları sayesinde bilenen ağır pala-

sı, müthiş bir silah haline geliyordu. Fırıldak gibi dönerek yaptığı hareketleri ve müthiş sıçramalanyla Saihung darbeleri kolayca savuşturuyor ve saldırıların gücünü kullanarak ekseni çevresinde tek bir dönüşle düşmanlarını biçiyordu. Kılıç ustalarının, delme, kesme, savuşturma ve yarma hareketlerinin nasıl yapılması gerektiği hakkında söylediklerini hiç aklından çıkarmıyordu: Kurbanına işkence etmek istiyorsan yüzeysel kesikler aç; acı çektirmemek içinse kafasını kes.

Saihung, gençliğinin ve elle dövüş eğitimin kendisine verdiği tüm gücü kullanmaktaydı. Elleri mahvediciydi, tekmeleri ise demir kadar sertti. Tüm enerji kanalları açıktı, hayatı boyunca bekâr kalmak içsel enerjisini korumuştu ve savaş tekniklerini çok sert bir eğitimden geçerek olgunlaştırmıştı. Dövüşürken çok vahşiydi. Onun için bir adamı tek bir vuruşla öldürmek ya da bir boynu sadece bükerek kırmak çok kolaydı.

Fakat içindeki idealizm, savaş ortamında yavaş yavaş tükenmeye başlamıştı, Saihung artık kendisini yeni bir duygunun motive ettiğini fark etmekteydi: Kin. Savaş alanında aklı suskunlaşmıştı, sevgi ise savaş zamanının gerçekleri arasında kaybolup gitmişti. Huashan'da pek çok şey öğrenmişti, fakat insanlardan nefret etmeyi öğrenmesi için, düşmanın yaptığı zulmü kendi gözleriyle görmesi gerekmişti. Düşmanın terk ettiği bir köye ne zaman girse, insanlığın yoldan çıkmışlığını gözler önüne seren kanlı kanıtlarla karşılaşmaktaydı. Parçalanmış bedenler, tecavüze uğramış kadınların, kırbaçlanmış insanların, süngülenmiş bebeklerin, organları kesilerek sakatlanmış çocukların, kazığa geçirilmiş ve yakılmış cinsel organların sessiz bir hikayesini vermekteydi. Dehşet o kadar fazlaydı ki, kendi gözleri bile bunları görmek zorunda kaldıkları için ona isyan ediyorlardı. Fakat, sürekli bu sahnelerle karşılaşmak, kalbine nefreti işleyen ateşi sürekli olarak körüklüyor ve onu tıpkı bir ustura gibi keskinleştiriyordu. Sa-

vaşın dehşeti, arkadaşlarının ruhlarındaki tüm duyguları mühürlemişti; sert ve kayıtsız bir biçimde savaşıyorlardı. Fakat Saihung böyle değildi. Günlük yaşıyor, amacına olan bağlılığı ve delilik arasında gelip giderek güçleniyordu.

Birbiri ardına yapılan savaşlar ruhunu sarsmıştı. Sürekli duyduğu ve ona sorular soran sesler onu hem bedensel hem de zihinsel olarak yaralamış, korku içinde yaşamasına yol açmıştı. Bu sesler hep onunlaydı. Patlayan bombaların uğursuz gümbürtüleri, makineli tüfeklerin çıldırtıcı takırtıları, hatta kılıcının kesin hareketlerinin etleri birbirinden ayırırken çıkardığı fısıltıya alışmıştı. Fakat, insanların sesleri ona ulaştığında, -Korkmuş bir çocuğun inlemesi, ölmekte olan bir yoldaşının çığlığı, düşmanının son iniltisi- bu seslerin doğrudan ruhuna dokunduğunu hissediyordu. Savaş alanının sessiz olduğu o nadir anları özlemle bekliyordu. Çabucak geçip giden bu anlarda da, savaşın sesleri, herkesin sorduğu "Niçin?" sorusunun kaybolup gitmesine yol açıyordu. Fakat sonra kendini tutuyor, yıkımın bir kaosu andıran sesleri arasındaki sakinlik anlarında, kendi düşüncelerini sınıflandırmaya çalışıyor ve Taoculuk ile savaş arasındaki çok açık ve derin ayrılığı çözümlemeye uğraşıyordu.

Huashan'daki saflık inkâr edilemezdi, orada katı ve kesin bir münzevî yaşamı sürdürülüyordu. Dağlarda günah işlemek için çok az fırsat olduğundan yoldan çıkmak da sözkonusu değildi. Orası, kendini adamış insanlardan oluşan bir toplumdu ve ister aziz olsun ister yemin etmiş bir rahip çömezi, herkes kendisini tamamen ruhsallığa vermişti. Orada en fazla nefret edilebilecek şey manastır yaşamının sıkıcı tekdüzeliğiydi.

Huashan, savaş alanındaki sefalete ve iğrençliklere oranla bir cennetti, sanki hem dağ hem de cennet aynı derecede uzak ve ulaşılmaz görünüyordu. Şimdi Saihung, öfke, öldürme ve entrika dolu zavallı bir yaşam sürdürüyordu. Yemek

için çalmak, ne aşırırsa onu yemek ve aklını ise tuzak kurmak için kullanmak zorundaydı. Varlığının tamamını, başka insanları katletmek için kullanmak amacıyla ruhsallığını tamamen bir kenara bırakması gerekiyordu. Eski Taocular haklıydılar. Bu dünyada bozulmadan yaşamak olanaksızdı.

Zaman içinde, tamamen bozulmuştu. Ne zaman, köpekler ve kargalar için bir ziyafet demek olan yanmış ceset dağlarını görse, içinde intikam arzusu yanmaya başlıyordu. Savaşın çığlıkları kutsal metinlerin fısıltılarını bastırıyordu. Öfke, ahlak duygusunu yana itiyordu. Halkını kurtarmak için savaşmalıydı. Çocukluğundan beri ona, öldürmenin sonsuza dek lanetlenmeye yol açtığı öğretilmişti. Bunu kabul ediyordu. Hiç pişmanlık duymadan cehenneme gidebilirdi.

Zaman geçtikçe, Huashan hakkındaki düşünceleri de acı verici ve kuşku dolu olmaya başlamıştı. Eğer Taocular bu kadar büyükse, niçin savaşı durdurmuyorlardı? Fakat her seferinde bunun yanıtını, çok sık olarak duyduğu sözcüklerle vermekteydi: Taocular münzevîdirler. Savaş, gerçek değildir; bu maddi dünya önemli değildir.

Fakat onlar insan değiller mi? Çinli değiller mi? Olağanüstü güçleri ile bu anlamsız cinayetleri durdurmazlar mı? Sonunda, bunu yapabilseler bile yapmayacaklarını acı içinde anlamıştı. Her insanın bir yazgısı vardı, herkes iyi ve kötü arasında seçim yapmak zorundaydı, insanlık vahşetten tanrılara giden yolu kendi bulmak zorundaydı. Ruhsallık, açık bir çıkış yolu sunmuyordu. Münzevîler dağlarda yaşıyorlardı; diğer insanlar ise ovada mücadele ediyorlardı. Fakat ruhsallık, sadece insanlığın kristal içinde yaşattığı yüksek bir amaç idi. Mucizeler yaratamazdı. Saihung, sonunda acıyla, Taocular'm da eninde sonunda insan olduklarını kavramıştı.

Onlar normal insanlardı. Çoğu insanm yaşam dediği fakat kendilerini mahveden ve çeşitli düşkünlükler göstererek

yarattıkları trajedilere sırtlarını döndükleri doğruydu. Taocu yolda ilerleyen bir kişi, kendi özgürlüğünü bulmaya çalışır, özgürlüğünü korur ve diğer insanların özgürlüklerini kazanmaları için elinden geldiğince onlara yardım etmeye çalışır. Fakat, insanlık bireylerden oluşur, her birey aynı serbest irade ve kendini yüksek bilince adamak ile yoldan çıkmaya yönelmek arasında seçme yapma fırsatı ile birlikte doğar. İşte, insanm amacı budur. Bireysel anlamda insan olmanın anlamı budur. Eğer kötü olmasaydı, sonuç da olmazdı ve bundan ötürü seçim de olmazdı. İnsanlığın her zaman bir seçim şansı vardır ve sonuçta kişi, özgürlüğünü sadece azimle ve tutarlı bir şekilde çaba göstererek kazanabilir. Taocular ne tüm bir halkı ne de tüm bir gezegeni kurtarabilirler. Bu bir lütuf olurdu. Ama bu tür bir tanrısal müdahale, Yeşim İmparator'un bile gücünün ötesindedir.

Saihung'un düşünceleri ona bu bakış açısını kazandırmıştı. Yeniden doğum üzerine düşünmekteydi. İnsan yaşamı, bilincin üst ve alt aşamaları arasmda bir yarı yoldu: İnsanlık, evrimsel ilerlemesindeki ikilemleri henüz çözümlememişti. Savaş ise, bu evrim sırasmda meydana gelen bir etkinlik olarak, aniden önemsiz ve anlamsız görünmeye başlamıştı.

Fakat bu felsefi düşüncelerin Saihung'un aklına geldiği yer savaş alanıydı. O, oradaydı. Ölüm onu çevrelemişti; .orada ayrılıklar ve ikilem çözümlenemezdi. Şimdi devam etmeliydi. Ölmek istemiyordu; öldürülmek de istemiyordu. Kendi içinde ahlak kurallarını gözönüne alarak yaptığı gözleme karşın, basit bir sonuca varmış ve bunu bir formül olarak ortaya koymuştu. Onu öldürmek isteyen herkesi öldürecekti. Ancak o zaman, bu yaşamadaki görevinde başarılı olabilirdi.

Onalti:

Eve Dönüş

j Kİ YILDIR DEVAM EDEN SAVAŞ, ister dehşet ister maicera olsun, Saihung'u tüketmeye başlamıştı. Eğitimi ve belli bir ölçüde edindiği acımasızlık duygusu o ana dek onu korumuştu. Fakat, savaş, her iki taraf için de düşkınklığı yaratan ve hiçbir sonuca ulaşamayan bir noktaya geldikçe, bu durumun farkına varıp geleceği hakkında düşünmeye başlamıştı.

1939'da, ilerleyen Japon kuvvetleri karşısında ülkenin içlerine doğru sürülen Çinliler, tepelerin eteklerine ve vadi kıyılarına yerleşerek buralarda siper alınca savaş da berabere bir duruma gelmişti. Yan sanayi, bu sınırların gerisinde tekrar kurulmuştu. Japonlar ise, kırsal kesime korku salmak ve Çinlilerin organize olmalarına fırsat vermemek için küçük saldırılarda bulunuyorlardı. Cephenin gerisine dek saldırıyorlar geri dönemeden önce yağma ve çapulculuk yapıyorlardı. Çinliler ise önce geri çekilip sonra da çekilen Japon birliklerini kıstırmaya çalışarak karşılık vermeye çalışıyorlardı. Fakat, üstün teçhizatlı Japon güçlerini asla yok edemiyorlar ve iki taraf da büyük kayıplar veriyordu. Japonlar tekrar tekrar geri dönüyorlardı. Her kent ardı ardına yıkılıp yerle bir ediliyor, binlerce köylü ölüyor, toprak kanla sırılsıklam oluyordu.

Saihung yorulmuştu. İnsanlar, kazdıkları deliklerde siper alarak bir sonraki saldırıyı bekliyor, mikrop kapmış yaralan

tedavi etmeye çalışıyorlar ve yüksek ateş herkesi kırıp geçiriyordu. Savaş anlamsızlaşmıştı. Bu savaşın ötesinde bir dünya olduğunu biliyordu ve bu dünyayı öğrenmeyi çok istiyordu. Shandong Eyaleti'nde, Sarı Irmağın, yolculuğunu tamamlayıp denize karıştığı yerde, gerilla birliğini dağıtıp Huashan'a geri dönmeye karar verdi ve batıya, Çin'in içlerine doğru yolculuğa çıktı.

Yine de, zihninin bir köşesinde, dağa kabul edilip edilmeyeceğinden pek emin değildi. Ayrılmaya karar verdiğinde, ustası geri dönmesini yasaklamıştı. Saihung, ustasının, tekrar dağa geri dönmesine izin verip vermeyeceğini merak ediyordu. *79

Huashan'a yaptığı uzun yürüyüş sırasında Guan Ailesi'nin kalesine de uğradı. Büyükanne ve büyükbabasının önce Huashan'a sığındıklarını biliyordu fakat şimdi ikisi de bir oduncunun kulübesinde hasta yatıyorlardı. Babası savaşıyordu, ailesinin geri kalanı ise iç bölgelere doğru kaçmışlardı, Guan Klanı ise dağılmıştı. Kalenin terk edilmiş olduğunu bilse de orayı bir kez daha görmek istiyordu. Kalede onu karşılayacak kimse yoktu. Tek başına, atalarının evine girdi.

Artık acılara alışmış bir asker olsa da, ailesinin inşa ettirdiği yapılan gördüğünde derin bir üzüntü duymaktan kendini alamadı. Ejderha Konağı, bahçeler ve diğer binalar Guan Klanı'nin dört kuşak boyunca ulaştığı noktayı simgelemişlerdi, fakat şimdi kavrulmuş tarlalarda yıkıntı halinde duruyorlardı.

Japon birliklerinin, ya terk edilmeden ya da klan buradan sürülmeden önce kaleyi işgal ettikleri açıktı. Kurşun delikleri eflatun renkli duvarlara siyah yara izleri gibi dağılmışlardı. Top ateşi, yapılann duvarlarında kocaman delikler açmıştı. Kafeslerle süslü narin kapılar, sert darbelerin altında parçalanmışlardı. Alevler, evleri ve yaşlı ağaçları mahvet-

misti. Kaynaklar ve kuyular zehirlenmişti. Aile tapmağı ise atlar için ahır olarak kullanılmıştı. Sanat eserlerinin hepsi ya yağmalanmış ya da parçalanmışlardı.

Yıkıntıların arasına sızan soluk bir ışık düzinelerce ölü bedeni aydınlatmaktaydı. Bazıları Japon ya da Çinli askerlerdi, fakat çoğu saldın sırasında yakalanan hizmetçilerdi. Saihung, **bu** hizmetçilerden bazılarını doğduğundan beri tanıyordu ama şimdi kıvnlmış ve cansız bedenleriyle yatmaktaydılar. Tecavüz edilmiş bir çocuğun cesedini gördü, çocuğun kalçalarında hâlâ kurumuş kan duruyordu. Gölgelerin arasında, saçları karmakanşık olmuş, dişleri kırılmış ve bacaklan çıplak genç bir kız vardı. Ahırda görevli yaşlı hizmetçilerden biri çatı kirişine asılı duruyordu; şeritler halinde kesilmiş etleri bedeninden sarkmaktaydı. Her cesedin yüzünde, insanların karşılaştıkları ölümün dehşeti donup kalmıştı, gözlerde ise son anlarını kavrayamadıklannı belirten bir ifade bulunmaktaydı.

Saihung, şimdinin yerine geçmişi koymaya çalışarak kararlı adımlarla avlular ve koridorlar boyunca yürüdü. Fakat **bu** işe yaramadı. Çürümüş et kokusu, bir zamanlar aile üyelerinin gezindiği yerlerdeki tütsü ve yasemin kokularını bastırmıştı. Bir zamanlar ince uzun sütunlar olan kömürleşmiş yıkıntılar, klanın şan ve şerefini koruyan yapının en belirgin özelliğiydiler. Yaşam, burada bir daha asla yeşermeyecekti. Burada, çaresiz kalmış ve acımasızca öldürülmüş erkek ve kadınların kokusu ile bozulmayacak bir gelecek olamazdı.

Saihung, Guan Jiuyin'in flüt çaldığı bahçede durdu. Balıklar durgun suyun yüzeyinde karınları yukarı dönük olarak yüzmekteydiler. Burası artık ailesinin evi değildi. Arkasını dönerek o mekânı terk etti. Göz yaşı dökmenin yararı yoktu. Olanlar, göklerin arzusuydu.

Saihung, Huashan'ın dik yolunu tırmanmaktaydı. Hava durgun ve soğuk, güneş ışığı ise dikti. Şu Huashan ne kadar da farklı bir yerdi! Öncelikle kutsaldı. Buradaki sade dinginlik ile savaş alanının pisliği arasındaki karşıtlığı açıkça fark edebiliyordu. Saihung, dağdaki kaynaklarda elini yüzünü yıkamak için iki kez durdu, fakat içindeki acı ve kederin temizlenmesi çok zordu. Sanki, kutsal olanı kirletiyormuş gibi hissediyordu.

Alçakgönüllülükle ustasına doğru tırmanmaya devam etti. Belki de şimdiye kadar Huashan'ın değerini gerçekten takdir edememişti. Buraya ilk kez getirildiğinde kandırılmıştı. Sonraki dönemlerde de burayı, son derece can sıkıcı bir okul olarak görmüştü. Yemin etmek ve tapınağın bir üyesi olmak için geri döndüğünde bile, inancı tam değildi ve kalbi kuşku ile doluydu. Şimdi ise, geri dönmeyi seçmişti, kendisini sade yaşama ve bilgiye adamaya hazırdı. Kanla lekelenmiş, yaralanmış bir halde teselli arıyordu, dağ ise onu kabul edecek gibi görünmekteydi.

Onu gören bir grup rahip kendisini karşılamak için hemen yanına geldiler. Neşeyle birbirlerine başlarından geçenleri anlatmaya başladılar. Bazıları, yeminlerini bozmayıp aşağı inmemişti. Geri kalanlar ise, ya yaralılara yardım etmek ya da savaşmak için gitmişlerdi. Saihung, Büyük Usta'nin öfkesinin artık sadece göstermelik olduğundan kuşku duysa da bu konuda soru sormaktan kendini alamadı.

Tapınağın yaşlı aşçısı kahkahalarla gülmeye başladı.

"Da Shi, sürekli olarak ortadan kayboluyordu," diye anlatmaya başladı. "Nereye gittiğini hiç söylemiyordu. Tek söylediği, 'Yapacak işlerim var,' idi; aylarca ortalarda görünmüyordu. Fakat biz, onun aşağı inip dövüştüğünü biliyoruz."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Saihung.

"Aylık erzakla gelen gazete kupürlerinde, elinde bambudan yapılmış bir sopa taşıyan yaşlı bir Taocu'dan bahsedilmekteydi. Sadece Da Shi, böyle bir sopa taşır. Ona bu haberler hakkında soru sorduğumuzda ise tabii ki, her şeyi reddediyordu."

"Peki gazetelerde ne yazıyordu?"

"Da Shi'nin, Shangai ve Pekin'e giderek Japon savaşçılarının kendisine meydan okumalarını kabul ettiğini biliyoruz. En son haber 1936 yılına aitti."

"Ama ben o sırada henüz buradaydım. Neden beni de alıp götürmedi ki?"

"Belki de ateşli ruhunun kendini öldürtmene neden olacağını düşündüğü içindir."

"Ah."

"Japonlar bize, 'Doğu'nun Hasta Adamları,' diyorlardı, Da Shi de onların meydan okumalarını kabul etmeye karar vermiş olmalı. Haberlere göre, Shangai'da bir sumo güreşçisini, boğazına iki parmağı ile vurarak yere sermiş. Pekin'de kendisine aynı anda saldıran iki karate ustasına, bir aikido ustasına ve bir judo ustasına karşı sadece ellerini ve avuç içi vuruşlarını kullanmış."

"Yani, Da Shi, savaşa karışmaktan geri durmamış!" diye bağırdı Saihung.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı rahip. "Bir başka zaman da aynı Taocu, Sichuan'da ortaya çıkmıştı."

Saihung bu sefer, "Sichuan mı? Orada ne işi vardı ki?" diye merakla sordu.

"Sadece oradaymış işte," dedi rahip kuru bir sesle. "Da Shi'nin neden oraya gittiğini biz nasıl bilebiliriz ki? Orada, Japon birlikleri tarafından işgal edilmiş bir çayevi varmış. Ja-

pon komutan ise dördüncü dan siyah kuşağı olan ünlü bir karateciymiş. Yaşlı Taocu, hiç duraklamadan içeri girmiş ve kayıtsız bir ifadeyle oturup çay istemiş. Korku içindeki garsonlar ne yapacaklarını bilemiyorlarmış, yine de ona hizmet etmişler. Komutan, kendi ustalığıyla övünmekte ve Çinli savaşçıların çok zayıf olduklarını iddia etmekteymiş, fakat yaşlı Taocu çay fincanını indirip alaylı bir şekilde gülmeye başlamış. Komutan saldırmış fakat yaşlı Taocu tek eliyle onu fırlatıp bir kenara atmış. Büyük bir kavga kopmuş, bu kavga sonunda çayevinden yürüyerek çıkan tek kişi ise bu yaşlı Taocu imiş.

Saihung, kendini tutamayarak "Vay ihtiyar geveze!" diye bir küfür savurdu. "Bir de beni yalancıktan azarlamıştı! Bunun hesabını ondan soracağım!"

"Bunu yapmasan daha iyi olur, Saihung." Rahip kıkırdadı. "Son gülen her zaman Da Shi olur."

"Bu doğru," diye itiraf etti Saihung sıkıntılı bir gülümseme ile. "Bu kez de son gülen kesinlikle o oldu."

Güney Tapmağı'nin kapısına varmışlardı, rahipler, onun içeri girmesinde ısrar ediyorlardı. Saihung, ustasını çalışırken buldu. Önünde diz çöktü.

Büyük Usta, ona baktı, ne düşündüğü hiç belli olmuyordu. Saihung, ustasının hiç değişmediğini fark etmişti. Göz kırpmadan dik dik bakan sakin, inceleyici gözler, kar gibi beyaz saçlar ve sakal, dimdik duruş, hep aynıydı. Saihung, ustası konuşana dek bekledi.

Büyük Usta, "Demek geri döndün?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Evet, Da Shi."

"Öyleyse, artık burada olduğuna göre, eğitiminin bir sonraki aşamasına geçmelisin."

Bu kadardı. Büyük Usta onu kabul etmiş ve nazik bir el hareketi ile onu yanmdan göndermişti.

Onyedi:

Labirent

SAİHUNG, DÖNÜŞÜNDEN BİR HAFTA sonra, bir ilerleme kaydedene dek, sade bir yaşam süreceğine dair tanrıların önünde yemin etti. Büyük Usta, uğurlu bir gün seçti ve beraberce, Batı Tepesi'ne doğru yürümeye başladılar. Bir mağaranın önündeki büyük bir taş parçasının yanına geldiklerinde durdular. Usta, ona döndü ve "Burası, gerçek kendini keşfedeceğin yer," dedi.

Geçitler ve odalardan oluşan bir labirentin giriş yolu olan bir tünelden indiler. Saihung, dağın derinliklerinde bulunan ve beş odadan oluşan bu yerde yaşayacaktı, ayrıca sayısız koridor ve delik de keşfedilmeyi bekliyorlardı. Bu karmaşık dehlizlerde dolaşıp durmaya başladılar. Hava son derece soğuktu; duyulan tek şey ise adımlarının çıkardığı sesti. Bir süre sonra, geçitler o kadar daralmaya başladılar ki, duvarlara sürünerek ilerlemek zorunda kaldılar. Mağaralardan bazıları karanlıklar içinde kalmışken bazıları ise parıldayan mineraller nedeniyle ışıl ısıldı. Sanki taşın kendisi bir sıvıymış izlenimi vererek inen sarkıtlar, sivri tepecikler oluşturan dikitlerle buluşmuşlardı. Geniş bir dere bunların arasından akıyor, meşaleler ve yağ kandilleri ile aydınlatılan beş odalı bölüme giden yolu gösteriyordu.

Bu odalardan bazılarının tavanlarında doğal delikler vardı, bunlar demirden yapılmış ve içinde kömür yakılan mangallar için hava delikleri olmakla kalmıyor ayrıca içeriye gün

ışığının girmesine de olanak tanıyorlardı. Gökten gelen ışık ve meşalelerin alevi, Saihung'un birkaç parça eşyasını görmesini sağladı: Taş bir yatak, tütsülük, yağ kandili, su kabağı, kum saati, müzik aletleri, yazı takımları, defter ve bir takım elbise...

Sadece meditasyon yapmak için ayrılmış bir başka oda daha vardı. Dere, bu odanın içine doğru akıyor, akışına devam etmeden önce ortasında derin bir havuzcuk oluşturuyordu. Ayakları birer ejderha pençesi gibi biçimlendirilmiş ve üzerine eski armalar işlenmiş ağır, ahşap bir meditasyon platformunun iki yanında turna kuşu şeklinde iki demir tütsülük vardı. Kumla kaplı taş zemine kazınmış mükemmel bir daire tüm platformu kutsamaktaydı.

Saihung, platformun üzerine, içi ot dolu bir şilte, bir leopar derisi ve bir dua örtüsü serdi. Büyük Usta da ona bir Pa Kua aynası verip, boynuna bir tılsım astı ve son dakika önerilerini aktardı.

"Pek çok Taocu, gerçek olanı kavrama düzeyine bu noktada ulaşmıştır," dedi ayrılmadan hemen önce. "Tüm büyüklerin senden önce burada bulundular. Çalış ve azimli ol, Saihung, böylece sen de başarılı olabilirsin."

Saihung, Büyük Usta'nın gölgelerin arasında kayboluşunu izledi. Artık yalnızdı.

Her gün, temel olarak dört çalışma yapıyordu: Sabah meditasyonu, astral seyahat, sutra okuma ve akşam meditasyonu. Bu çalışma programına sınıf arkadaşları tarafından getirilen üç tabak sıcak yemek, savaş sanatları çalışması, eski metinlerin okunması, müzik çalmak, resim yapmak ve mağarayı keşfetmek de dahildi.

Saihung, sabah kalkar kalkmaz kahvaltısını ediyor, yıkanıyor ve meditasyon odasına girmeden önce bedeni temiz-

leyici ve güçlendirici egzersizler yapıyordu. Kutsal çemberin içine oturarak, kuma özel bir şekil çiziyordu. Çizilen dairelerin, karelerin, çizgilerin ve açıların oluşturduğu karmaşık şekil, göklerdeki ve yerdeki tüm güçleri davet ediyor, on yönü oluşturuyor ve mistik anlamda beş elementi yardıma çağırıyordu. Her çizgi bir dua ile birlikte çizilmeliydi ve her biri de bir tanrıyı simgelemekteydi. Bu zahmetli tören onu bir tür trans durumuna sokuyor ve onu koruyan ve destek olan bir şekil oluşturuyordu. Sonrasında, Saihung dairenin ortasına geçip oturuyordu.

Hem bu şekil hem de tılsım, ruhu bedenini terk ettiğinde bedenin ele geçirilmesine karşı onu korumaktaydı. Bu koruma olmadan, Saihung'un fiziksel kabuğu, uygun bir kabuk arayan pek çok kötü ruha ve şeytana karşı savunmasız kalırdı. Bunlar, bedenin dokuz deliğinin birinden içeri girebilir ve Saihung'un ruhunun geri dönmesine engel olabilirdi.

Sessiz bir durumda, Saihung, yirmidört adet dua hareketini yapıyordu; bunlar düşünceyi yalıtan, konsantrasyonu derinleştiren ve ruhunu bedeninden ayrılmaya hazırlayan karmaşık el hareketleriydi. Bu hareketler, gelişimin tüm akışını simgelemekteydiler: Saihung'un meditasyonu, evrenin yaratılışının hayal edilerek tamamlanmasına dayanmaktaydı.

Kendisini tamamen dünyanın dışında hissediyordu. Sessizce, önündeki bir sehpada duran sutrayı okuyordu. Sözcüklerin güçleri vardı. Bu sözcükler onu yolculuğa çıkmaya teşvik etmekteydiler.

Sutralar aracılığıyla tanrıları çağırmaktaydı. Saihung, tanrılara adlarıyla seslenmekte ve tüm Taocu panteonu oluşturana dek onları gözünün önüne getirmekteydi. Başlarında Üç Saf Olanlar olduğu halde tüm cennet, onun önündeydi.

Ruhu, bir ejderhaya binerek bedenini terk ediyor ve cennete yükseliyordu. Oraya vardığında, tanrıların önünde diz

çöküyor ve meditasyona oturarak verecekleri bilgiyi bekliyordu. Tanrılar konuşmadıkları zamanlarda, Saihung onlara kendi sorularını soruyordu.

İki saat sonra ise, sutranm bir başka parçasını tekrarlıyor ve bilinçlilik durumuna geri dönüyordu. Çalışmasını, enerjiyi dağıtıcı egzersizler yaparak ve çizdiği şeklin her çizgisini teker teker silerken bir yandan da çağrılan tanrının serbest bırakılmasını sağlayan sutrayı söyleyerek bitiriyordu.

Her gün akşam yemeğinden önce, Saihung, tanrıların, geçmiş yaşamlarında yaptığı şeylerin sonuçlarını temizlemeleri için rica eden bir sutrayı okuyordu. Tüm tanrılar, günde iki kez çağrılmaktaydı. Yang tanrılar öğle ve yin tanrılar da akşamları çağrılıyorlardı.

Gün ortasında, mağaraların gizemlerini keşfettiği öğleden sonraki boş zamandan önce Saihung bir kez daha meditasyon yapmaktaydı.

Mağara, inişli çıkışlı karmaşık ve düzensiz bir ağ gibiydi. Bazı yerlere ulaşmak için kayaların arasındaki dar dehlizlerde emeklemek gerekirken bazı yerlere de suyun altından yüzerek ya da sadece doğal olarak oluşmuş taş köprülerden yürüyerek ulaşılıyordu. Buraya daha önce gelmiş münzevîler bazı yerleri keşfetmiş ve kaydetmişlerdi fakat, bilinmeyen hatta tehlikeli kabul edilen pek çok yer de vardı. Tünellerin bazılarının üzerinde içeri girilmemesi için taş uyan levhaları konmuştu. Diğer geçitler ise Saihung'un en sevdiği yerlerdi, fakat bilmediği bir yere girdiğinde sıklıkla gizemli hatta bazen korkutucu deneyimler yaşıyordu.

Oradaki ilk günlerinden birinde, kayadaki dehlizlerden birinde emekleyerek ilerlemiş ve uzun bir koridora rastlamıştı. İçeri doğru birkaç metre gittikten sonra, mağara zeminine açılmış hava bacasıyla karşılaşmıştı. Bu açıklıktan

içeri doğru baktığında ise, kayaya oyulmuş eski basamaklar ve duvara tutturulmuş demir bir zincir gördü. Saihung, meşalesini kavrayarak inmeye başladı.

Aşağı indikçe, basamakları da sayıyordu. Mağaradan gelen ışık, tamamen kaybolmadan önce, soluk bir nokta olana dek küçüldü. Tek ışık kaynağı meşalesiydi. Saymaya devam etti.

Adımlarının ritmi hipnotik bir etki yaratmaya başlamıştı. Karanlık ise ona yönünü kaybettirmişti. Sadece dikkat çekici ölçüde düzgün yükselen hava bacası sağlam bir nokta sağ-

lamaktaydı. Beşyüzden fazla basamak saymıştı.

Bininci basamağa geldiğinde durdu. Çok belirsiz bir ses duyduğunu sandı. Bin ikiyüz. Bu, bir ses miydi? Bin üçyüz. Kesinlikle sesler geliyordu. Garip, boğuk çığlıklar ve bağırışlar duyuyordu. Yukarı baktı. Tam bir karanlık vardı. Bin beşyüzüncü basamağa gelip de yere çömeldiğinde cesareti de sarsılmaya başlamıştı. Bilinmeyen bir dilde konuşan sesler duyuyordu. Aşağı baktığında, basamakların ve zincirin gözden kaybolduğunu fark etti. Sesler ona doğru yaklaşıyorlardı. Artık gerçekten korkmuştu, hızla yukarı doğru tırmanmaya başladı. Nefes nefese yüzeye ulaşana dek hiç durmadı.

Bir daha o bacanın yanma hiç gitmedi, fakat yaşadığı o korku çabucak yok oldu. Bir sonraki sefer, mağaranın boyutlarını anlamak için yatay olarak bir keşif yapmaya karar vermişti. Granit içindeki dar bir dehlizden zorlukla girerek zayıf bir ışığa doğru gitmeye başladı. Çatlağın sonuna geldiğinde, açıklıktan gün ışığını ve sisi gördü ve Huashan'ı görmeyi umarak dışarı uzandı.

Fakat bunun yerine, ufka dek uzanan bir orman görmüştü. Kafası karışmış bir şekilde bulunduğu yeri bulmaya çalıştı. Eğer hesaplarında yanılmıyorsa, bu yönde bir orman

yoktu. Daha önce görmediği böyle bir orman olsa bile, Huashan civarmda böylesine geniş bir alana yayılmasının hiç yolu yoktu.

Mağaradan uzaklara gitmeyi pek istemediği için, önündeki sahneyi dikkatle gözleyip inceledi. Ağaçlar çoğunlukla kalın, budaklı çam ağaçlarıydı. Geniş yapraklı ağaç yoktu, bu da ormana ilkel bir hava veriyordu. Ne bir kuş sesi, ne rüzgar ne de bir akarsu sesi duyulmuyordu, bu yaşlı orman tamamen sessizdi.

Saihung, kayadan çıktığı yarıktan içeri girerek odasına geri döndü. Gördüğü her şeyi günlüğüne kaydediyordu, daha sonra Büyük Usta'ya gördüğünün ne olduğunu sorduğunda ustası ona, Sonsuzluk Ormanı'nı gördüğünü söyledi. Gerçek olanı kavramış ve aydınlanmış ustalar bile, eğer kaybolunursa geri dönüş yolunu bulmaları olanaksız olduğu için oraya girmeye cesaret edemezlerdi. jg0

Bir başka öğleden sonra Saihung, daha önce hiç görmediği bir açıklıkla karşılaştı. Burası, dar bir mağara duvarının tepesindeydi. Bu açıklığa doğru tırmanarak, güneşin aydınlattığı düz bir çıkıntıya vardı. Bu taş düzlük, dimdik kayalık yüzeyde küçük bir çıkıntı gibiydi, üstelik Saihung'un uzanıp öğleden sonrası ılıklığının tadını çıkarmasına yetecek kadar da genişti. Bir yarığın tam karşısında da, tepesi ormanla kaplı bir kayalık görmüştü. Gevşedi ve bu bereketli sahnenin güzelliğinin tadını çıkarmaya başladı.

Bir an, karşısında bir hayvan belirerek hoplaya zıplaya oynamaya başladı. Boyu ve şekli ile bir midilliyi andırsa da Saihung'un gördüğü hiçbir yaratığa benzemiyordu. Toynakları ve bedenin şekli ile tıpkı bir midilli gibi görünse de, bir geyiğin başına, kabarık bir kuyruğa sahipti ve bedeninde pullar vardı. Heyecan içinde hoplayıp zıplıyor, arka ayakla-

nnın üzerine kalkıyor, yeri dövüyor ve bir at gibi kişniyordu, görünüşe göre Saihung'un oraya gelip onunla oynaması için ısrar etmekteydi. Fakat Saihung'un yapabileceği hiçbir şey yoktu. Aralarındaki kanyon, ikisinin buluşmasını olanaksızlaştırıyordu. Hayvan, arada bir oradan ayrılır gibi yapıp, bir ağacın arkasına saklanarak cilveyle onu gözetliyor ve sonra tekrar ileri çıkıp oyun oynamaya başlıyordu.

Saihung, gün batmaya başlayana dek hayvanın dansını seyretti. Sonra, akşamki çalışmasını yapmak için kalktı. Hayvan ise, düşkırıklığına uğramış görünüyor ve üzüntülü bir şekilde uçurumun karşı kıyısında duruyordu. Saihung, son bir kez ona bakmak için döndü. Batmakta olan güneşin alev rengi ışığı altında başını geriye atmıştı ve çok güzel görünüyordu.

Ustasının bir sonraki haftalık ziyaretinde, Saihung ona bu hayvanı sormayı ihmal etmedi.

"Da Shi, alışılmadık görünümlü yaratıklar görmeye başladım. İki gün önce, garip bir midilli, bugün de bir tavşan gördüm."

Saihung, gördüğü hayvanı anlattı. Ustası ise, kısa ve özlü bir yanıt vermekle yetindi.

"Bu sahne ve yaşamış olduğun diğer her şeyin senin için bir anlamı vardır. Uğraşmak ve anlamını bulmak ise sana kalmış bir şey."

"En azından hayvan oradaydı, fakat tavşan ondan da garipti."

"Ne oldu?"

"Zemininde çimen olan bir mağaraya sık sık gidiyorum. Bugün ise, orada bir grup mantar ve bir tavşan görünce şaşırdım. Mağaranın içine doğru ilerledim ve beş dakika sonra

geri döndüm. Fakat, ne tavşan ne de mantarlar orada değillerdi. Acaba, tavşan, mantarları yemiş olabilir mi? Öyle olsa bile, çimenin üzerinde bazı delikler ya da çiğnenip atılmış saplar olması gerekirdi. Halbuki çimende hiçbir iz yoktu."

"Belki de tanrılar sana bir işaret gönderdiler," dedi Büyük Usta.

"Peki bu işaret ne anlama geliyor?"

"Bunu kendin bulmalısın. Eğer bulamazsan, rüyanda tanrılara sor."

ipi

Altı aylık eğitim süresi geçmişti, Saihung sürekli olarak yaşadıklarını günlüğüne yazıyor ve onları değerlendirmeye çalışıyordu. Artık, meditasyondan gerçekten çok zevk alıyor, neşe ile gülüyordu. Bu noktaya gelene dek, Huashan onu on yıl boyunca eğitmişti. Şimdi ise, huzur, neşe, tam sağlıklı olma duygusu ve öğrenme arzusu kelimenin tam anlamıyla onda bağımlılık yapmıştı.

Can sıkıntısı kalmamıştı. Meditasyon onu duyarlı yapmıştı. İnsani duygularını kaybetmek yerine, yalnızlığın tadını çıkarmaktaydı. Duyuları ve hisleri o kadar keskinleşmişti ki, artık yeterince uyarılmaları bile gerekmiyordu. Sanat ve müzik ona yeterli eğlenceyi sağlamaktaydı. Kendini keşfetmek ise yeterince öğreticiydi. Ve, ister gerçek ister hayali olsun, yaşadığı alışılmadık deneyimler yeterince harikaydılar.

Saihung, yaşadıkları üzerine düşünüyordu. Bunlar onun için bilmece gibiydiler. Acaba, o hava bacası, Sonsuzluk Ormanı, midilli ve tavşan gerçek mi yoksa sanrı mıydılar? Bu şeyleri görmesinin nedeni delirmesi miydi? Yoksa, onlar, kendisi algılamasa bile zaten var mıydılar? Belki de yanlış olan sadece onun bakış açısı idi. Belki de gerçek hakkında-

ki tahminleri yanlıştı. Sutralar, sürekli olarak çeşitli şeylerin yanılsama olduklarını söylüyorlardı. Birlikte var olan gerçeklikler vardı. Birden fazla yerde veya zamanda var olan ara boyutlar olabilirdi. Belki de her şey o an için varoluyordu. Ya da belki, o midilli gerçekti ve dünyada yaşayan insanlar gerçek değillerdi.

Yine de, o bacadan daha fazla aşağıya inseydi veya ormana girseydi ya da kanyona düşseydi kaybolacağından hiç kuşkusu yoktu. Bu şeylerin kendiliklerinden mi var olduklarını yoksa sadece kendi ruhsal durumunun yansımaları mı olduklarını merak etmeye devam etti. Bunu izleyen aylarda, yaşadığı olaylar o kadar etkileyiciydiler ki, bu soru giderek daha fazla belirsiz bir duruma gelmeye başladı. Gerçeğin kaynağı ne olursa olsun, onu bedensel, zihinsel ve ruhsal olarak etkileyebildiğini biliyordu.

Onsekiz:

yoiu
Şaşırmak ve

SAİHUNG, MAĞARAYA GİRDİĞİNDE burada dokuz ay boyunca kalacağını sanıyordu. Fakat dokuz ay geceli çok olmasına karşın buradan ne zaman çıkacağını merak etmekten vazgeçmişti. Zaten, Büyük Usta'nin bu konudaki yanıtı her zaman aynıydı.

"Henüz değil. Görevini tamamlamadın."

Ustasının her hafta yaptığı ziyaretler, farklı şekillerde onu yönlendirip destek oluyordu; bir yandan bilgelerin öğretilerini aktarırken, diğer yandan da olayları tek başına yüzleşmesi için sürekli olarak ona öğütler veriyordu. Büyük Usta, Saihung'u, *Tao Te Ching*, Yeşim Eksen, Sarı Sarayın Kitabı* ve *Çay Klasiği* gibi çok önemli klasik eserlerle tanıştırmış ve ona daha derin meditasyon yöntemleri öğretmişti; fakat en çok Saihung'un öz benliğinin kendi içindeki kaynaklarla yüzleşmesi konusunda ısrar ediyordu. Saihung'a, yaşabileceği mistik deneyimlere nasıl açık olacağını öğretirken, ona gerçek bilgiyi verecek olanla, ilerlemesini engelleyecek olanı nasıl ayırt edeceğini gösteriyordu.

Büyük Usta, Saihung'a, sık sık önündeki tehlikeleri hatırlatmayı hiç ihmal etmiyordu. Saihung, bu mağaradaki zor-

*** Lao Tzu'nın Yol ve Erdem Kitabı (ç.n.)**

lanma nedeniyle, yalnızlıktan, meditasyonda yaptıkları hatalar ya da açıklaması zor dış bir kaynaktan ötürü zihinsel dengelerini kaybederek delirip ömür boyu hücreye kapatılan insanlar olduğunu biliyordu. Kimisi ise intihara kalkışmıştı. Bazıları tünellerin oluşturduğu labirentte kaybolmuştu. Fakat Büyük Usta, başarılı olan kişilerin sarsılmaz bir inanca sahip olarak buradan çıktıklarını söyleyerek Saihung'a cesaret vermekteydi.

Birbuçuk yıl kendiliğinden geçip gitmişti. Saihung bazı dostlar bile edinmişti. Yemeğinden arttırdığı pirinç parçalan ile kuşlan besliyordu, ayrıca Saihung'un akşam yemeğinin bi-

razı karşılığında ona meyve veren bir maymunla da dostluk kurmuştu. İkisi çok yakın olmuşlardı, maymun sürekli olarak Saihung'un geniş omuzlarına oturuyor ve büyük bir dikkatle, Saihung'un saçında varolmayan bitleri ayıklamaya uğraşıyordu. Saihung, bir gün meditasyon platformunda otururken dikkatini havuzda beliren bir görüntü çekene dek alışılmadık hiçbir şey olmadı. Suda bir adamın başı görünüyordu.

Başın bir tarafı yeşilimsiydi, gözü kocaman, siyah ve yuvarlaktı, diğer yanı ise insan gibiydi, fakat kötü bir görünüşü vardı. Sol tarafı tam bir sürüngen benziyordu. Saihung bir hayalet olmalı, dedi kendi kendine. Yüz, gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Olasılıkla sadece bir yanılsama olan bu şey karşısında sinmeyen ve dikbaşlüığını koruyan Saihung da aynı inatçılıkla ona bakmaya başladı.

"Ben bu mağaranın sahibiyim," dedi baş. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben sade yaşam süren bir münzevîyim," diye yanıtladı Saihung da.

"Nasü oluyor da böyle bir çalışma yapabilirsin ki? Sen daha bir çocuksun. Fazla bir şey yaşamış olamazsın. Ben

beşyüz yıldır kendimi geliştirmeye çalışıyorum ve bunun için beşyüz yılım daha var."

"Ah, yalan söylemeyi kes artık!" diye bağırdı Saihung. "Yoksa bir tekmede seni ezerim!"

Sudaki başın gözleri şaşkınlıkla açılıverdi. Saihung, çıplak adamın tek bir hareketle sudan çıkıp bir kayanın üzerine sıçradığını gördü. Bedeni kısa ve inceydi, yanlardan sarkan uzun kolları ve uzun parmakları vardı. Saçları dizlerine dek iniyordu.

Adam gülmeye başladı. Saihung, adamın çıplaklığı karşısında şaşırmıştı; adam bunu hemen fark etti. Çevresinde döndü ve aniden üzerinde Taocu giysiler belirdi. Güldü.

"Ben Taocu Kara Kurbağası'yım*," dedi. "Sen kimsin?"

"Ben Kwan Saihung, Huashan'ın Zengyi tarikatındanım."

"Zengyi tarikatı mı? Ustan kim?"

"Huashan'ın Büyük Ustası."

"Onu tanıyorum," dedi Taocu Kara Kurbağası gülerek. "Yaşlı bir aptaldır. Niye bu saçmalığa son vermiyorsun?"

"Sen niye çeneni kapamıyorsun? Gerçek bile değilsin!"

Taocu Kara Kurbağası, kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Saihung onu görmezden gelmeye karar verdi ve sutra okumaya başladı. Taocu Kara Kurbağası, dört saat boyunca onunla alay etti, ona güldü ve hakaret etti. Neredeyse hiç soluk bile almadan konuştu, taş odanm duvarları onun ardı ardına gelen sözleriyle yankılanıyordu. Saihung, son sutrayı da bitirince, Taocu Kara Kurbağası biraz daha yatıştırıcı bir sesle ona seslendi.

*** İngilizce'de "toad", ayrıca "iğrenç kişi" anlamına da gelir. (Çev. n.)**

"Pekala. Kaderinde olmadıkça kimse benimle karşılaşamaz. Ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey."

Bu yanıt, Taocu Kara Kurbağası'nı yine kahkahalara boğmuştu, havuzun üzerinde kurbağa gibi sıçrayarak Saihung'un yanma inince Saihung ayağa kalktı. Taocu Kara Kurbağası, hemen onun önünde durdu ve hareketlerini taklit etmeye başladı. Saihung sola adım atınca o da aynısını yaptı. Saihung bir daire çizerek yürüdü. Adam da aynen onu taklit etti. Saihung nereye giderse gitsin, Taocu Kara Kurbağası da onun her hareketini tekrarlıyordu. Saihung, çileden çıkmıştı. Taocu Kara Kurbağası ise, sırıtıyor ve delice bir ifade ile ona bakıyordu.

Saihung oturdu. Taocu Kara Kurbağası da Saihung'un omuzlarına dayanıp eğilerek gözlerini ona doğru çevirdi. Aradan bir dakikadan fazla zaman geçmişti ki, tekrar konuşmaya başladı.

"İçten olduğunu kabul ediyorum," dedi Taocu Kara Kurbağası yere oturarak. "Her şeyden önce, Zhengyi tarikatının öğretileri de oldukça sağlamdır. Beni dinle evlat, benim niçin burada olduğumu biliyor musun?"

"Hayır."

"Yüzyıllar önce çok büyük bir kavgaya girdim ve ceza olarak da bin yıl boyunca bu mağaraya kapatıldım. Şimdi yolun yarısına geldim, fakat kendimi hiç durmadan geliştirmeye devam ediyorum. Peki ya sen? Sen ne çalışıyorsun?"

"Ben Taocu simya ve meditasyon çalışıyorum."

"Öyle mi?" dedi Taocu Kara Kurbağası düşünceli düşünceli. "Öyleyse ling qiu meditasyonunu da yapıyor olmalısın."

"Evet yapıyorum."

"Daha önce de dediğim gibi, yıldızlar karar vermedikçe kimse benimle karşılaşamaz. Senin kaderinde benimle karşılaşmak olmalı. Armağan olarak sana bir şeyler söylemeliyim.

"Bir Taocu simya öğrencisi olarak, ling qui meditasyonun ruhsal gelişimin için çok önemli olduğunu anlaman gerekir. Fakat gerçekte bu psişik merkezlerin var olmadıklarını biliyor muydun? Onlar, sadece senin bedeninde belli yerlerde hayal ettiğin bazı kalıplardır, hayal edilen ve bilinçaltını etkin duruma getiren, enerjiyi serbest bırakan kalıplar veya şekillerdir. Aslında bunu yapan herhangi bir psişik merkez değil, sadece zihindir. Ne dediğimi anlıyor musun? Zihin her şeydir. Her şey!"

Saihung'a doğru yürüdü ve yumuşak bir hareketle avcunu Saihung'un yüzünün önüne getirdi.

"İşte bir kâse," dedi, "ve biraz da meyve. Bir portakal, üzümler, şeftaliler!"

Saihung dikkatle düşünmeye çalıştı. Meyveye dokundu. Gerçektiler. Fakat yine de kuşkuluydu. Belki de Taocu Kara Kurbağası ona bir bilmece sormaktaydı. Tekrar düşündü ve önceki birkaç hareketin onun bilincini tıkadığını anladı. Taocu Kara Kurbağası'nin eğilerek yerden bir şeyler aldığını gösteren görüntüler tekrar zihninde belirdi.

"Bu üzümler bir dal," dedi Saihung. Birdenbire üzümler değişiverdi. "Bu portakal ise bir taş. Diğer meyveler sadece yapraklar. Kâse ise, düz bir taş." Bu sözleri söyledikçe, her meyve özgün durumuna dönüyor ve Taocu Kara Kurbağası'nin elinden düşüyordu.

"Akıllı olduğunu kabul etmeliyim," dedi Taocu Kara Kurbağası, gülerek. Zihnin ne kadar güçlü olduğunu göre-

biliyor musun? Bu meyveleri yiyebilirdin. Acaba, yediğin bir taş mı yoksa bir meyve mi olurdu? Zihin buna karar verir. Bu mağarayı ele alalım. Bu mağaranın var olduğunu kabul ediyoruz. Eğer zihnimiz öbür türlüsünü isteseydi varolmayacaktı. Fakat ne fark eder ki? Ling qui de var olmadığı halde işe yarıyor!"

Taocu Kara Kurbağası havaya yükseldi.

"Gırtlak merkezi ile birlikte tan t'ien'i kullanıyorum," dedi. "Eğer ling qui olmasaydı bunu nasıl yapabilirdim ki? Bunu yapan zihin. Sana şunu söyleyeyim, hiçbir şey gerçek

değildir, zihin dışında hiçbir şey yoktur."

Taocu Kara Kurbağası, veda etmeden önce, Saihung'a ling qui meditasyonun daha ileri aşamasını da öğretti. Sonra suya atladı ve başı yüzeyde kalana dek yavaşça battı. Sonra başı da batarak gözden kayboldu. Daha sonra düzenli olarak Saihung'u ziyaret etmeye devam etti, fakat her seferinde bu tuhaf yolu kullanarak gelip gidiyordu.

Bir keresinde, suda tamamen kaybolmadan hemen önce şöyle demişti, "Unutma evlat! Hiçbir şey gerçek değildir!"

Bir gün, Saihung, yaşadığı odadan ayrılarak, akarsuyu aşan geniş bir taş köprüyü geçti. Köprünün diğer yakasında, yaşlı bir adamla kadın gördü. İkisi de köylü kıyafetleri giymişlerdi. Adamm bembeyaz saçları tepede bir düğüm yapılarak toplanmıştı ve elinde uzun bir pipo vardı. Kadının da saçları beyazdı ve topuklarına dek inmekteydiler, elinde saplı bir süpürge vardı. Her ikisi de Saihung'u selamladılar.

"Bizler, iki bin yıldan uzun süredir yaşayan bambu ağaçlarıyız."

"İki bin yaşında ağaçlar olabilir," dedi Saihung "ama, bambular insan olamaz."

"Elbiselerinden ve taşıdığın tılsımdan bir Taocu olduğunu anlıyorum," dedi kadın. "Bu tür şeylerin mümkün olduğunu biliyor olmalısın."

"Yaşlı olan her şey," diye açıklamaya başladı adam, "İstediği her şeye dönüşebilir. Nesnelerin hep aynı kalmaları gerekmez. Örnek olarak kendini al. Sen normal bir insansın. En fazla ne kadar yaşayabilirsin? Yüz yıl mı? Yüz elli mi? Yaşlı varlıkların ne kadar güçlü olduklarını bilmiyorsun."

"Sen bir Taocusun," dedi kadın gülümseyerek, "Ve tüm Taocuların ölümsüzlüğü aradıklarını biliyoruz. Biz sana ölümsüzlük bağışlayabiliriz, böylece sen de eski şeylerin gücünü anlayabilirsin. Şu anda hayal bile edemeyeceğin şeyleri yapabilme gücün olur."

Saihung, "Hiçbir şey karşılıksız değildir," dedi. "Bunun karşılığında siz ne istiyorsunuz?"

Yaşlı adam, "Aaaa, açık sözlü bir arkadaş!" diye bağırdı yaşlı adam. "Sadece kısa bir süre için bizim hizmetimize giren bir bambu olmalısın. Senin sağlıklı bedenini, çoğalacak ve dünyayı bambu ormanları ile kaplayacak güçlü bir bambuya çevirebiliriz. Bambuları her yere yaydıktan sonra, sadece ölümsüz olmakla kalmayacak, uçabilecek, nesneleri dönüştürebilecek, görünmez olabilecek ve diğer boyutlara geçebileceksin, tanrılara rakip olacaksın! Bize katıl. Bize inan ve ölümsüz ol."

Saihung, alay edercesine, "Gösteri için teşekkürler," dedi. "Fakat, bir insanın yaşamının akışı önceden belirlenmiştir. Uzun yaşamak sadece tanrılardan gelen bir armağandır, üzerinde pazarlık yapılacak bir şey değil. Sizin güçlerinizi istemiyorum. Sizler sadece hayalsiniz.

Yaşlı adam öfke dolu bir kükreme ile üzerine doğru atılarak ona vurdu. Saihung ise darbeyi savuşturarak karşı saldırıya geçti, fakat yaşlı adam yaptığı vuruşlardan kaçmayı beceriyordu. Bu kez, kadın onun üzerine atlayarak yüzüne pençe attı. Saihung köprüden atladı ve kuma, önlerine doğru bir tılsım fırlattı.

Öfkeden deliye dönen adam, derin bir nefes alarak piposunu üfledi ve Saihung'a doğru kalın bir duman tabakası gönderdi. Karısı da, süpürgesini sallayarak bu dumanı Saihung'a doğru yelpazelemeye başladı.

Bunun üzerine Saihung eliyle onları işaret ederek, "Sizler iblissiniz!" diye bağırdı. "Şimdi, İblis Yakalayan Sutra'yı okuyacağım!"

Bunu duyan yaşlı çift korku içinde durdu. Saihung daha ilk mısrayı okurken onlar kaçmışlardı bile.

Saihung, meditasyon platformunda oturmuş akşamları söylediği sutrayı okuyordu. Mağarada geçirdiği iki yıl boyunca kutsal metnin neredeyse tamamını ezberlemişti. Yağ kandili içeriyi aydınlatıyordu, tam düşüncelere gömüldüğü bir sırada gözüne bir şey çarptı. Karşı kıyıda, elinde bir sepetle genç bir kadın duruyordu. İnce, zarif yapılıydı, şeftali rengi ipek bir elbise ve şeffaf bir pelerin giymişti. Varlığı, mağaranın sertliği ile bir zıtlık oluşturuyordu. Saihung, kızın yüzüne daha yakından baktı. Büyük kahverengi gözlerinden insanı hipnotize eden bir dişilik yayılıyordu. Cildi saten kadar yumuşaktı ve yanaklanndaki pembelikler kıpkırmızı dudaklarının zayıf bir yankısı gibiydi. Mükemmel bir biçimde taranmış parlak siyah saçları, altınla tutturulmuş bir bulut gibiydi.

Saihung'u görünce, sepeti yanına bıraktı ve utangaç bir edayla, kol yeninden pembe renkli bir eşarp çekti. Burnunu ve ağzını örterek, suyun kıyısında durdu.

"Ah efendim!" diye bağırdı. "Size rastladığım için ne kadar da şanslıyım. Korkarım yolumu kaybettim."

Saihung, kıza baktığı anda içinde bir uyarı duygusu uyandı. Ellerini, koruyucu bir dua eder şekilde birleştirdi. O bunu yaptığında ise, kız neredeyse fark edilmez bir biçimde duraksamıştı.

"Ay efendim! Lütfen bana yardım edin!" diye tekrarladı kız.

Saihung, kendini korumak için bir sutra okumaya başlamıştı. Kız bir adım geriledi.

"Bunu neden okuyorsunuz ki?" diye sordu acıklı bir ses tonuyla. "Buna hiç gerek yok. Size zarar vermeyeceğim. Şimdi dansımla size bir gösteri yapacağım. Belki bu, benim sadece masum bir genç kız olduğuma sizi inandırır."

Kız, bir yandan berrak bir sesle şarkı söylerken, bir yandan zarif bir dansa başlamıştı. Ağzından çıkan her nota mükemmel, hareketleri ise kusursuzdu. Dişiliğin gerçek anlamda beden bulmuş hali gibi görünüyordu. Nazik bir eğilmeyle dansını bitirdiğinde, Saihung'un hiç kıpırdamadan durduğunu ve hâlâ sutrasını okuduğunu gördü.

"Ahh, siz bir münzevîsiniz," dedi. "Eğer ilgilendiğiniz şey buysa, izninizle size, benim ulaştığım gücün, tüm bu sıkıcı çalışmalarla elde etmeyi umduğunuzun çok daha ötesinde olduğundan söz edeyim. Ben, beş elementi denetleyebilir, rüzgara ve yağmura hükmedebilirim. Ne zaman istersem emrimde sınırsız bir zenginlik vardır. Sonsuza dek genç ve güzel kalırım. Ve aşkın sınırsız zevklerinin tadını çıkarırım.

"Bu, sizin geleneğinizin getirdiklerinin çok ötesinde değil mi? Bir Taocu yoksulluk içinde yaşar, ölümsüzlüğe ulaşsa bile, gençliğini ve güzelliğini yitirir. Ayrıca sizin mezhebinizin geleneğinde, cinsel ilişkiye girmemenin canlılığı ve gücü koruyacağına inanıldığı için hep bekar kalmak var. Fakat ben aşktan zayıf düşmek bir yana, onunla güçlenirim, tıpkı benim aşığım olanlar gibi.

"Kendine bir bak. Kaslı, güçlü kuvvetli ve yakışıklısın. Kaderinin dilenen, üstü başı toz içinde, saçları birbirine dolaşmış bir rahip olmak yerine, büyük bir prens olmak olduğu çok açık. Benimle gel. Aşığım ol. Sadece bir kadının aşkının sağladığı zevkleri ilk kez tatmakla kalmayacak ayrıca ustanınkileri bile fazlasıyla aşan güçler kazanacaksın."

Saihung, sutra okumaya devam etmekteydi. Kadın iç geçirdi.

"Niye bu aptal gösteriyi yapıyorsunuz, efendim? Bana inanmıyor musunuz? Yoksa siz, sadece gördüğüne inanan kişilerden misiniz?"

Saihung, sutraları okurken gösterdiği çabadan ötürü ter içinde kalmıştı. Endişe içinde kadını izlerken bir yandan da sonuna kadar azmini korumaya çalışıyordu.

Kadın, ondan uzaklaşarak, saçlarını çözdü. Bulut gibi saçları çözülüp etrafa parfüm kokuları saçtı. Saihung, insanı heyecanlandıran bu mis gibi kokuyu içine çekti. Kadın ona doğru döndü ve yavaşça pelerinini ve elbiselerini çıkardı, üzerinde sadece iç elbisesi kalmıştı. Gözlerini Saihung'dan hiç ayırmadan yavaşça iç elbisesinin bağlarını çözmeye başladı. Saihung, kadının boynundaki yarı şeffaf bir örtünün aşağı kayarak sıcacık bir çıplaklığı ortaya çıkardığını gördü.

Kadının bedeni mükemmeldi. Omuzlarının yumuşak hatlarından, diri göğüslerine, ince uzun kalçalarına, uzun, biçimli bacaklarına dek her yanı sanki yeşim ve altından yapılmış gibiydi. Dalgalanan saçlarını bedenini örtmek için kullanıyordu, fakat bu örtü ile açıkça Saihung'un bakışlarına sunduğu şey arasındaki karşıtlık kadının organlarının dansını daha da dayanılmaz kılıyordu.

Nefes nefese, "Dediklerine göre, erkekler her tür kadının arzularlarmış. Peki senin en derindeki fantezilerinde sen nasıl bir kadın arzuluyorsun? Hangi kadın senin kanını istekle alevlendirir? O kadın olabilirim. Senin her fantezini gerçekleştirebilirim.

"Ben, her tür aşk oyununu bilirim. Gel ve beni kucakla. Sonsuz gençliğini kucakla. Sev beni. Dünyanın en güçlü prensi ol. Al beni. Olağanüstü güçlere egemen ol. Bana sahip ol. Sonsuza dek senin olacağım. İçime gir. Tekrar tekrar sev beni. En derinlerdeki açlığmı bile yakıp tüketen, doyuran, buna karşılık seni aşkın sonsuz çeşitlerine karşı sabırsız kılacak bir tutku uyandırmaya devam eden zevkler yaşatayım."

Saihung taş gibi oturmaya devam ediyordu, ellerini birbirine bastırmış, sürekli sutra okuyan dudakları kıpırdıyordu.

Kadın, Saihung'un yerinden kıpırdamaya niyeti olmadığını görünce öfkelendi.

"Ne cesaretle beni küçümsersin?" diye bağırdı. "Hiçbir erkek bunu yapamaz. Seni aptal keşiş. Dünyanın tüm zenginlikleri, güç ve zevk alman için seni beklerken sen orada oturup dualar mırıldanıyorsun! Tüm bu aptalca ilâhiler seni hiçbir yere götürmez ve kesinlikle korumaz."

Kadın, yeri çılgın gibi döverek dans etmeye başladı, biraz önce şehvet dolu bir çıplağın olduğu yerde şimdi tekin

olmayan, titrek, uzun, yeşil bir saç kümesi vardı. Korkutucu bir şekilde titriyor, kesik kesik çıkan kahkahaları mağarada keskin yankılar yapıyordu.

Saç kümesi yavaşça döndü, Saihung kadının yüzünü gördü. Kadının yüzü uzamaya başlamış ve rengi yeşile dönmüştü. Gözleri büyüyüp siyah daireler haline geldi. Saçı ise, yumuşak pullu bir deriye dönüştü. Bedenin yanlarından bacaklar çıktı. Kadın, altı ayaklı bir kertenkeleye dönüşmüştü.

Kertenkele, sürünerek havuza girdi ve karşı kıyıya yüzdü. Kutsal dairenin önüne gelince bedenini yükselterek yüksek sesle tısladı ve kuyruğunu salladı. Saihung'a saldırmasına karşın sutrasının gücünü aşamıyordu.

Saihung'un korkudan ödü patlamıştı. Elleri terden ıslanmış, elbiseleri sırılsıklam olmuştu. Hiç durmadan sutra okuyordu. Sutra okumaya ara vermesi her şeyi kaybetmesi demekti.

Kertenkele, aniden ortadan kayboldu, karanlık içinde bir nokta belirene dek her şey geçici bir sessizliğe gömüldü. Nokta büyüyerek kertenkelenin yüzüne dönüştü. Az önce harika güzellikteki bu yüz, şimdi, haince gülen bir kadına aitti; yumuşak saçları tıpkı yüzünü çevreleyen yılanlar gibi kıvrılmışlardı. Saihung'a küçük oklar atmaya başladı. Attığı okların, dairenin çevresine her çarpışında Saihung, karın boşluğuna bir darbe yemiş gibi oluyordu. Bir saat kadar süren bu saldın boyunca Saihung'un bedeni ateşler içinde kalmıştı. Acıklı inlemeler ve çığlıklar havayı doldurmuştu. Saihung'un midesi bulanıyordu.

Sonunda kadın kayboldu. Fakat Saihung sutra okumaktan vazgeçmeye cesaret edemiyordu. Birdenbire ortaya çıkan ve uluyarak esen bir rüzgar yüzüne çarptı, meşaleleri söndürdü ve yağ kandilini devirdi. Yere düşen kandilin ca-

mı kırıldı ve içindeki yağ alev alarak kontrol edilemeyen bir yangın başlattı.

Ateşin içinden çıkan ve ok gibi hareket eden bir alev, mağaranın içinde tıpkı ateşten bir yarasa gibi hızla hareket etmekteydi. Çılgın gibi Saihung'un çevresinde kanat çırpıyor ve art arda onun psişik kalkanına vuruyordu. Saihung, bu saldırıların kutsal dairenin içine girmeye başladığını ve ona yaklaştığını fark etmişti. Korku içindeydi, neredeyse ağlayacaktı.

Alev, tam önünde patladı, kadının yüzü bir kez daha göründü, saçı karanlık geceye kök salmış gibiydi... Saihung'un yanma yaklaştı, ağzı giderek Duyuyordu. Kadın, onu yutacaktı.

Saihung, beli belirsiz bir şekilde tapmağın çanlarının çaldığını duydu, şafak sökmekteydi. Kadın ona doğru daha da yaklaştı. Ağzı açılmış, dişleri ortaya çıkmıştı, Saihung, onun sıcak nefesini hissedebiliyordu.

Tam o anda, mağara tavanından kenarından içeri sızan bir ışık demeti kadının yüzüne çarptı. Kadın, geri çekilip tekrar ilk geldiğindeki o güzel şekline büründü. Mağaranın içi aydınlanmıştı, kadın bir çığlık atarak yok olup gitti.

Saihung, gün tam olarak ağarana dek sutra okumaya devam etti. Sonunda rahatlayarak ayağa kalktı. Kolları ağrıyordu ve bacakları tutulmuştu. Birdenbire bir şey fark etti. Utanç içinde, korkudan altını ıslattığını anlamıştı.

Elbiselerini çıkardı ve havuza girdi. Diğer uçta bir burnun belirdiğini gördü. Bu Taocu Kara Kurbağası idi.

Ona doğru yüzerken, "O kadının seni ele geçirmeye çalıştığını görüyorum," dedi.

Saihung başıyla onayladı, bu zorlu sınavı atlattığını düşünerek gülümsedi. Taocu Kara Kurbağası kıkırdayarak Saihung'a su sıçratmaya başladı.

Saihung'u suya batırırken, bir yandan da "Güçlü bir zihnin var," diye tebrik ediyordu. "Bu çok iyi. Bir gün, tüm dünyayı kaplayan bir kriz durumu ortaya çıkacak. İyi ile kötü karşılaşacaklar. Hayatta kalmak için bu güce gereksinimin olacak."

Ondokuz:

İçe Bakış

SAİHUNG, BEDENİNİN İÇİNE BAKIYORDU. Şeffaflaşmıştı.

Aslında, meditasyon tam bir sakinlik durumu değildi. Beden hep hareket halindeydi; kalp kan pompalıyor, kan akıyor, beden elektriği sinirleri uyarıyor, enerji meridyenler boyunca dolaşıyor, organlar hep bir arada işliyor ve akciğerler, duracakmış gibi yavaşlamalarına karşın yine de son derece dakik bir şekilde çalışmaya devam ediyorlardı. İnsanoğlu hareket etmeye asla ara vermiyor, asla değişmesini durdurmuyordu. İnsanoğlu bir kozmostu. Gizemli bir matematiksel dizi, kutsal bir denge idi.

Saihung kendi derinliklerine bakıyordu. Tamamen, içinde olana dalmıştı. İçsel olan her şey olmuştu. İç ve dış birdi. İçsel dünyasının derinliklerine inerek mükemmel bir iarkındalığa, gerçek olanı kavrama durumuna ulaşmıştı. İçsel ve dışsal olan, sonsuzlukta bir olmuştu.

O bir yoğunlaşma noktasıydı. Kozmosta minicik bir noktaydı. Sonsuzluğun, bir hareket ve deneyim kütlesi ile birlikte donduğu bir yerdi. Ch'i, hem beş element, hem yin ve yang, hem de insanoğlu olmuştu. O, sonsuzluğun mikrokozmosdaki haliydi.

Saihung, hayalinde Büyük Ayı takımyıldızını canlandırdı.

Sessizlik. Uzay. Her şey gerçekti. Hiçbir şey gerçek değildi. İkisi de aynıydı. Zaman ve mekân birbirine karışıp, iç içe geçmiş ve aralarındaki fark kaybolmuştu. İkiliğin ardındaki neydi?

Büyük Ayı takımyıldızı inmeye başladı.

İnsan, evrenin küçük bir modeli, bir mikrokozmostu. İkisi birdiler. Bir, her şeydi. Organlar, gezegenlerdi. Psişik merkezler ise süper-novalardı'. Meridyen noktalan yıldızlardı. Meridyenler ise, cennete giden patikalar.

Büyük Ayı, ona gelmişti. Saihung, onu çağırmıştı, onu istemişti.

Saihung, onun içine girdi ve Büyük Ayı onu kaldırıp, en yüksek bulutların, gökyüzünün ipek gibi parlak örtüsünün içinden geçirip karanlığa götürdü. Yıldızlar dışındaki her şey karanlıktı. Evren geceydi, fakat gündüz de ortaya çıkmış ve kendi içinde ışık saçmaya başlamıştı.

Saihung, orada asılı olarak uçuyordu. Sessizdi. Önceden yıldızları kendi bedeninde düşünürdü, şimdi ise bir yıldız gibi parıldayan oydu. O, uzaydaki bir bedendi. Tıpkı bir gezegen, bir göktaşı, bir güneş gibi.

Fakat daha da derin bir aşama vardı. O, hâlâ bir bedendi. Neden orada değil de buradaydı?

Bedeni sessiz bir parlama ile genişledi. Mükemmel mekanizması çözülmüş ve kendisini binlerce yöne fırlatmıştı. Beden gitmişti, fakat henüz yerinden ayrılmayan, yok olmayan bir istek vardı. Uzak ve titrek bir anı, garip bir bireysellik çizgisi henüz uzayda uçmaktaydı.

*** Süpernova (üstnova): Güneşin yüz milyon katı katı kadar parlayabilen değişken yıldız türü. (Çev. n.)**

Bu yol her yana dağılmıştı. Yıldızların, gezegenlerin ve boyutların ardına, gerçekliğin tüm biçimlerinin ardma, sonsuz katmanları delerek dağılıyordu. Bitti. Şimdi sadece Hiçlik vardı.

Saihung, mağarada oturuyordu. Kendini küçük, alçakgönüllü hissediyordu. O, her şey ve hiçbir şey olan minicik bir noktaydı.

Tek istediği yalnızlık ve düşünceye dalmaktı. Niçin geri dönmüştü ki? Bunu tanrılar istemişti. Onun bir görevi vardı ve onu tamamlayana dek, bu dünyanın tutsaklığı altındaydı. Fakat tanrılar, onun diğer tarafa bir göz atmasına izin vermişlerdi. Saihung, orayı görmüştü. Eğer geri dönmeseydi, orada kalırdı.

Burada olmak istemiyordu. Dünyadaki hiçbir şey gerçek değildi. Uygarlık ve kültürlerin, mükemmelliğin arayışları diye adlandırdıkları şey sadece devasa insan narsizminin yüceltilmesiydi. Duygu diye bilinen şey ise, insanın içsel dünyasında yoldan çıkmanın, bozulmanın alıştırmasıydı.

Sakince oturdu. Bir görevi olduğunu biliyordu. Buraya bir şey için gönderilmişti. İçinde bir an için çocukluktan gelme bir anı parıldadı. Bu sevecenlikti; sadece kendi arayışı için değil başkalarına yardım etmek için de gönderilmişti.

Bir ses duydu. İlerleyen bir meşale gördü. Gelen, ustasıydı.

"Buradan ayrılr ı zamanın geldi." Büyük Usta, gülümseyerek elini nazikçe Saihung'un omzuna koydu.

Saihung'un gözlerini güneş ışığından korumak için bağladı ve onu kapalı küçük bir tapmağa götürdü. Saihung, toprak altında yaşamaktan ve mineral sularıyla yıkanmaktan maviye dönmüş cildini temizlemek için içine çeşitli bitkile-

rin atıldığı bir suda yıkandı. Güçlendirmek için gözlerine bir bitki çözeltisi döktü. Bir ay sonunda, o ve Büyük Usta, küçük tapınağın tepesinde bir delik açıp, genişlettiler. Fakat Saihung, gün ışığında sadece maviyi görüyordu.

Tapmaktan çıkma günü gelmişti. Saihung, ustasının mührü kırıp, içeri girdiğini duydu. Kulübenin yarı karanlığı içinde, ustasının önünde eğildi.

"Böylece tam bir sınavdan geçmiş oldun. Büyük bir gayret gösterdin. Ancak bugün, bir Taocunun nasıl olduğunu görebiliyorsun.

"Bir Taocu için önemli olan tek şey, doğa ile uyum içinde olmaktır. Kişi karakterinde, gök ve yer gibidir, güneş ve ay kadar parlakken, dört mevsim gibi de sıradandır.

"Kişi Tao'ya ulaştığında, göğün bile ilerisinde olabilir, fakat gök ya da cennet buna karşı gelmez, çünkü kişi tıpkı göğün ya da cennetin hareket ettiği gibi, onunla aynı anda hareket eder. Yok edilemez çünkü, enerjisini saldırgan ve aşırı bir şekilde harcamaktan kaçınarak sadece Tao'nun çevrimsel hareketini izler. Güç ve dayanıklılık kazanmaya yönelik çabalar yalnızca kısa vadeli bir başarı getirir, fakat bu tür bir aşırılık, sonunda erken ölüme yol açar.

"Tao Te Ching, kişilerin ya da şeylerin güçlerinin doruğuna vardıklarında, yaşlanmaya başladıklarını açıkça belirtmektedir. Bu nedenle, aşın güç, Tao'ya karşıdır ve Tao'ya karşı olan da kısa sürede sona varır.

"Yani, kişi, gücünü arttırmaya değil, Tao ile bir olmaya çalışmalıdır. Kişi, saldırgan ve kudretli olmak yerine alçakgönüllü ve barışçıl olmalıdır. Kişi, başkalannm izlediği yolu izlemeye değil, doğanın düzenini izlemeye uğraşmalıdır. Ancak o zaman, yenilenmeyi ve uzun yaşamayı öğrenebilir. Ge-

Ii dönerek ve ilerleyerek, büyüyerek ve küçülerek, sonsuzluğu ve belki de ölümsüzlüğü anlar. Çünkü bu noktada, kişi tamamıyla Tao ile bir olmuştur. Kişi, tüm dikkatini, ona son derece büyük bir esneklikle yanıt veren yaşam enerjisine vermelidir. O zaman, tıpkı yeni doğmuş bir bebek gibi olur."

Büyük Usta, kapıyı açtı. İçerisi ışığa boğulmuştu. Saihung, yeni bir dünyadan gelen bu ışığa doğru yürüdü.

BİRİNCİ KİTABIN SONU